HELEN CONRAD

S-au cunoscut în Zanzibar

Traducerea şi adaptarea în limba română de IULIAN CURUIA

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Din Dar-es-Salaam până-n Zanzibar faci doar douăzeci de minute cu avionul. Laşi în urmă oraşele toride de pe coasta de est a Africii, traversezi o mare atât de limpede şi de albastră încât poţi vedea dârele de nisip şi aterizezi pe un aeroport care e de fapt un câmp larg deschis, înconjurat de palmieri. După ce treci de cele câteva formalităţi, îndată ce păşeşti în soarele dogoritor eşti înconjurat de un mare număr de taximetrişti, care te imploră să le foloseşti maşina pentru drumul spre oraş.

Lui Peg, toate acestea i se părură amuzante şi fascinante. Pentru tatăl ei nimic nu era străin. Jim Maldon cunoştea tropicele mai bine decât cunoştea Anglia.

— Occidentul suferă de o formă acută de civilizaţie şi şi-a pierdut caracterul, spunea el de câte ori venea la casa lor din Kent. Dacă te duci la Anchor să bei ceva poţi auzi tonomatul de la cafeneaua nouă din capătul străzii şi în loc de pescari, pe plajă găseşti numai fete în pantaloni scurţi şi cu unghiile vopsite. Mie dă-mi o plajă de corali pustie şi o carafă cu vin local şi o să fiu complet, mulţumit.

Probabil că are dreptate, se gândi Peg cu afecţiune. Nu-şi amintea să fi stat acasă mai mult de trei luni la rând şi întotdeauna treceau câţiva ani între vizitele sale. Când venise în urmă cu trei ani, mama ei era încă în viaţă, dar acum rămăsese doar ea. Şi numai de dragul lui păstrase casa mamei – acea fiinţă blândă şi cu părul creţ care, dacă ar fi avut destulă putere l-ar fi urmat în insulele Motu. Chiar despărţiţi de o asemenea distanţă, părinţii ei s-au iubit enorm. Peg îşi amintea scurtele momente de

distracţie, de fericire, şi-apoi de tăcerea mamei după ce Jim se întorcea la plantaţie. Casa era plină de cadourile lui – cochilii exotice, cutii magice lucrate de meşteşugari arabi, bijuterii din argint, un colier din perle care mai păstra încă mirosul mării.

Ultima sosire a lui Jim a fost mai puţin amuzantă, dar mult mai importantă pentru Peg. După ce ocolise puţin subiectul, îi spusese în cele din urmă că ar trebui să vină cu el, până împlineşte douăzeci şi unu de ani.

— Cât era mama ta aici, îi aparţineai ei. Avea nevoie de tine. Acum nu mai ai pe nimeni în afară de mine. Hai să petrecem următorii câţiva ani împreună şi să vedem ce se întâmplă. O să-ţi placă Motu; sunt câţiva europeni la celălalt capăt al insulei şi pe plantaţiile din apropiere, aşa că o să ai companie, dacă vrei să vorbeşti cu cineva. Vrei să mergi, nu-i aşa?

Voia atât de mult să meargă, încât nu mai ştiu ce să răspundă. O întrista să-şi lase slujba de la casa de bătrâni, dar poate şi-ar putea folosi experienţa de infirmieră acolo. Era şi mai trist să-l părăsească pe Paul, dar…

— O să plecăm cam într-o lună, Peg. Un agent se poate ocupa de vânzarea casei. Mergem cu vaporul o parte din drum şi ne oprim în Zanzibar. Un prieten care are o plantaţie lângă a mea, tocmai pleacă în concediu şi pun pariu că e în Zanzibar sau în Ceylon. O să ne întâlnim cu el.

— Sună ciudat să întâlneşti pe cineva într-un loc ca acela fără să fi stabilit dinainte.

— Tocmai asta e frumuseţea vieţii de acolo. Cunoşti atât de bine obiceiurile cuiva, încât poţi să-ţi dai seama ce face la un moment dat. Steve e un singuratic care nu călătoreşte mai departe de Mombasa de câte ori e în vacanţă. N-a mai fost de opt ani în Anglia.

— Cred că e doar o scuză ca să poţi vizita şi tu

Ceylon şi Zanzibar!

— Poate că-mi place de Steve pentru că eram la fel la vârsta lui. Şi poate că ai dreptate. Nu mi-ar displăcea să stau o zi sau două la taclale la Clubul englez din Zanzibar sau cu prietenii din Colombo. O să ai nevoie de multe haine de bumbac. Nu laşi pe nimeni în urmă aici, nu?

Jim nu era un bun observator, dar Peg se întrebă dacă nu cumva îşi dăduse seama de relaţia dintre ea şi Paul. Cei doi bărbaţi se înţeleseseră bine, deşi erau diferenţe uriaşe între Jim Maldon, un bărbat bine făcut şi vioi, cu ochii plini de dragoste pentru câmpurile verzi ale plantaţiei, care ştia o groază de poveşti din insule şi Paul Lexfield, un englez tânăr şi obişnuit, dedicat artei. Paul deţinea Berners End, o fermă din secolul al şaptesprezecelea, cu hectare întregi de parc. Peg îl ştia pe Paul încă de când era copil. La cincisprezece ani o salvase de la înec şi după aceea arătase un interes deosebit pentru ea. Chiar dacă avea douăzeci şi cinci de ani, îi făcea plăcere să stea de vorbă cu fetiţa de numai doisprezece, care se juca întotdeauna cu scoicile pe malul mării. Din când în când, venea să ia ceaiul împreună cu Peg şi cu mama ei.

Apoi, pentru un timp, nu l-a mai văzut. De-abia când a împlinit optsprezece ani l-a întâlnit din nou. Paul se schimbase. Avea peste treizeci de ani şi se logodise cu o fată frumoasă şi elegantă – Vanessa. Se îmbrăca numai în costum şi nu mai oprea maşina lângă plajă pentru a face baie. O ducea pe Vanessa numai pe plaje curate, care nu miroseau a peşte.

La început, Peg nu prea se gândea la el. Când erau singuri, Paul făcea pe companionul şi pe protectorul; dar când era cu Vanessa, îi vorbea lui Peg cu politeţe. Într-o zi, sosise pe neaşteptate la conac şi-i spusese lui Peg că făcuse o greşeală şi că avea să se despartă de Vanessa.

Doar la două zile după aceea, Vanessa căzuse în timp ce călărea. îşi fracturase spatele şi doctorii spuneau că are nevoie de două-trei luni de spitalizare şi câteva operaţii pentru a-şi reveni. Peg se simţea îngrozitor, pentru că sentimentele pe care le avea pentru Paul o împiedicau să-i pară rău de întâmplarea Vanessei.

Acum, când Jim Maldon îi ceruse să vină cu el, încerca să-şi ascundă sentimentele, care-i spuneau că trebuie să rămână lângă Paul.

Se pregăti de plecare: îşi cumpără haine din Londra şi-şi împachetă toate bijuteriile. Găsiră şi un chiriaş pentru casă. În timpul acestor săptămâni, îl văzu pe Paul doar fugitiv. Părea palid şi detaşat, dar îi zâmbea la fel ca întotdeauna. Peg ştia că şi el simte la fel.

În ultima zi, Paul veni la vilă. Jim era plecat pentru ultimele cumpărături, iar Peg tocmai îşi terminase de spălat părul şi acum şi-l usca.

— Salut, spuse ea nesigură. Cum se simte Vanessa?

— La fel. Gata de plecare?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Am comandat un taxi pentru mâine la şapte dimineaţa.

— Aştepţi cu nerăbdare să ajungi în Motu?

— Da.

— Hai să mergem înăuntru. El îi ridică pieptenele de pe masa din grădină şi i-l puse în mână. Când intrară în sufrageria mică, el spuse:

— Trebuia să te văd singură. Trebuie să ne spunem câteva lucruri înainte să pleci.

— Nu, te rog. Hai să nu vorbim despre asta, îl rugă ea. Nu spune altceva în afară de… rămas-bun.

— Nu-ţi spun asta. Nu pot.

Se întoarse cu spatele la el şi puse pieptenele şi prosopul pe masă. Lacrimile îi împânziră ochii. îi simţi

degetele pe umăr când o întoarse cu faţa la el. Lacrimile începură să-i cadă pe obraji şi ea se afundă în braţele lui. Ceva fierbinte şi nedefinit se stârni în ea, ceva atât de nou încât rămase agăţată de el. Braţele lui se strânseră în jurul ei şi o sărută foarte încet. Era primul ei sărut.

Îşi trase capul în spate şi-i privi părul şi ochii:

— Te iubesc, Peg. Să mă aştepţi!

— Sigur, murmură ea. O să te aştept mereu.

El zâmbi încordat.

— N-o să dureze chiar aşa de mult. Dar îţi dai seama că nu pot să pun capăt logodnei când Vanessa este aşa cum este. De îndată ce-şi revine, o să-i spun adevărul. Înţelegi?

— Ştiam că o să simţi aşa şi e bine că faci asta. Paul… scrie-mi şi o să mă întorc de îndată ce o să fii liber.

— Nu, o să vin eu după tine. S-ar putea să treacă şase luni sau chiar mai mult. Dar te rog să aştepţi. Promite-mi că o să aştepţi.

Printre sărutări, ea promise cu o pasiune arzătoare. Era primul bărbat pe care-l sărutase şi avea să fie singurul. Se decise să se distreze cât mai mult la Motu. În timpul călătoriei cu vaporul, se gândise deseori la el. Peste un an, când împlinea douăzeci de ani, aveau să se căsătoresc.

Pe când taxiul vechi intra în oraş, Peg urmărea cu plăcere spectacolul străzilor, atât de înguste uneori, încât puteai atinge amândouă părţile. Erau câţiva indieni şi arabi care stăteau în pragul uşilor sau priveau trecătorii din vitrina vreunui magazin.

— Clubul englez, domnule? întrebă bucuros şoferul în timp ce întoarse maşina şi opri în faţa unei uşi deschise. Am ajuns!

— Tu rămâi în taxi până când văd ce mai e pe aici, Peg. Poţi să te plimbi mai târziu, când nu e aşa de cald.

Taxiul era ca un cuptor. Taximetristul ieşise din

maşină şi se aşezase la umbra unui zid, părând foarte bucuros că avea să conducă un englez toată ziua prin oraş. Privea uşile mari şi frumos sculptate ale Clubului. Aflase că în Zanzibar uşile arătau demnitatea şi importanţa celui care locuieşte în casa respectivă.

Tatăl ei apăru din spatele uşii de mahon. Când urcă în taxi, zâmbea larg:

— Am avut dreptate – Steve e chiar aici, în Zanzibar. Stă la hotel.

O să petrecem şi noi o noapte sau două acolo, apoi ne întoarcem la Mombasa şi zburăm spre Bombay.

El trase aer în piept.

— Simţi atmosfera? îţi intră în tot corpul.

O porniră pe străzi, trecură pe lângă oficiul poştal, îndreptându-se spre hotel. Taximetristul le cără bagajele într-o clădire cu pereţi groşi şi-şi înclină bucuros fruntea pentru o mână de monede. Peg fu condusă într-un dormitor care avea un balcon spaţios, un şezlong şi un pat mare. Un ventilator atârna de tavanul camerei. Servitoarea îi aşează geanta de voiaj pe un taburet şi o întrebă dacă doreşte ceva.

— Chiar te rog, o limonadă cu multă gheaţă.

Ieşi pe balcon şi se sprijini de peretele acestuia care deşi umbrit, era cald. De fiecare dată când sorbea din sucul de lămâie lovea gheaţa de marginile paharului pentru a auzi zgomotul răcoros. Cât de departe i se păreau acum toate! N-avea nicio grijă, doar ea şi tatăl ei pe această insulă ruptă de istorie. Pe punctul de a adormi, se depărtă de zid, puţin ameţită, şi plecă să-şi despacheteze bagajul.

Îşi aşează pijamaua de bumbac pe pat, scoase o rochie şi găsi un tricou de-al tatălui ei, pus acolo din întâmplare; se gândi că poate ar vrea să-l îmbrace şi ieşi pe hol să-l caute. Găsi doar o singură uşă şi intră într-o cameră

asemănătoare cu a ei.

— Eşti acolo? strigă ea cu ochii spre balcon… Unul dintre tricourile tale s-a…

Peg se opri brusc; un bărbat corpolent se ridicase din şezlongul de pe balcon. Ţinea un pahar într-o mână, dar cealaltă fu cea care atrase privirea îngrozită a fetei. Era crestată de o cicatrice urâtă, roşie, şi de alte câteva tăieturi. Văzând că Peg se holbează la mâna lui, bărbatul luă o cămaşă din spatele unui scaun şi şi-o aruncă pe umeri, acoperindu-şi rana.

— Tu cine dracu' mai eşti? întrebă el crispat.

— Îmi pare rău, răspunse ea, îndepărtându-se de el. Credeam că asta e camera tatălui meu.

Curiozitatea o ţinu pe loc.

— Cum te-ai rănit la mână?

— Într-o încăierare cu un rechin, acum o săptămână. Ce te interesează?

— Ar fi trebuit s-o coşi.

— Am avut altele mai rele. O să treacă. Tatăl tău cred că stă în camera alăturată… acum o oră era liberă.

— Nu, acolo stau eu.

— Aşa. Şi?

Felul în care-i răspunse o făcu pe Peg să se încrunte. Se linişti şi începu să-l examineze. Acelaşi lucru făcea şi el. îşi acoperi pieptul bine făcut şi-şi încheie nasturii cămăşii. Avea o faţă pătrăţoasă, cu o gropiţă adâncă în bărbie, şi cu un nas puţin mai lung. Părul era negru şi des, iar sprâncenele, drepte. Peg tocmai îi cerceta liniile bine conturate ale buzelor când tatăl său intră în cameră.

— Steve, nemernic bătrân! strigă el.

— Ei bine, Jim! Ce bine că te întâlnesc aici. Doar o clipă, să nu înţelegi greşit situaţia. Copilul acesta a intrat aici acum câteva minute…

Jim Maldon râse şi mai strânse încă o dată mâna

prietenului său.

— Ce e al meu e şi al tău, spuse el jovial. Aproape; ea este fiica mea, Steve. Vine cu mine în Motu. Peg, fă cunoştinţă cu Steve Cortland. Ăsta e cumva tricoul meu?

— Da, credeam că stai în camera de lângă mine.

— Eşti în siguranţă dacă stai lângă Steve, îi răspunse tatăl, atâta timp cât ai uşa încuiată şi un pistol lângă pat.

— Mulţumesc, spuse Steve sec. Tatăl tău ar putea să aibă dreptate, totuşi. Când ajungi într-o parte a lumii unde bărbaţii sunt mai numeroşi decât femeile, mai întâi strigă după ajutor şi după aceea pune întrebări.

În timpul ce vorbi, îşi vârî cămaşa în pantaloni.

— Mergem să luăm prânzul?

— Ai toaletă aici? întrebă Jim. Mă spăl puţin, ca să îmbrac un tricou curat. Vorbeşte-i lui Peg despre Motu. I-ar face bine să audă şi un alt punct de vedere.

Steve nu vorbi imediat. Puse paharul cu băutură pe cufărul de haine şi se privi în oglindă.

— Deci, tu eşti Peg. Am auzit câte ceva despre tine. Asistentă sau aşa ceva…

— Doar soră medicală la azil de de bătrâni.

— O să-ţi cauţi un post de asistentă?

Ea începu să râdă:

— Toţi oamenii din Motu sunt ca tine? întrebă ea.

— De ce întrebi? E ceva ciudat la mine?

— Eşti mult mai direct decât un englez obişnuit.

— Nici tu nu eşti cu mult diferită. Dacă ai fi fost mai în vârstă, ar fi trebuit să fim atenţi unul cu celălalt. De la ce vine Peg?

— Margaret. Dar nu prea mi se potriveşte, nu-i aşa?

— E bine şi Peg. Şi ce crezi că o să-ţi aducă o excursie în Motu?

— Cunoaştere şi experienţă; şi plăcerea de a trăi cu tatăl meu în locul pe care-l iubeşte. Dar s-ar putea să stau

doar câteva luni.

— Pari sănătoasă, aşa că o să suporţi locul. S-ar putea chiar să te hotărăşti să rămâi acolo, să-ţi găseşti pe cineva.

— N-o să se întâmple asta! spuse ea zâmbind.

El îşi îndreptă ironic ochii cenuşii şi întunecaţi spre ea.

— Nu fi aşa de sigură când vine vorba de sentimente. Oamenii care spun că nu există atracţia tropicelor vorbesc doar pentru ei. Pentru cei cu imaginaţie şi personalitate puternică, atracţia există. Pentru mine, de exemplu.

— Eşti un bărbat care umblă după femei?

Aparent, nicio întrebare nu putea să-l impresioneze pe Steve.

— Aş mai fi stat în Motu dacă eram?

— Poate că preferi să-ţi faci escapadele când pleci în concediu. Lucrurile pentru care aştepţi sunt mult mai interesante decât obiceiurile plăcute.

El zâmbi.

— S-ar putea să ai dreptate. Să spunem că-mi plac femeile în măsura în care nu mă deranjează. Tu cum te înţelegi cu bărbaţii?

— Ca şi tine! dar nu sunt îndeajuns de experimentată ca să poată să mă supere. Nici măcar tu nu mă deranjezi, deşi îmi imaginez că unui anumit fel de femei li se aprind foarte uşor călcâiele după tine.

— Cărui fel?

— Păi… ar avea cam douăzeci şi cinci de ani, arătoasă şi pretenţioasă… şi şi-ar dori să fi căzut în mâinile unui om care să fie mai gentil… nu aşa masculin, spuse ea cu un zâmbet abia schiţat.

— Văd că nu prea ştii să te opreşti când îi ataci pe alţii. Cât timp o să staţi aici, tu şi Jim?

— Două zile, cred.

— Atunci, mâine o să-ţi arăt împrejurimile. Tatăl tău le ştie deja pe toate.

— Poate ar vrea să mă ducă el!

— Nu mă provoca, frumuşico, spuse el molcom, dar cu o privire tăioasă. Dacă aş intra în joc, te-ai speria de moarte!

Ea îşi ridică sprâncenele, deschise gura să-i răspundă, dar râsul lui o opri. Era interesant dar şi enervant să se tachineze cu el şi-i păru bine când tatăl său se întoarse în cameră, pregătit de drum.

Plecară împreună; cei doi bărbaţi vorbiră despre Motu. Jim voia să ştie totul despre plantaţie, dacă McTeale se descurcă sau nu şi dacă se schimbaseră preţurile. Se părea că acest McTeale se ocupa şi de plantaţia lui Steve. Rămaseră la cafenea până la ora ceaiului. Peg urcă în cameră să se odihnească puţin; la ora şase făcu o baie şi îşi schimbă hainele. După ce luă cina cu cei doi bărbaţi, plecă să se plimbe singură în noaptea răcoroasă. Nu merse departe. Toate lucrurile i se păreau ciudate, oamenii care vorbeau într-o limbă ciudată, casele care n-aveau ferestre. Aştepta totuşi cu nerăbdare ziua de mâine

Dimineaţa i se păru minunată. Cerul era acoperit de o ceaţă uşoară. Peg colindă prin bazaruri cu tatăl ei, dar după câteva ore căldura o istovise. Reveniră la barul hotelului şi comandară ceva de băut.

— În Motu, clima e mai bună decât aici, spuse Jim. Acolo bate briza din toate părţile şi nu e aşa de umed. E cel mai frumos loc din lume.

— Îmi place în Zanzibar, totuşi. Are ceva care te prinde. Simţi că nu poţi sta mult aici, dar că trebuie să te întorci de fiecare dată.

Tatăl ei zâmbi.

— Să nu ajungi ca mine, Peg. Pentru un bărbat e destul de greu să stea pe pământ străin. Unei femei i s-ar

părea un iad. Ce-ar fi să te măriţi cu cineva care nu e îndrăgostit de locuri din astea?

Ea îşi ridică ochii albaştri către Steve, care tocmai se apropia de masă.

— Salut! spuse ea. Ştii unde aş putea să fac o baie?

El se aşează uşor pe un scaun şi zâmbi.

— Sigur că ştiu! Ia-ţi costumul de baie şi te duc acolo pentru tot restul zilei.

— Da, du-te cu Steve, interveni şi tatăl ei. Eu o să mă distrez bătrâneşte – vorbind despre vremurile trecute cu băieţii de la Club.

— Dar nu eşti bătrân!

— La tropice, sunt. Dar nu-ţi face griji. În Motu sunt rege peste micul meu teritoriu, iar tu o să fii prinţesa Peg. Ştii, s-ar putea să nu mă mai întorc în Anglia. Nu mă deranjează lucrul acesta. Locul meu e aici, printre palmierii mei.

— Te lăsăm, atunci, interveni Steve. E o maşină pe care o împrumut întotdeauna când vin aici. Mă duc s-o iau şi mă întâlnesc cu Peg în cinci minute în faţa hotelului. E bine aşa?

După ce plecă după maşină, Jim ridică din umeri şi zise:

— Se întâmplă ceva cu Steve. Mi-am dat seama de asta încă de ieri. Cred că trebuia să întâlnească pe cineva aici şi acel cineva n-a apărut.

— O femeie?

— Ar putea să fie oricine. El cunoaşte pe toată lumea de pe aici. Pare doar puţin cam rigid, atâta tot.

— Nu mi-ar plăcea să ştiu cum e când nu e rigid!

— Nu-ţi place Steve? întrebă tatăl ei, uimit.

— Crede că ştie prea multe!

— E de înţeles, totuşi. Are treizeci şi doi de ani şi n-a fost niciodată căsătorit. Recunosc că nu seamănă deloc cu

prietenul tău, Paul Lexfield, dar au trecuturi diferite. Făcu o pauză. Ai primit o scrisoare de la Paul, nu-i aşa?

— Da.

— Nu prea mă pricep la lucruri din astea dar… te simţi legată de el?

— Într-un fel.

— Nu trebuie să se mărite cu fata aceea?

Peg, mai sinceră ca niciodată şi neavând de gând să continue discuţia, se ridică în picioare şi spuse:

— Nu. N-are de gând să se căsătorească cu ea. Mă duc să-mi iau costumul de baie.

Zece minute mai târziu, era în maşină cu Steve Cortland şi se îndreptau spre ţărm. Micul golf era albastru şi pustiu.

Steve arătă cu mâna un zid imens de piatră îndreptat spre mare.

— E un vechi fort arab. Portughezii l-au construit ca o fortăreaţa prin secolul cincisprezece, dar acum e folosit pentru altceva…

— O închisoare?

— S-ar putea spune şi aşa. Este un club pentru femeile care se prostituează…

— Ce barbar!

— Nu ştiu dacă e chiar aşa. E o idee destul de bună, cred. Unul dintre motivele pentru care vizitez locurile astea e pentru că aici relaţia dintre sexe e la fel ca în urmă cu sute de ani.

Ea îl privi critic şi observă o expresie arogantă şi un zâmbet de dispreţ pe faţa lui.

— Ştii, pe tine chiar te-aş vedea într-una din clădirile astea, înconjurat de harem. Te comporţi ca şi cum ai fi făcut pentru asta.

— E o imagine interesantă; aproape că-mi doresc să se întâmple. Clădirea de acolo este clădirea guvernului. Se

numeşte Beit-el-Ajab; înseamnă „casa minunilor” pentru că, în afara Palatului, a fost cea mai înaltă clădire la vremea când a fost construită. Şi acela de alături, e Palatul.

Peg era încântată.

— Sultanul e aici?

— E plecat; în India, pe undeva. În balconul de acolo, pe peretele exterior, e o carte pentru vizitatori în care numai bărbaţii au voie să semneze.

— Când bărbaţii scot atât de dur femeile din viaţa lor, e un semn că sunt stingheriţi de ele.

— Sau că s-au săturat de ele în viaţa privată, răspunse el cu răutate. Vrei să vezi împrejurimile sau doar să faci baie?”

— Amândouă, te rog. Îndreaptă-te spre o plajă, dar arată-mi şi lucrurile interesante care-ţi ies în cale. Se aşează mai comod pe scaun. Oraşul arătă cam învechit, dar îmi place. Unde era piaţa de sclavi?

— Lângă o catedrală. Mă duc acolo la nunta unui oficial din guvern, sâmbăta viitoare.

— Ce drăguţ! Aş mai fi vrut să stau. Două zile nu sunt de-ajuns.

— De fapt, o zi şi încă puţin, spuse Steve. Am auzit că avionul pentru Mombasa aterizează aici mâine… şi nu poţi fi sigură că o să-l prinzi şi ziua următoare.

— O, Doamne!

— Nu fi aşa de tristă. Locul ăsta nu se schimbă niciodată, aşa că te poţi întoarce oricând ca să-i resimţi atmosfera.

— Dar n-o să mai fie aşa. O să fiu singură sau cu altcineva… şi o să fiu mai bătrână.

— Dar n-o să fii niciodată cinică, Peg. Nu e genul tău!

Conducea de-a lungul unei alei cu pomi înalţi.

— Presupun că-ţi plac femeile sofisticate. îşi aminti

de Vanessa şi tremură puţin. Cred că trebuie să te naşti cu virusul sofisticării, altfel n-o să-l poţi avea.

Pe mine n-o să mă deranjeze dacă o să fiu o femeie de casă.

— Dacă pescuieşti complimente, nu-ţi merge! îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi întoarse privirea asupra drumului: tu nu eşti ca Jim; trebuie să-i semeni mamei tale. Obişnuia să mai vorbească despre voi câteodată şi deşi avea un fel foarte ciudat de a o arăta, însemnaţi mult pentru el.

— Da, ştiu. Mama îl adora.

— Pesemne că a fost o femeie neobişnuită. Ţie ţi-ar plăcea un mariaj în care să-ţi vezi soţul o dată la trei ani?

— N-aş suporta aşa ceva! răspunse ea simplu.

— Nu, n-ai putea. Eşti sănătoasă şi nerăbdătoare. Mă faci şi pe mine să mă simt bătrân!

— Mă iei peste picior din nou, dar nu-mi pasă.

Îşi ridică mâinile ca să se bucure de umbra copacilor printre care intraseră.

— Nu-i aşa că e uimitor? vorbi ea ca pentru sine.

El dădu părinteşte din cap.

— Eşti tânără… foarte tânără. Spune-mi, ce făceai în Anglia?

— E atât de departe, încât abia îmi amintesc.

— O să te ajut eu: erai asistentă medicală la o casă de bătrâni. Înainte de asta?

— Am fost la şcoală. Mama voia să plec pentru nu ştiu ce cursuri de specializare, dar n-am vrut s-o las singură… Aşa că m-am angajat şi ne-a fost bine.

— Asta până când a murit!

Peg îşi plecă privirea.

— Era o femeie curajoasă şi amuzantă. În copilărie a avut un accident în urma căruia şi-a pierdut un plămân. Altfel era puternică, şi nici ea, nici tata nu s-au gândit la

slăbiciunea ei. Călătoreau împreună oriunde avea el treabă iar după ce m-am născut, au hotărât că au destui bani să încerce ceva şi pe Coasta de Sud.

A plecat singur, dar când s-a întors a găsit-o pe mama bolnavă după o criză de pleurezie. Probabil că le-a fost greu în următorii anii; tata se stabilise aici cu afacerea şi-i era greu să se întoarcă în Anglia, iar doctorii nu-i mai dădeau voie mamei să plece, pentru că mările sudului i-ar fi putut fi fatale. Au început să trăiască aşa, dar câteodată credeam…

Lăsă fraza neterminată şi rămase tăcută următoarele câteva minute, cât trecură prin aleea de mango şi palmieri.

— Şi ce făceai pentru distracţie? Aveai mulţi prieteni?

— Aveam câţiva în oraş… nu mă duceam în altă parte.

— Niciun tânăr?

Ea ezită. Paul nu era încă al ei şi nici cu era cu mult mai tânăr decât Steve.

— Am avut câteva experienţe… spuse ea vag. Nu e o ruină printre copaci, acolo?

— E un loc părăsit… nu e chiar aşa de vechi pe cât ai crede.

Încetini maşina de îndată ce se apropiară de o fermă cu o casă albă cu arcade mari.

— Asta e casa de odihnă a sultanului şi păsările din grădină sunt păunii lui. Ai văzut vreodată aşa ceva în Anglia?

— Nu. Aici totul e altfel, prea diferit ca să fie real. Dar îmi place!

Peg începu să respire greu din cauza căldurii şi când Steve se opri lângă o plajă, se schimbă nerăbdătoare în costumul de baie. Apa era caldă şi relaxantă. Când ieşi pe mal, îşi scoase boneta şi se aşeză la umbră până când Steve i se alătură cu un prosop înfăşurat în jurul rănii. Cu

aceeaşi bruscheţe cu care-i vorbise deseori, spuse:

— Nu mai zăbovi aici, o să fii văzută. E supărător pentru un arab să vadă o femeie dezbrăcată în public.

— Ce-ar fi fost dacă te ascultam şi-mi luam bikinii?

— Ar fi trebuit să înoţi în fustă.

— Bine, mă duc. Nu e nimeni în jur.

— Cu excepţia celor câteva sute de săteni printre copaci. Nu poţi scăpa de oameni în Zanzibar. Nu se mişcă mult dar văd totul. Grăbeşte-te. Mă duc şi eu să mă îmbrac.

Când se întoarse, ea îmbrăcase rochia. El îi întinse un sandviş şi o mână plină de roşii mici; turnă în pahare cafea dintr-un termos şi deschise o ladă mică de fructe. În afara celor câteva remarce care lui Peg i se păreau curioase, Steve se purta ca şi când ar fi fost un copil ajuns pentru prima dată în Zanzibar. O enerva, dar nu atât de mult. Poate că Steve nu era la fel de politicos ca Paul, dar pentru un vecin în Motu era de-ajuns.

Steve nu conduse direct la hotel. Făcu un ocol care-i aduse lângă un alt zid înalt. Opri maşina lângă o frumoasă arcadă care dădea spre mare. După privelişte, ea îşi dădu seama că dincolo de zid era o prăpastie. „Nimic nu poate fi mai frumos”, se gândi Peg.

— Mulţumesc, spuse ea încet. După o scurtă tăcere, îl privi direct în ochi: asta-i a treia oară pe ziua de azi când te uiţi la mine de parcă nu ştii sigur ce sunt! Ţi se pare că am ceva?

— Nu chiar. Nu trebuie să te superi că te cântăresc din priviri. Am un motiv.

— Ce fel de motiv? Are ceva de-a face cu tatăl meu?

El dădu din cap în semn că da.

— Cred că poţi să-ţi spun. Pari a te ţine bine pe picioare.

— Ce-mi spui ce, pentru Dumnezeu?

— Nu te enerva, că s-ar putea să mă răzgândesc. Ascultă doar. Mai lăsă câteva secunde să treacă înainte să-şi înceapă explicaţia. Aveam de gând să vin în Anglia peste vreo zece zile.

— În Anglia? Să-l vezi pe tata?

— Nu trebuia să se întoarcă în Motu decât peste câteva săptămâni şi mă gândeam că o să-l găsesc acasă şi că poate o să-l găsesc cu îndoieli în privinţa ta. Vezi tu, el n-a spus niciodată nimic despre faptul că o să te aducă în Motu. Poate că a vrut să te vadă înainte să se hotărască.

— Dar tu nu mergi niciodată în Anglia… aşa că lucrul ăsta trebuie să fie foarte important. Are de-a face cumva cu plantaţia tatălui meu? A fost vreun incendiu? E ceva în neregulă la casă? Te rog, spune-mi!

— Te-am rugat să mă asculţi. N-a fost niciun incendiu şi nu e nicio problemă cu ferma. Imediat după ce a plecat Jim din Motu, am primit o vizită de la reprezentanţii unei firme mari care cumpără de la noi pentru a-şi face produsele. Vor să construiască o fabrică nouă în Singapore, destul de aproape de Motu. Au propus să cumpere toate plantaţiile şi să le unească într-una singură.

— Şi ce înseamnă asta pentru tata?

— Că ar putea să vândă totul pentru o sumă frumuşică.

— Nu există nicio sumă de bani care să poată cumpăra locul pe care-l iubeşti cel mai mult. Sunt sigură că n-o să-l vândă. Nu pot să-l oblige, spuse ea nesigură.

— Pot să-i facă viaţa mai grea, mai ales dacă e singurul care rămâne fără să vândă. Cei mai mulţi fermieri au fost atraşi de ofertă şi majoritatea sunt dornici să-şi vândă pământurile; cei care nu sunt încă, vor fi.

— Nu şi tata!

— Aşa e! îl ştii destul de bine, având în vedere că l-ai văzut destul de rar. Jim o să lupte de unul singur,

indiferent dacă va fi încolţit din toate părţile.

— Dar nu pot să-i facă asta, spuse ea pornită. Şi tu… vinzi şi tu?

— Da, spuse el laconic. Vând.

— Eştl. trădătorule!!

— Haide, ăsta nu e un război. Nu aşteptam oferta chiar acum, dar trebuia să vină. Oamenii aceştia ne plătesc un preţ bun de ani de zile; şi-au dat seama că ar fi în avantajul lor să deţină toate plantaţiile, să le controleze. Lucrul acesta se întâmplă peste totcacao, cauciuc, toate recoltele. Nu mai poţi fi sentimental când vine vorba de o singură plantaţie.

Ochii ei albaştri scânteiară.

— Nu poţi să fii sentimental, dar încă nu i-ai spus tatii?

— Tocmai de asta veneam în Anglia. Mă gândeam că dacă-l prindeam stabilit acolo şi nu prea dornic să plece, ar fi fost fericit să ia banii pentru plantaţie şi să nu se mai întoarcă în Motu. Ar fi liber să facă ce vrea…

— N-ar fi liber, şi o ştii prea bine. Plantaţia asta a însemnat aproape totul pentru el, şi acum… doar l-ai auzit când vorbea.

— Da, l-am auzit, spuse el pierzându-şi răbdarea. Nu trebuie să-mi spui mie cum e Jim Maldon. îl cunosc de opt ani de zile. Dar lucrul ăsta trebuie să se întâmple şi Jim nu poate să-l oprească. Nimeni nu poate.

— Şi tu nici măcar nu te sinchiseşti să ripostezi?

— Ar trebui să taci când vine vorba de asta. Planurile mele sunt treaba mea. Acum îmi fac griji pentru Jim.

— Sunt sigură că-ţi faci, răspunse ea răutăcios. Ai de gând să-i spui cât suntem aici?

— Nu. I-aş fi spus dacă am fi fost în Anglia.

Aici, n-ar fi prea înţelept.

— Şi de ce-mi spui mie?

— Pentru că atunci când o să se întoarcă în Motu, o să audă zvonuri şi ar fi bine să ştii şi tu ce se întâmplă. Oricum, nu e nimic concret încă; spuneau că or să mai treacă câteva luni până când ajung la negocieri, dar…

— Şi tu totuşi, te duceai în Anglia să-l convingi să rămână acolo.

— N-ar mai fi fost nevoie să vină în Motu să se despartă de plantaţie. I-aş fi uşurat sarcina.

Ea tăcu câteva secunde, apoi izbucni din nou:

— Şi dacă ar fi acceptat? Ar fi putut trăi acolo?

— Tocmai asta e drăcia: tinerii pot să rămână, îşi iau banii, dar rămân totuşi ca angajaţi, să aibă grijă de plantaţie. Dar Jim e prea bătrân şi compania are o limită de vârstă.

— Înţeleg. îşi muşcă buzele. Tata intenţionează să meargă în Motu, aşa că n-are niciun rost să-i spunem cât e aici. Oricum, e doar un zvon şi nu poate să-i facă rău, nu? … ar fi fost mai bine dacă nu-mi spuneai!

— Am făcut-o de dragul tatălui tău. Eu nu mă întorc decât peste două luni şi e posibil ca în timpul ăsta cumpărătorii să intre în acţiune. Asta o să-l înfurie pe Jim, dacă nu e cineva care să-i arate că ar putea profita din toate astea. Eşti fata lui şi s-ar putea să te asculte. împotrivirea nu va face decât să-l epuizeze.

După câteva minute de tăcere, Peg spuse, cu o voce obosită:

— Vrei să mă duci înapoi la hotel, te rog?

El porni maşina şi o întoarse spre oraş.

— Ştiu că Jim e cam rigid… dar a ajuns aşa pentru că a muncit pentru ceea ce are. Tu ai doar nouăsprezece ani şi n-ai luptat încă pentru nimic; ferească cerul să ajungi în mâinile unui bărbat.

— N-o să-mi conving tatăl să vândă, spuse ea neînduplecat.

— Mai gândeşte-te înainte să hotărăşti. Dacă vinde, Jim o să-şi poată construi o altă casă chiar pe insulă, şi să aibă o curte îndeajuns de mare cât să mai planteze câţiva palmieri. O să aibă tot restul vieţii asigurat şi o să poată să-ţi ofere…

— Nu vreau nimic altceva decât fericirea lui. Şi dacă asta înseamnă o sută de hectare de cocotieri, o să-l ajut să şi-i păstreze.

— Chiar dacă îşi pierde cumpărătorii? Nu ştii despre ce vorbeşti!

— Ba ştiu. Eu vorbesc despre inima unui om şi tu vorbeşti de buzunarul lui. Ai zis că vrei să-l scuteşti de durerea de a-şi lua rămas-bun de la locul ăla. Nu ştii ce înseamnă durerea, domnule Cortland şi nici nu cred c-o să ştii vreodată. N-ai niciun pic de dragoste pentru plantaţia ta! A fost doar un lucru care ţi-a adus mulţi bani şi care acum o să-ţi aducă şi mai mulţi. Sper să te doară când o să ai grijă de un teren care n-o să mai fie al tău!

Parcă maşina în faţa hotelului.

Steve o prinse de încheietura mâinii când vru să coboare.

— Stai o clipă. îmi place temperamentul tău, dar raţionamentul e prost. O să simţi altfel după ce te vei fi gândit. Şi nu da vina pe oamenii tineri care acceptă slujbe de la companie. Fac ce e mai bine pentru ei.

— Inclusiv tu?

— Da, inclusiv eu!

Îşi trase mâna dintr-a lui.

— Chiar ai de gând să munceşti pentru companie pe terenul care a fost al tău? Acum o oră nu mi-aş fi închipuit asta!

— Mi-au propus să fiu managerul general al întregii plantaţii, spuse el cu o expresie încăpăţânată.

Ea trase puternic aer în piept pentru a se linişti şi,

privindu-l drept în ochi, spuse cu răutate dar liniştit:

— Deci, tu eşti duşmanul! spuse ea. E bine de ştiut!

Înainte ca el să se poată mişca, ea coborî din maşină şi porni în fugă pe scările hotelului. Ajunsă sus, intră în baie şi-şi aruncă apă rece pe faţă. Nu mai coborî pentru cină în seara aceea, spuse că e prea cald şi că preferă să ia doar o salată în camera ei. Nu-i spuse nimic tatălui ei. Avea câteva scrisori de scris, dar nu le mai scrise. În schimb, se plimbă din cameră în balcon şi înapoi, gândindu-se la problemele pe care i le puteau aduce aceste schimbări tatălui ei. Insula era casa lui, plantaţia era o parte din el, iar ca s-o piardă ar fi asemănător pierderii unei mâini. Pentru Steve Cortland şi oamenii tineri era mai uşor să vândă. Ei intraseră în afacere doar pentru profit. Pentru Jim Maldon, dincolo de faptul că-i adusese câştiguri destul de mari şi posibilitatea de a le ţine pe ea şi pe mama ei în Kent, ferma era lucrul pentru care trăia. Deşi îşi iubise soţia, ar fi fost doar pe jumătate viu fără plantaţie. Peg îl înţelegea acum, îi înţelegea felul de viaţă şi-l iertă pentru tot timpul cât stătuse plecat în copilăria ei.

Chiar dacă toţi plantatorii îşi vindeau terenurile, Jim avea să reziste; şi n-avea să fie singur". Eu o să fiu acolo să-l ajut!" se gândi ea.

A doua zi, Steve fu acela care-i conduse la aeroport. Avionul nu sosise încă şi pentru că sala de aşteptare era plină cu localnici, ieşiră afară să stea în umbra clădirii mici a aeroportului. Steve se purtă normal cu Jim şi cu Peg.

— Deci mai ai două luni de vacanţă, spuse Jim în felul lui prietenos. Asta-mi place la tine, Stevecă reuşeşti să-ţi iei de fiecare dată trei luni de vacanţă şi tot obţii o recoltă mai mare ca a mea. Eşti unul dintre tinerii aceia organizaţi. Eu sunt doar un negustor de copră, dar nici n-aş vrea să fiu altceva.

— Poate că o să-ţi mai schimbi obiceiurile acum că ţi

s-a alăturat şi fiica ta. Poate o să începi şi o viaţă socială. Să mai arunci o privire şi la ce se întâmplă pe la mine când ai timp.

— O să fac asta. Nu trebuie să-ţi urez distracţie plăcută.

Avionul pe care-l aşteptau ateriză şi din el coborâră o mulţime de oameni cu turbane şi fesuri urmaţi de trei europeni, două femei şi un bărbat. Cea mai tânără dintre ele arăta extraordinar. Peg se întoarse să-l privească pe Steve. Acesta zâmbea şi-i făcea cu mâna femeii care tocmai atunci intra pe uşa biroului de control vamal. Peg şi-ar fi dorit să vadă mai îndeaproape trăsăturile femeii. Jim observă privirea fiicei sale şi spuse:

— Iată femeia pe care o aştepta!

Dură un sfert de oră ca bagajele noilor veniţi să fie descărcate şi cele ale noilor călători să fie urcate la bordul avionului. Când Steve îşi luă la revedere era mai mult cu ochii pe uşa pe unde trebuia să apară cei trei europeni.

— Călătorie plăcută! Ne vedem în Motu!

Peg făcu câţiva paşi înainte să se întoarcă; o văzu pe femeia aceea cum sări cu braţele după gâtul lui Steve şi-l sărută. Era bucuroasă că avea să scape de el pentru o vreme.

Aşezată lângă tatăl ei în avion, urmări pe fereastră cum Zanzibarul se pierde în depărtare. Cinci zile mai târziu, după o oprire în Mombasa, aveau să ajungă în Motu.

Capitolul 2

Peg ştia deja cum avea să arate casă, din descrierile lui Jim. O construise singur, cu ajutorul câtorva oameni de pe insulă. Se potrivea perfect climatului, cu un acoperiş drept şi larg care s-o apere de ploi. Interiorul era simpatic şi simplu, poate prea simplu; sufrageria avea o masă în apropierea ferestrei, un covor puţin decolorat şi un dulap

pentru băuturi. Dormitorul era şi mai sărac. În camera lui Peg erau un pat de lemn, o saltea pe arcuri din fibră de cocos şi un dulap prin de molii şi de lucruri nefolositoare.

— N-am avut niciodată nevoie un al doilea dormitor – am păstrat doar un pat în cazul în care are nevoie cineva. Şi nici nu ştiam că o să vii cu mine, aşa că poţi să stai în camera mea până când se rezolvă totul.

— Nu-i nevoie, spuse Peg.

O să mă distrez de minune pregătindu-mi camera.

— Aşa să faci. Şi să nu te zgârceşti la costuri chiar dacă s-ar putea să stai aici puţin timp; dacă te întorci în Anglia şi te căsătoreşti, mi-ar plăcea să am o cameră gata pregătită pentru vizitele tale.

Deşi vestea pe care i-o dăduse Steve Cortland venise doar cu câteva zile în urmă, Peg intrase în starea tatălui său – simţea că nimeni şi nimic nu-l poate face să plece din partea lui de insulă.

Şi ce parte de insulă era! Casa era înconjurată numai de arbori tropicali: bananieri, mango, pâlcuri de portocali şi-n spatele acestora se-ntindea livada uriaşă cu mii de cocotieri. Deşi Peg părăsea rar casa şi plantaţia, era încântată de Motu. Se trezea în fiecare dimineaţă bucuroasă, şi-şi petrecea restul zilei în tricou şi pantaloni scurţi, plimbându-se de-a lungul şi de-a latul fermei. Într-una din zilele în care gătea, îl cunoscu şi pe băiatul care avea grijă de casă. Îl chema Ngai, dar şeful său îi schimbase numele în Nosoap.

— Nu i-am schimbat eu numele. Când a venit pentru prima oară aici şi a început să implore să-l angajez, i-am zis să plece că nu pot. A doua zi spusese tot satului că este bucătarul lui Jim Maldon, Nosoap. Şi cum s-a dovedit că ştia într-adevăr să gătească, l-am lăsat să stea, explică Jim.

Peg râse. Nimic nu era pe de-a-ntregul normal în acest loc; toţi oamenii pe care i-a întâlnit în primele

săptămâni aveau un singur lucru în comun: Motu era real, iar restul lumii nici măcar un exista. Toţi bărbaţii erau puţin mai ciudaţi; cei care erau mai normali, erau căsătoriţi. Până la vizita doctorului, Peg nu întâlni niciun tânăr. Vizitele pe care le făcea doctorul Passfield erau din ordin de la guvern pe care-l respecta cu stricteţe. Deşi mulţi dintre fermieri îi făceau zile negre câteodată, era o persoană respectată. Când intră în casă pentru o mică pauză de prânz, îi spuse lui Peg că de oameni tineri ca ea avea nevoie insula.

— Soţia mea, care are treizeci şi doi de ani, e cea mai tânără femeie de pe plantaţii. Ea e soră medicală la spitalul de aici şi singura asistentă albă.

— Ce-ai zice dacă ai pregăti pe cineva care deja mai ştie câte ceva despre medicină?

— Tu? întrebă el şi când ea dădu din cap, continuă: din păcate, nu putem să pregătim pe nimeni pentru că nu avem posibilităţi, dar ai putea să faci ceva chiar aici, pe plantaţia tatălui tău.

Soţia mea o să fie bucuroasă să te-nveţe ceva despre bolile de la tropice, iar familiile de aici s-ar bucura dacă ar trebui să vină la tine pentru necazurile mici.

— Adică sunt situaţii în care trebuie să aştepte?

— Nu des – de obicei muncim până când vedem pe toată lumea.

Dar când mai e cineva pe plantaţie care să se ocupe de bolile mai puţin serioase, lucrul ăsta ne uşurează munca.

Vorbele doctorului îi aduseră aminte lui Peg că mai erau doar câteva luni în care putea să mai aibă grijă de oamenii de la ferme.

— Bine, doctore Passfield, o să trec să iau lecţii de la soţia dumneavoastră despre ce trebuie să fac. De-acum înainte o să facem tot ce putem pentru oamenii de aici.

— Iei totul pe seama ta, Peg; eu nu mă amestec, comentă tatăl ei. Doctore, spuse brusc, întorcându-şi privirea către Passfield, i-ai văzut cumva pe reprezentanţii companiei când au fost aici? Se pare c-au venit cât am fost plecat, să-ntrebe pe toată lumea dacă vor să vândă.

— Au venit cu hârtie de la guvern. Nimic sigur, totuşi. Au întrebat doar.

— Trebuie să fi venit destul de recent… Steve nu mi-a spus nimic în Zanzibar, deci nu ştia nici el.

— Nu-mi amintesc exact, am fost ocupat atunci. Eu cam trebuie să plec să-mi fac datoria, poate că fiica ta vrea să vină să vadă cum se procedează.

Peg sări în picioare.

— Da, vreau. Poate că pot să vă şi ajut.

Doctorul conducea o utilitară în care îşi instalase micul său dispensar. Singura lui asistentă era o femeie din zonă care ţinea registrul. Peg petrecu o oră cu el.

Când se întoarse la casă, găsi o maşină de teren parcată în faţa uşii. Un tânăr îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou kaki stătea în sufragerie. O privi pe Peg o secundă şi apoi îi zâmbi. Peg răspunse cu acelaşi zâmbet.

— Prima persoană sub treizeci de ani pe care o întâlnesc! exclamă ea. Eu sunt Peg Maldon.

— Da? spuse el râzând. Îmi pare rău. Am auzit că domnul Maldon îşi aduce fata cu el dar nu mă gândeam că o să fie ca tine. Nu-i semeni deloc. Eu sunt asistentul lui Steve Cortland, Michael Foster.

— A, da, am auzit de tine. Presupun că ai venit să-l vezi pe tata?

— L-a rugat pe domnul McTeale să-mi spună să vin aici. Cred că e ceva simplu, pentru că Steve e plecat. N-aş vrea să-l deranjez dacă se odihneşte.

— O să-i duc nişte ceai şi o să aflu. Aşază-te şi-o să-ţi aduc şi ţie o ceaşcă.

— Nu te deranja, te rog.

— Ba mă deranjez. Nu te pot lăsa singur aici; hai cu mine în bucătărie, ca să putem vorbi. Trebuie să munceşti mult când e plecat domnul Cortland?

Michael o urmă.

— Muncesc mai mult, dar mai rămân unele lucruri nefăcute. Steve o să-mi dea nişte bonusuri când am să plec şi eu în concediu. McTeale mi-a spus că tu şi tatăl tău v-aţi întâlnit cu Steve în Zanzibar.

— Da, e adevărat. Peg nu voia să vorbească despre lucrul ăsta. Ştii unde-aş putea face cumpărături aici?

Tata îl trimite pe băiat peste tot şi eu încă nu ştiu unde e magazinul.

— N-ai fost deloc în oraş? întrebă el mirat.

— Nu. De groază, nu-i aşa? Am făcut comandă pentru o saltea nouă prin băiat, dar mai am nevoie de un dulăpior, de un scaun de dormitor şi de o oglindă, dacă pot să fac rost de una. Tata spunea că trebuie să vorbesc cu cineva pe nume Adamson.

— Te duc eu, dacă vrei. Adamson are un depozit unde poţi să găseşti de toate: de la ceainic la canapea. Mi-am cumpărat două lămpi pe gaz de la el, săptămâna trecută.

— Lămpi pe gaz? Ce amuzant să foloseşti lămpi pe gaz!! Şi presupun că ai un băiat care are grijă de tine, nu-i aşa?

— Da, toţi avem.

— Locuieşti în casa domnului Cortland?

— Doamne fereşte! Steve nu se supără când îi mai vine un musafir din când în când, dar nu şi-ar împărţi casa. Am şi eu o casă mai mică la vreo două sute de metri de a lui; nu ne putem vedea din cauza palmierilor.

— De când eşti aici?

— De peste doi ani. Ăsta e cel de-al doilea concediu al lui Steve de când lucrez pentru el. L-am cunoscut acum

cinci ani, pe când îşi petrecea câteva săptămâni în Singapore. Tata e un oficial acolo şi l-a invitat să stea la noi. De fapt, spuse el zâmbind, cred că Steve a rămas acolo cele două săptămâni, pentru sora mea.

— Îmi imaginez, spuse Peg cu rezervă. Şi i-ai cerut să te angajeze?

— Ne spusese că de-abia îşi deschisese o afacere şi că avea nevoie de cineva mai tânăr; eu voiam atât de mult să ajung aici, încât a promis că ia legătura cu mine. Nu accepta oameni sub douăzeci şi patru de ani, deci am ajuns aici chiar a doua zi după ce-i împlinisem.

— Bravo ţie, dacă asta ai vrut. Înseamnă că acum ai douăzeci şi şase. Facem parte din aceeaşi generaţie.

O privi cum face ceai, atras de mişcările mâinilor fine şi de părul ei blond. Când plecă să ducă tava în camera tatălui ei, el se retrase repede din uşa bucătăriei în sufragerie. Nu voia s-o atingă; doar să privească imaginea aceasta ciudată a unei fete în casa unui fermier.

Îi aduse şi lui o ceaşcă de ceai.

— Tata o să se ridice din pat abia peste o jumătate de oră, dar după ce îţi bei ceaiul o să poţi urca să-l vezi.

— Bine, n-aş vrea sa.

— Nu fi prostuţ. Îi place să discute cu oamenii, dar e cam leneş.

Sorbi din ceaiul ei şi continuă:

— Se pare că n-ai prins niciun obicei prost de la Steve Cortland. El ar deranja pe oricine, oricând, fără să păţească nimic.

Băiatul oftă.

— Probabil că era la fel când era de vârsta mea. Majoritatea bărbaţilor se plictisesc şi li se mai face frică din când în când, dar nu şi lui Steve. Ştia exact ce vrea când a venit în Motu.

— Şi a şi obţinut ce voia, dar a face toate lucrurile

după placul propriu nu e totul, spuse ea dispreţuitor. Strică inima unui om. Mă bucur că nimic din Steve nu e la tine. Eşti mult mai drăguţ decât el.

Michael nu fu de acord.

— L-ai văzut o zi sau două, aşa că n-ai cum să îl cunoşti. Toate femeile de aici sunt măritate, dar Steve poate să trezească în ele ceva prin simplul fapt că intră în camera în care sunt. Sora mea crede că Steve nu spune mai mult decât ar spune alt bărbat, ci că asta se întâmplă din cauza manierelor lui şi a sincerităţii totale. Şi face din fiecare prieten unul apropiat.

— Vrei să spui că pare că face! Nu-l cunosc la fel de bine ca tine, dar prima mea impresie despre şeful tău a fost total nefavorabilă. Fermecătorii egoişti îmi dau o proastă dispoziţie.

— Ai cunoscut mulţi?

Râse la această întrebare întoarsă împotriva ei.

— El este primul. Mai vrei ceai?

— Nu, mulţumesc. Eşti sigură că domnul Maldon vrea să mă vadă acum?

— Bineînţeles. Poţi să te duci.

„E un tânăr drăguţ” se gândi ea în timp ce spăla ceştile de ceai. Şi dacă era aici de doi ani, însemna că Steve Cortland nu-l influenţase foarte mult. Oricât de mult îl ura acum pe Steve Cortland, de câte ori îi pronunţa numele Peg simţea o mică înţepătură în mijlocul pieptului şi începuse să-i pară rău, ştiind că avea să se lupte cu el.

A doua zi, Michael o scoase pe Peg în singurul oraş al insulei, ca să-i arate împrejurimile. Era un port adormit cu doar câteva clădiri mari în centru, majoritatea birouri ale guvernului. De la magazia lui Adamson luă cam tot ce-i trebuia pentru casă, covoare, oglindă, draperii. În următoarele zile îşi găsi ocupaţie. Aranjă camera cât putu mai bine, vopsi pereţii în gri şi galben, aşeză covoarele,

lustrui podelele şi aduse un mobilier mai nou.

Când Jim veni să vadă camera, rămase uimit.

— Arată bine. Pentru mine însă, nu e bine – m-aş trezi în fiecare dimineaţă crezând că am înnebunit cu toate culorile astea. Dar… arată bine.

În săptămânile acelea nu plouă mult, sau cel puţin, aşa spuneau locuitorii insulei. Ploaia începea la ora patru după-amiaza şi se oprea pe la şapte. Peg începuse să petreacă mai mult timp cu soţia doctorului, de la care învăţă tot ce trebuia să ştie despre bolile tropicale. îşi pregăti chiar o cămăruţă în care avea să-i consulte pe viitorii bolnavi. Vizită fabrica de copră unde erau adunate toate nucile de cocos, sparte şi curăţate, şi a avut timp, printre toate astea, să-i scrie şi lui Paul. Scrisorile de la el veneau cât de repede puteau veni într-un asemenea loc. Întotdeauna o asigura de dragostea lui. Starea Vanessei era însă aceeaşi. Avusese o operaţie şi doctorii urmau să i-o facă pe cea de-a doua.

De fiecare dată când termina de citit o scrisoare de la el, îi venea să plângă.

— Mă bucur că Paul îţi scrie, era singura remarcă pe care tatăl ei o făcea. Locul ăsta poate să-mpingă o femeie la nebunie şi veştile regulate din Anglia au să-ţi prindă bine.

Peg încă nu-i spusese ce simte pentru Paul. Avea de gând să ţină totul ascuns deocamdată, până când se descurcă totul. Oricât de mult s-ar fi chinuit, nu putea să-i pară rău de Vanessa.

În cea de-a şasea săptămână a şederii pe insulă, Peg se duse la prima ei petrecere. Petrecerea avea loc în casa domnului şi doamnei McTeale. Se îmbrăcă într-o rochie albă şi porni cu furgoneta tatălui ei, îmbrăcat mai simplu, către ferma unde se ţinea petrecerea.

— Acasă luăm cina în mânecă scurtă. De ce trebuie

să ne îmbrăcăm ca nişte marionete când o luăm împreună? Pe insula asta nu se face aşa ceva.

— Nu fi rigid! Mie-mi place să mă gătesc!

— Când se îmbracă, femeile dau mai multe haine jos decât pun pe ele. La noi e tocmai invers.

— Oamenii de aici dansează?

— Câteodată, doar dacă aduce cineva vorba de asta.

— Ei bine, ai să aduci tu vorba pentru mine. Michael o să fie şi el acolo, nu?

— Tânărul Foster? Cred că da. Presupun că o să dansezi cu bietul băiat până o să înnebunească. N-aş mai vrea să fiu tânăr, nici dacă mi-ar da cineva toate perlele din golf.

Îşi întoarse către el privirea sclipitoare.

— O, da, perlele! Crezi că am putea să căutăm şi noi câteva? Mi-ar plăcea să găsesc o perlă, doar una.

— Ar fi bine dacă ai apela tot la Foster pentru asta. Eu sunt prea bătrân.

— Nu te oboseşte deloc faptul că stau aici cu tine?

— E grozav, spuse el cu căldură. Mi-ar plăcea mult mai mult dacă aş şti că n-o să pleci. Dar să nu mă asculţi pe mine. Nici eu n-am ţinut cont de părerea nimănui când am ajuns aici. Poate sună prea dur dar mama ta a înţeles şi cred că înţelegi şi tu.

Ştiind că Jim nu vorbeşte mult despre sentimente, Peg îi înţelese efortul şi-i strânse mâna pe volan.

— Să nu-ţi dai jos jacheta în mijlocul cinei, aşa cum ai făcut când a venit familia McTeale la noi.

— Femeile, mormăi el. Sunt unele locuri în care o cămaşă albă şi nişte pantaloni negri sunt de-ajuns.

— Şi nici cravata să n-o dai jos. S-o laşi aşa. O, uite, nu suntem primii.

Şi nici nu aveau să fie ultimii. Mica sufragerie a doamnei McTeale era totuşi îndeajuns de mare încât să

încapă doisprezece oaspeţi; chiar doisprezece fu numărul celor care veniră la supă şi discuţii. Peg îi cunoscuse deja pe toţi: patru bărbaţi mai bătrâni, trei femei, Michael însoţit de alţi doi burlaci de pe plantaţie. Lui Peg, Michael i se păru cel mai echilibrat dintre toţi. Jim luase în serios discuţia pe care o avusese cu fiica lui în maşină şi aduse vorba de dans. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult lui Peg: să danseze. Cu ocazia asta, văzu că de altfel nici Michael nu era un dansator prost. În jur de ora unsprezece, domnul McTeale schimbă muzica de dans cu muzică clasică; soţia lui aduse apetitive, cafea şi băutură. Jim Maldon, ca întotdeauna înainte de culcare, servi un whisky dublu cu gheaţă, iar Peg fu surprinsă când alături de cafeaua pe care o ceruse i se aduse şi ei un pahar de whisky.

Zâmbi către domnul McTeale.

— Eu nu sunt o băutoare. N-aş putea să accept asta!

— Ar trebui… întreab-o pe soţia mea…

Femeia interveni în discuţie:

— Chiar aşa, draga mea. Toate femeile de aici beau un whisky pe zi. Face bine.

— Ţine boala departe, remarcă Jim. Ia o înghiţitură.

Peg vru să protesteze din nou, dar cum toţi ochii erau aţintiţi asupra ei îşi ţinu pentru o clipă respiraţia şi luă o înghiţitură cam mare din lichidul maroniu. Cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi şi râzând, turnă cealaltă parte a băuturii în paharul tatălui ei. Începură să vorbească şi ea ieşi afară să se răcorească. Porni de-a lungul grădinii pe o potecă îngustă cu margarete asiatice pe ambele părţi, pe sub o arcadă încărcată de plante căţărătoare, care despărţea grădina cu flori de livadă. Stătea rezemată de gard, privind la umbrele întunecate ale copacilor de mango; prea îngândurată ca să mai audă paşi, se sperie când două mână îi alunecară de-a lungul urechilor peste

ochi.

— Opreşte-te Michael, spuse ea. Eşti băiat mare, acum.

— Nu e Michael, auzi o voce plăcută pe care n-avea cum să o uite.

Inima i se urcă în gât şi se întoarse brusc. Mâinile care-i ascunseseră ochii îi atingeau acum ceafa de parcă nu le-ar fi mişcat deloc. Inconştient, buzele ei se depărtară şi deschise larg ochii mari. Simţi buzele lui uşor pe gură, aplecându-se din reflex, pentru a primi sărutul înainte de a-l respinge pe omul care o sărutase. Respira greu.

— Asta pentru că mi-ai zis Michael, spuse Steve calm. Şi pentru a te saluta. Ce mai faci, Peg?

Ea se îndepărtă cu un pas de el.

— Când… te-ai întors?

— Acum o oră, cu un vas de transport. Am văzut că era o petrecere aici în drum spre casă, aşa că m-am schimbat şi am venit şi eu. Văd că te-ai stabilit. Ce cauţi aici singură?

— Iau aer.

— Şi-l aştepţi pe Michael?

— Nu, am crezut că o să vină să mă cheme. Probabil că tata e deja pregătit să mergem acasă.

— Cum se simte Jim?

— Bine, spuse ea evaziv.

— Îţi pare rău că m-am întors mai devreme?

— Nu-mi pasă ce faci atât timp cât nu sunt ţinta amuzamentului tău.

El deveni serios:

— Ai fost supărată pe mine în tot timpul ăsta?

— Nici nu m-am gândit la tine, minţi ea. Dar speram că o să ne mai dai câteva săptămâni de pace.

— Haide, haide, eşti prea tânără ca să vrei pace; nici măcar nu eşti genul de om care să vrea asta. Cum îţi place

în Motu?

— Foarte mult.

— Ai găsit ceva de făcut?

— Destule.

— Şi ai găsit în tânărul Foster un tovarăş de joacă fermecător? Mă gândeam eu că aşa o să faci. Merse alături de ea, încet. Nu m-ai întrebat de concediu.

— Tu oricum poţi să te distrezi în orice loc ai fi.

Ai mai stat mult în Zanzibar după ce am plecat noi?

— Patru sau cinci zile. Apoi m-am îndreptat spre Colombo. Şi am mai stat acolo vreo zece zile înainte să mă întorc spre casă.

— Şi ai avut şi acolo o femeie?

— Asta e o întrebare cu subînţeles, drăguţă. Pune-o altă dată, preferabil în timpul zilei.

Ştia deja răspunsul la întrebare şi asta o înfurie. Credea că poate să facă aşa cum doreşte în orice loc, să aibă o fată pe fiecare insulă în afară de insula pe care munceşte. Dacă ar avea una pe Motu, probabil ar trebui să se căsătorească cu ea şi asta nu i-ar conveni domnului Cortland. Când se apropiară de casă, ea întrebă repede:

— De ce te-ai întors cu trei săptămâni mai devreme?

— Aşteptam întrebarea asta, spuse el. Te-ai învârtit în jurul ei tot timpul. M-am întors mai devreme pentru că firma m-a sunat să-mi spună că trimite un grup de oameni cu propuneri solide la sfârşitul lunii.

— Of, mai sunt aproape două săptămâni până la sfârşitul lunii.

— O să folosesc timpul ăsta ca să văd cum stau lucrurile pe aici. Sunt singur că o să accepte oamenii mai tineri şi bătrânul Stebbings, dar nu sunt sigur de profesorul Dracey sau de tatăl tău.

— Deci, o să încerci să-i convingi.

— Şi ce e rău în asta? Eu chiar cred în această

schimbare.

— Bine, eu… nu pot să zic că-ţi urez succes.

Tremurul din vocea ei îl făcu să se oprească.

— Poate că nu crezi, dar aş vinde chiar dacă n-aş putea să lucrez pentru companie după aceea. Îmi place foarte mult să produc copra, dar n-am niciun fel de dragoste pentru un teren acoperit de copaci şi cred că oferta companiei va fi atât de generoasă, încât niciun tânăr nu va putea s-o refuze. În ceea ce-i priveşte pe oamenii bătrâni, banii aceştia ar putea să le aducă siguranţă şi libertate. Trebuie să vezi asta.

— Siguranţă au şi acum, şi nu cred că au nevoie prea mare de libertate.

— Eşti superficială. Ce-a zis tatăl tău despre asta?

— N-am vorbit încă.

— Deloc? Trebuie să fi vorbit cu cineva despre asta.

— Cu nimeni, aproape. Presupun că cei mai tineri au acceptat şi că bătrânii au fost sceptici. Tata spunea că au mai fost zvonuri din astea şi înainte.

— Iar tu ai avut mare grijă să eviţi subiectul! Să nu crezi că făcând asta îl ajuţi pe tatăl tău.

— Vreau doar ca el să aibă ce-şi doreşte… a lăsat în urmă aproape totul pentru Motu, aşa că insula asta îi e datoare cu fericirea. O să-şi ia singur deciziile.

— Foarte bine, atunci! spuse pe un ton mai ridicat. O să trec pe la voi mâine. Ce-ar fi să pregăteşti cina pentru mine?

— Ai atâta încredere încât să vrei să gătesc eu?

— O să-mi asum riscul… oricum, n-ai arătat deloc că vrei să scapi de mine când te-am sărutat.

Peg îşi încleştă pumnii de ciudă, dar din fericire nu mai fu nevoită să-i răspundă; domnul McTeale îl zărise pe Steve de pe verandă.

— Ei, ia te uită cine s-a întors! Hai să bem ceva

Steve, ai venit la fix.

Capitolul 3

Peg se simţi mai uşurată a doua zi, când doctorul veni să facă nişte analize prin împrejurimi. Merse cu el prin casele muncitorilor şi până-n timpul prânzului rămase total absorbită de ceea ce văzuse. Oameni aceştia trăiau atât de simplu, în nişte case care abia dacă aveau nevoie de îngrijire; femeile, deloc sofisticate, purtau aceleaşi haine în fiecare zi, îşi spălau rufele în râu şi tot acolo se duceau să se distreze. Nu văzu mulţi dintre bărbaţi în dimineaţa aceea, dar îi plăcură copiii, cu ochi mari şi negri şi părul creţ.

— Oare lenevia asta e bună pentru ei? întrebă Peg văzând că niciunul dintre copii nu face nimic toată ziua.

— Faptul că n-au ce face, e cea mai mare problemă a oamenilor de pe insulă; corpul lor nu câştigă deloc rezistenţă şi când îi loveşte vreo epidemie, n-au cu ce să lupte.

Majoritatea mor din enterită sau de febră insulară.

— Ce e febra insulară?

— E cauzată de muşcătura unei insecte şi e asemănăoare malariei în simptome. Sper că nu ţi-e frică de infecţii!

— Deloc. Mă interesează din perspectiva copiilor. Soţia dumneavoastră mi-a arătat simptomele bolilor mai mici, dar n-a pomenit niciodată de febra insulară.

— Asta pentru că n-ai putea face nimic altceva decât să chemi doctorul. Eu trebuie să plec. Să schimbi tu pansamentul copilului mâine şi să ai grijă să nu se inflameze. Mulţumesc. La revedere.

Peg se întoarse acasă şi luă masa de prânz cu tatăl ei; de când venise pe insulă, prânzul i se păruse destul de monoton. Mâncau de fiecare dată aceleaşi apetitive, pentru că Nosoap obişnuia să gătească numai seara. Deşi

nu avea deloc imaginaţie, băiatul făcea nişte mâncăruri excelente din lucrurile pe care le avea la dispoziţie.

Pentru cina din acea seară, Peg îmbrăcă o rochie neagră, fără mâneci, care-i lăsa gâtul descoperit. În timpul cât se îmbrăcă, îl avu pe Steve în minte. Când, într-un sfârşit, îl auzi venind, îşi îndreptă umerii şi intră în sufragerie cu un zâmbet distant pe buze.

— Tocmai te aşteptam să ne spui ce vrei să bei.

— Sifon şi lămâie.

— Nu vrei gin? întrebă Steve provocator.

Încă nu ţi-ai ales băutura zilnică?

— Nu vreau gin, răspunse ea simplu fără să-i răspundă la provocare.

— E încăpăţânată. Toată lumea îi spune că ginul şi whiskyul sunt bune pentru cineva care trăieşte aici, dar nici măcar nu vrea să le încerce. Spune că n-are nevoie de întăritoare ca să trăiască la tropice.

— Între timp, o să piardă legătura cu ţările calde... dar mai are destul timp să-nveţe. Pentru voi amândoi, adăugă el, ridicând paharul.

Îmbrăcat în cămaşă albă prin deschizătura căreia puteai ghici gâtul puternic şi umerii laţi, Steve era fără îndoială chipeş în această seară. Lumina îi punea în evidenţă conturul feţei şi chiar şi atunci când râdea, expresia feţei lui rămânea gravă. Jim ieşi pentru câteva momente din cameră ca să aducă sifon, iar Steve se rezemă relaxat pe spătarul scaunului privind-o atent pe Peg şi-apoi aruncându-şi privirea asupra vazei plină cu flori din spatele ei.

— Ai făcut o adevărată decoraţie pe masa aceea. N-am mai văzut flori potrivite atât de bine la un loc. Ai adus vaza din Anglia?

— A fost a mamei, răspunse cu o voce joasă.

— Cred că se potrivea caracterului ei.

Peg rămase plăcut surprinsă de remarca pe care o făcu Steve plecând doar de la o vază în model etrusc. îi zâmbi cald:

— Da, i se potrivea. Cred că e un cadou pe care tata i-l făcuse demult. Mama nu mi-a spus niciodată de unde e, dar tot timpul anului ţinea flori în ea. O să încerc să fac şi eu asta, aici.

Privirea lui cutezătoare căzu pe umerii lui Peg şi pe buzele ei rozalii.

— Încă mă faci să mă simt bătrân.

Jim intră înapoi în cameră. Cina fu servită şi dintre toţi, Steve fu cel mai încântat.

— Nosoap găteşte mai bine de când a venit Peg aici. Probabil că e nevoie de o femeie care să scoată ce e mai bun dintr-un bucătar malaezian.

— Mă bucur că ţi-a plăcut, răspunse politicos Peg. Mergem afară să ne bem cafeaua?

Nosoap eliberă masa şi aduse cafeaua pe măsuţa de grădină a lui Peg. Jim scoase lichiorul şi paharele şi se aşezară toţi trei în fotolii.

— Cred că ar trebui să-mi cumpăr şi eu unul din astea, comentă Steve bătând cu palmele în braţele fotoliului. Cel vechi al meu e plin de molii şi o să fie nevoie să-l ard. Văd că ţi-ai pus şi rafturi pentru cărţi!

— A fost ideea lui Peg, spuse Jim râzând. Ar trebui să-i vezi dormitorul.

— Ce e cu el, Peg?

— Du-te şi vezi; probabil ştii unde e!

— Altă dată, poate.

Îi întinse o ţigară lui Jim şi se aşeză din nou confortabil în fotoliu. Am ceva să-ţi spun, bătrâne, şi te cunosc prea bine ca s-o mai amân mult. Compania şi-a propus să cumpere toate plantaţiile din Motu.

— Chiar aşa? răspunse tatăl lui Peg, neimpresionat.

Am auzit şi eu zvonurile astea, dar nu înseamnă mare lucru. Au venit aici înainte să pleci tu în concediu?

— Câţiva oficiali ai companiei au făcut câteva vizite preliminare.

— Şi cum de nu mi-ai spus când te-am întâlnit în Zanzibar?

Steve ridică din umeri.

— Mi-a fost greu să-mi dau seama ce trebuie să fac. M-am compromis totuşi şi i-am spus fiicei tale.

— I-ai spus? Şi tu cum de nu mi-ai spus nimic? întrebă el, întorcându-şi privirea încruntată spre Peg.

— N-am crezut că e nevoie. Oamenii de pe aici nu prea păreau să ia în seamă zvonul, aşa că m-am gândit că o să dispară până la urmă.

Steve aruncă o privire fulgerătoare spre ea; ştia foarte bine că nimeni n-o să retragă propunerea.

— Chestia asta trebuie luată în serios, spuse el. Oamenii care au fost trimişi aici au făcut câteva vizite şi au analizat totul. Urmează să vină cu o ofertă pentru fiecare plantator în parte. Întregul teren al insulei va fi împărţit în şase părţi, fiecare dintre ele condusă de un tânăr.

În felul acesta, vor putea să mai reducă din costurile de producţie.

Jim uitase de ţigara pe care o ţinea între degete.

— Aşadar, atotputernica firmă vrea să ne scoată din afaceri? Nu le ajunge toată copra pe care o obţin de la fiecare plantator în parte; fac atâta profit încât trebuie să cumpere trei sferturi din insulă?

Steve reacţionă calm:

— Hai să fim realişti, Jim! Lucrurile astea se întâmplă peste tot şi trebuia să ajungă aici mai devreme sau mai târziu. De-a lungul anilor, am primit un preţ destul de bun de la ei. Nu trebuia să ne facem griji nici pentru piaţă, nici pentru transport. Ei ne ridicau marfa din port şi noi ne

primeam banii. Nici că se putea o afacere mai bună.

— Dar acum s-a sfârşit totul, răspunse Jim cu o voce ştearsă. Trebuie să le vindem lor terenul sau să ne găsim un alt cumpărător?

— N-au spus nimic de asta. Ultimul lucru pe care vor să-l facă este să provoace certuri printre plantatori. Ştiu cum te simţi…

— N-ai de unde să ştii, pentru că nici măcar n-ai ajuns la vârsta pe care o aveam eu când am ajuns aici. Pentru tine, asta înseamnă cinci-zece mii de lire în buzunar şi un nou început în altă parte; eu nu pot s-o mai iau de la capăt. Şi nu e vorba că sunt bătrân… doar că n-aş vrea să mă duc în altă parte sau să fac altceva.

— Nu trebuie să te muţi din Motu. Cumpără-ţi câteva hectare de pământ pe coasta de nord şi plantează acolo ceva… – construieşte-ţi o casă.

— Pentru ieşirea la pensie? izbucni Jim batjocoritor. Mă vezi pe mine ieşit la pensie? Jim Maldon din Insula Cocotierilor! Nu, mulţumesc. Păstrez ce am şi dacă firma o să facă nazuri, o să vând altcuiva. Mi-ai spus cum stă treaba… hai să nu mai insistăm.

Steve continuă să fumeze în tăcere, privind din când în când scrumiera, iar Peg stătea la fel de tăcută pe scaunul ei. Jim luă o gură de lichior înainte ca prietenul lui să înceapă din nou să vorbească:

— În ciuda a ceea ce ai spus, ştiu cum te simţi. Dar trebuie să-ţi dai seama că vremurile s-au schimbat. Toţi tinerii plantatori vor să vândă. Profesorul şi bătrânul Gracey erau împotrivă, dar or să se răzgândească aflând ce sumă li se oferă.

— N-or să se răzgândească deloc. Profesorului nu-i pasă de bani, iar lui Gracey nu-i prea surâde o viaţă la oraş sau în oricare altă parte. Nu pot trăi nicăieri ca aici.

— Dar nimeni n-o să-i împiedice să stea în continuare

pe Motu. Profesorul nu ţine atât de mult la plantaţie; el stă mai mult pentru colecţia lui de animale. Dacă ar avea bani, probabil că şi-ar încropi un laborator, iar bătrânul Gracey, la cât de fudul e, nu i-ar displăcea o altă casă. Or să vândă sunt sigur de asta!

— Eu nu sunt ca niciunul dintre ei.

Interesul meu în ultimii cincisprezece ani a fost numai plantaţia. Am trăit pe ea, am respirat pe ea şi tot aici am dormit. Am renunţat la tot ce e important pentru un bărbat doar ca să pot fi aici. Nu vând nimic, Steve!

Steve îşi stinse nervos ţigara, dar continuă să vorbească pe acelaşi ton liniştit, nelăsându-se afectat de modul în care se purta discuţia.

— Priveşte lucrurile din fiecare unghi înainte să te hotărăşti. Dacă eşti singurul plantator pe cont propriu, o să ai tot felul de probleme. O să te foloseşti de un transportator mai mic; asta înseamnă că ai putea primi banii după câteva luni, şi-apoi mai sunt şi problemele cu muncitorii…

— Nu văd de ce. Mă port bine cu ei!

— Or să se simtă pe dinafară. Compania va construi o altă şcoală şi va angaja un doctor malaezian… iar tu n-o să te poţi folosi nici de una, nici de cealaltă.

— O să mă ocup de asta când o să vină timpul, spuse Jim încăpăţânat.

— Te poţi vedea singur aici, înconjurat din toate părţile de terenurile companiei?

— Nu, nu mă pot vedea. Dar dacă o să se întâmple, o să mă descurc. Se ridică şi-şi mai turnă încă un pahar de whisky. Întorcându-se, privirea i se îndreptă spre Peg: tu nu spui nimic?

— Nu prea e treaba mea.

— Este, într-un fel.

După ce o să mor, locul ăsta o să rămână al tău. Dacă

refuz să-l vând şi n-o să mă descurc pe cont propriu, valoarea lui o să scadă. Şi-ţi vei da seama că nu prea ţi-am lăsat mare lucru.

— Nu mă interesează ce-o să-mi laşi! Vreau să faci orice te face pe tine fericit!

— Vorbeşti serios?

Steve se ridicase şi el în picioare.

— E destul de tânără ca să vorbească serios… dar nu-şi poate închipui ce-o să se întâmple cu adevărat pe aici, şi nici tu nu vrei să vezi asta. Acum eşti fericit că lucrurile merg bine, dar cum o să te simţi când totul o să se prăbuşească din cauza încăpăţânării tale? Ştiu că ţie, dintre toţi, îţi vine cel mai greu să iei o decizie ca asta, dar o să-ţi fie mult mai greu să tragi de un lucru care se va dărâma.

Jim Maldon îşi roti paharul în mână, îl privi pierdut şi spuse:

— Noi doi am fi putut să rezistăm, Steve. Avem împreună o groază de hectare şi terenurile noastre se învecinează.

— De fapt, eu o să-mi investesc toţi banii în companie. De data asta, sunt de partea progresului.

Se făcu o mică pauză în care Peg îşi privi tatăl îngrijorat la culme, şi simţi toată furia din lume pentru Steve Cortland.

— Poate că ar trebui să ştii că Steve va fi noul director al întregii plantaţii de pe Motu! în ceva timp, probabil că va ajunge un director de-al companiei. Nu-i aşa că e drăguţ?

Jim era vizibi uimit de veste.

Îşi mută privirea de la Steve la Peg şi înapoi.

— Cred că o să termin de băut whiskyul singur, la mine în cameră, dacă nu vă supăraţi. Noapte bună!

Timp de două minute întregi după ce Jim părăsi

camera, se lăsă tăcerea. Steve asculta zgomotele care veneau de afară, iar Peg stătea încordată pe scaun, cu capul în jos.

— Cred că l-ai supărat, spuse ea ţâşnind în picioare. Ar fi mai bine să pleci.

Cu o voce furioasă, Steve se răsti la ea:

— Hai cu mine afară. Avem de vorbit!

— Tata a închis uşa. Poţi să spui ce ai de spus aici.

— Foarte bine! Chiar trebuia să adaugi ultima remarcă? Chiar crezi că dacă nu m-aş fi angajat la companie, aş fi rămas aici? Nu te lupţi cu progresul… şi Jim nu e prea bătrân să-şi dea seama de asta. Iar tu eşti atât de orbită de dragostea pe care i-o porţi, încât nu vezi ce e bine pentru el, nici pentru tine. Nu-l ajuţi decât să meargă pe calea greşită!

— Chiar crezi că am ceva de spus la asta? Crezi că l-aş putea convinge pe tata să renunţe la un lucru care pentru el a însemnat mai mult decât familia? Şi tu spuneai că nu e nimic fără plantaţie! Să-l lăsăm să încerce… poate că peste un an o să gândească altfel!

— Nu te joci cu firmele mari! Dacă o să se ducă la ei peste un an, o să se ducă la ei ca un învins… preţul pe care-l va primi va fi mult mai mic decât acum.

Trebuie să-l ajuţi să-şi dea seama cum stă de fapt şi ce se poate întâmpla.

— Nu vezi în ce situaţie mă pui? Dacă-l conving să vândă, o să mă urască mereu pentru asta şi eu n-o să ştiu niciodată dacă am făcut ce trebuia! Nu-l cunosc bine decât de câteva luni… şi…

— Nu… Mi-am dat seama de asta. Eşti doar un copil. Promite-mi un lucru: chiar dacă n-o să-l convingi să vândă, nici n-o să te opui, dacă se hotărăşte.

— Orice o să fac… o să fie de dragul lui. E îngrozitor ca un bărbat să fie pus în faţa unei aşa alegeri. Cu ani în

urmă a trebuit să aleagă între familie şi Motu, şi acum…

— A făcut o alegere oribilă. îl iubeşti şi nu eşti de acord cu asta. Totul a trecut, dar dacă acum câştigă tot plantaţia, va pierde totul şi nu mă refer doar la bani.

Ea încuviinţă încet:

— Pot să văd şi latura asta a problemei. Tata nu e un aiurito vede şi el.

— Pentru el, totul e întunecat de dorinţa de a rămâne mereu aici. Se apropie de ea şi-i puse mâna pe umăr. îmi pare rău că am ţipat la tine adineaori. Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji. Mai am câteva săptămâni în care să-l conving pe Jim. Făcu o pauză. Ai văzut împrejurimile?

— Nu.

— O să te duc pe coasta de nord a insulei, mâine! Şi poate că-n zilele următoare o să ne urcăm pe râu în sus. E foarte frumos.

Ea îşi împreună mâinile şi se ridică pe vârful picioarelor.

— Nu trebuie să te porţi frumos cu mine!

— De unde ştii că nu trebuie? Tu nu vezi prin ochii mei o fată frumoasă şi descurajată. Eşti o ciudăţică, Pegoptimistă şi fără inhibiţii în majoritatea situaţiilor, iar când vine vorba de tatăl tău eşti ca un măr ţepos!

— Ce e un măr ţepos?

— E un fruct de pe insulă cu un gust foarte bun; asta dacă-ţi asumi riscul să-l cureţi şi să-l descojeşti. Coaja lui e acoperită cu ţepi.

— Şi aşa sunt eu?

El zâmbi.

— Doar la figurat. Pielea ta probabil că e foarte fină la atingere. Numai bună de pupaptarcă aşa se spune?

Peg simţi tensiunea care se instalase între ei, dar vorbi ca şi cum n-ar fi observat nimic.

— Chiar aşa? Se pare că eşti foarte priceput în

discuţiile cu femeile; probabil că te-ai antrenat destul de mult.

El ridică din umeri şi scoase o mână din buzunar.

— Nu sunt un băieţel, drăguţă! Vrei să-ţi promit că n-o să mă antrenez cu tine?

— Şi-atunci, ce-ţi mai rămâne de făcut?

Privirea lui cenuşie o tachina.

— Păi, ce e de făcut cu o blondă cu ochi albaştri dacă nu vorbeşte? Lăsă puţin să se aştearnă tăcerea, apoi continuă: hai să ne vedem mâine! O să vin să te iau la zece dimineaţa şi mergem la un picnic în Nabanui. îţi aminteşti picnicul din Zanzibar?

— Mi-l amintesc, dar atunci nu erai aşa de energic ca acum!

— Nu mă obişnuisem cu tine!

— Şi acum te-ai obişnuit?

— Mi se pare… că n-ar trebui să te cred niciodată pe cuvânt, să te iau în serios. În multe dăţi eşti o tânără ironică, dar sunt momente când o pasiune înflăcărată ţi se citeşte în ochii aceştia frumoşi. O să fii o femeie pe cinste, Peg!

— Mulţumesc. Cred că ar trebui să plec, acum; tu nu?

— Nu aşa se vorbeşte cu un oaspete, dar s-ar putea să ai dreptate. Se îndreptă spre uşă cu o repeziciuneândoielnică. Nu uita: mâine la zece! Noapte bună!

Ieşi indiferent din cameră; Peg îl auzi fluierând pe drumul spre maşină. Abia câteva minute mai târziu, când încercă să aprindă lampa din cameră îşi dădu seama că gesturile îi sunt neîndemânatice.

Dimineaţa următoare, Jim Maldon fu mai tăcut decât de obicei şi mâncă doar un ou şi două felii de pâine prăjită. Nu spuse nimic despre vizita lui Steve, dar menţionă că o să iasă în timpul prânzului; avea de gând să-i facă o vizită

bătrânului Gracey şi probabil că avea să stea acolo câteva ore. Lui Peg îi păru rău pentru tatăl ei: ştia cum avea să-şi petreacă acele câteva ore cu încăpăţânatul domn Gracey.

Îi spuse lui Nosoap că nu e nevoie să pregătească ceva pentru prânz, şi-i lăsă liber restul după-amiezii. Nosoap fu mulţumit:

— Taie iarba să facă perete nou… soţia mea face zid la casa tatălui ei ca să locuim acolo. Tatăl ei este şef.

— Parcă spuneai că e vorba de tatăl vărului tău, observă Peg.

— Al soţiei mele, întări el. Soţia mea este vara mea.

— Da? Deci te-ai căsătorit cu vara ta?

— Nu, spuse el aplecându-se în faţă. Eu mă căsătoresc cu soţia mea. Este vara fratelui meu vitreg. Tot văr de-al meu…

— Înţeleg… cum poate să construiască un zid la casa tatălui ei?

— Înăuntru, spuse el simplu, să mai facă o cameră.

Peg încercă să-şi imagineze cămara despre care vorbea Nosoap.

— Câte camere sunt în casa socrului tău?

Nosoap îşi întinse mâinile.

— Cu cea nouă, şase. Trebuie să construieşti peretele şi gata camera. Continuă să povestească mândru. În camera noastră e doar un singur perete de iarbă pentru că suntem la sfârşitul casei. Fratele soţiei mele nu e mulţumitare doi pereţi.

— Şi până acum, cum aţi trăit? întrebă Peg, curioasă.

— Toţi la un loc. Dar acum vine copilul şi trebuie să avem casa noastră.

— Bravo ţie… să-mi spui dacă soţia ta are nevoie de ceva.

Ar fi vrut să-i spună lui Nosoap că o să discute cu Jim să le dea o casă separată, dar ştia că n-are cum să-i ceară

tatălui ei acum acest lucru. În schimb, îi dădu două pături groase şi un coş cu bunătăţi. După ce plecă, Peg îşi schimbă hainele; luă pe ea o pereche de bulgi şi o bluză de bumbac.

Se aşeză pe unul dintre fotolii să-l aştepte pe Steve care întârzie o jumătate de oră. îl întâmpină la uşa de la intrare.

— Îmi pare rău pentru întârziere, se scuză el. S-a rănit un băieţel tocmai când mă pregăteam să plec şi a trebuit să-l îngrijesc.

— Serios?

— A trebuit să-i sterilizez rana şi a durat mai mult decât m-am aşteptat.

— Nu contează, spuse ea cu gravitatea pe care şi-o impuse. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

— Era o problemă din aceea... îi aruncă o privire vioaie. Arăţi ca un băiat îmbrăcată aşa. Foarte drăguţ. Haide, să mergem!

Maşina pornise deja pe drumul acoperit cu pietriş când Steve îi mai aruncă o privire.

— Îmi place femeia modernă; şi-a pierdut doza de mister, dar a câştigat un aer de camaraderie care e tocmai potrivit.

Cine ar vrea să mai facă dragoste cu un mister?

Problema lui Steve, se gândi Peg, e că întotdeauna spunea ceva provocator, iar ea simţea de fiecare dată nevoia să-i răspundă.

— Îmi place să fie puţin mister într-o relaţie. Altfel, totul ar fi prea obişnuit.

— Adică prea pământesc... O să treacă timpul şi n-o să mai vrei poveşti de dragoste ca-n basme. Când vine vorba de bărbaţi, experienţa ta este prea redusă.

— Şi ăsta e un lucru rău?

— Păi, este! Pentru un bărbat, nu e niciun fel de

compliment dacă te căsătoreşti cu el fără să-i fi cunoscut pe alţii. Făcu o pauză. Cum s-a simţit tatăl tău în dimineaţa asta?

— N-a spus nimic despre discuţia de aseară, dacă asta vrei să ştii.

— O să-mi fie foarte greu cu el. Dar nu vorbim despre asta astăzi. Întoarse maşina spre râu. Te-ai gândit vreodată cum a arătat insula asta înainte ca omul alb să vină aici? Ar fi fost împânzită de junglă. Acum mai e doar o fâşie mică de pădure pe coasta de nord şi de-a lungul râului. Restul terenului e ocupat de cocotieri…

— …care sunt foarte frumoşi, spuse ea pe măsură ce maşina încetini de-a lungul râului. Cred că nimeni n-a trăit cu adevărat până n-a văzut o insulă din acestea.

— Asta ai spus şi despre Zanzibar, o tachină el.

Când eşti tânăr, locurile noi îţi lasă acest sentiment.

— E un sentiment minunat. Unde e locul unde mergem, Nabanui, parcă?

— La vreo optsprezece mile distanţă. E un mic golfuleţ lângă port. Apa e limpede şi când fluxul e mic, poţi să înoţi să vezi coralii.

— Superb! Se caută şi perle pe-acolo?

— Se căutau. Acum nu mai sunt.

— Of… eu îmi doresc să găsesc o perlă singură.

— Încă se mai găseau prin recifurile din vest, dar acolo e prea periculos. Va trebui să te mulţumeşti să vezi coralii!

Merseră restul drumului fără să vorbească. Cocotierii imenşi şi graţioşi se întindeau pe ambele părţi ale drumului care făcea legătura între toate plantaţiile. Ajunseră într-un final şi în port. Nisipul strălucitor era plin de alge pe care marea le aducea din reciful de corali. Steve turnă cafea dintr-un termos într-o ceaşcă pe care o adusese cu el şi i-o întinse lui Peg.

— Vrei să mănânci acum sau faci baie mai întâi?

— Am deja costumul de baie pe mine. Aici e vreo restricţie la hainele pe care le port?

— Niciuna. Oamenii de-aici nu adoră nimic mai mult decât să stea la soare. Poate, doar să facă dragoste…

Peg ignoră ultima remarcă. Îşi scoase blugii şi bluza şi începu să facă exerciţii de mişcare; îi făcea plăcere să stea cu umerii descoperiţi în bătaia vântului cald.

— Intră în mare. O să vin şi eu, zise Steve.

Îi mai aruncă o singură privire şi porni alergând spre apă. După două minute i se alătură şi Steve, care după ce schimbă două vorbe cu ea, înotă departe în larg. Era prea cald pentru a face plajă, aşa că după ce ieşi din apă, Peg se îndreptă direct spre maşină, îşi aruncă bluza pe umeri şi găsi un loc umbrit unde se aşeză cu ochii închişi. Îl auzi pe Steve venind şi îmbrăcându-se, iar când deschise ochii, acesta scosese deja cutia cu mâncare din maşină.

Printre pleoapele întredeschise, continua să-l privească pe Steve cum mănâncă, părând a fi cu gândurile în altă parte. Când îi întâlni din nou privirea, i se păru că tristeţea din ochii lui nu se potriveşte cu zâmbetul de pe buze.

— Eşti bucuroasă?

— E frumos…

— Michael Foster nu te-a adus aici înainte să vin eu?

— Nu. Am fost la alte plaje, dar nu erau aşa de frumoase ca aceasta.

— Poate că e din cauza însoţitorului…

— Michael e destul de drăguţ. Nu poate face o femeie să fie conştientă de sine.

— Şi eu fac asta?

— Ştii bine că o faciăsta ţi-e scopul. Probabil că ai avut atât de multe relaţii, încât nici nu-ţi dai seama că ai făcut o profesie din asta.

— Din a face o femeie să fie conştientă de sine? se gândi o clipă. Totul stă în felul în care priveşti lucrurile, Peg. Poate că atunci când sunt cu tine, sunt conştient de faptul că eşti femeie şi asta te face şi pe tine conştientă. În orice caz, ce rost ar mai avea să fii cu o femeie dacă te-ai purta cu ea cum te porţi cu un bărbat?

Trase un fum din ţigara pe care i-o dăduse el şi, privind bolta cerului şi copacii, întrebă:

— Stai aici cam douăzeci de luni fără să-ţi iei concediu. Cum reuşeşti fără să ai o fată sau două care să rupă monotonia?

— Aproape că nu mă descurc.

— Asta pare cam ciudat…

— Sunt două-trei fete în oraşfiicele oficialilor. Nu sunt locuitori permanenţi, dar vin des în vizită. Nici foarte interesante nu sunt, dar mai rup monotonia de care vorbeai. Şi mă ajută să-mi amintesc anatomia tinerelor reprezentante ale sexului opus, spuse cu zâmbetul pe buze.

Râse şi ea.

— Şi eu cum de n-am auzit de ele până acum?

— Nu invită pe cei bătrâni la ele acasă, doar pe cei care sunt buni de însurat. Dar se dă un bal al guvernului de vreo două ori pe an, la care toată lumea e invitată.

— Dar tu ai tot timpul acces la compania lor?

— Da. Mă duc destul de des în vizită la oficiali; unii dintre ei îmi sunt prieteni. Făcu o pauză şi privi cerul. O să plouă mai târziu. La reflux poţi să-ţi dai seama cum o să fie vremea în restul zilei.

— Păi şi acum e flux scăzut?

— Priveşte-te reciful şi-o să-ţi dai seama.

Se întoarse către mare şi rămase împietrită. Unde mai devreme era apă, acum se vedeau stâncile recifului, iar laguna se îngustase pe jumătate.

— De necrezut! Cum s-a întâmplat aşa repede?

— Vrei să vezi coralii submarini?

— Da, te rog. O să înotăm până la ei?

— Mai greu, dar putem. Numai o clipă, să-ţi aduc nişte sandale de plajă… sunt o groază de insecte pe plajă.

Se întoarse din spatele maşinii cu două perechi de sandale de plajă; una dintre ele fusese evident a unei femei. Peg le încălţă cu neplăcere. Văzând-o cum se strâmbă, Steve începu să râdă.

— Sunt nou-nouţe; le-am cumpărat azi-dimineaţă.

Îşi dezbrăcă încă o dată bluza şi porni înaintea lui spre apă. La început i se păru că nu e nimic de văzut, dar cum ajunse în larg, apa deveni foarte limpede. Roci de toate culorile şi de toate formele, plante sub formă de candelabre şi mai ales mii de peşti care ieşeau din micile scobituri săpate de timp în piatră, plimbându-se printre algele dese – toate acestea o o obosiră pe Peg şi o făcură să ameţească. Ea înaintă, rezemându-se de o stâncă şi începu să tremure.

Steve veni în urma ei, râzând:

— Tu ai vrut să vii. Are un efect ciudat prima oară când le vezi, dar ajungi să te obişnuieşti. Ţi-a ajuns?

— Da. Şi şterge-ţi zâmbetul ăla de pe faţă! Îmi aduci, te rog, o bucăţică de coral roz!?

— Ce e mai frumos e mai în larg. Aşteaptă aici!

Îl văzuse cum sărise în apă, dar acum nu-l mai putea vedea ieşind la suprafaţă. Îşi pusese mâna la ochi şi căuta cu privirea în larg. Cum poate un om să stea atât de mult sub apă, fără să respire? Mai aşteptă câteva secunde, dar cum încă nu apărea, inima începu să-i bată mai repede şi deveni neliniştită.

Hotărâtă să sară după el, îşi dădu jos sandalele şi strigă din toată puterea către larg:

— Steeeve!

Abia acum simţi degetele unei mâini care-i atingea spatele. Se întoarse speriată ca să-l vadă pe el, prăpădindu-se de râs pe seama ei şi arătându-i coralul roz pe care-l ţinea în mână.

Neliniştea de dinainte se transformă în furie. Cu o mână, aruncă piatra din mâna lui înapoi în mare şi cealaltă o îndreptă cu putere spre obrazul lui. Cam nedumerit din pricina primei lovituri, Steve încercă să-i prindă mâna şi s-o liniştească. Ea se depărtă de el alunecând în marea neliniştită şi porni spre mal. În timp ce înota, se lovi de un bănculeţ de nisip şi înghiţi puţină apă; în loc să ajungă pe ţărm singură, Steve o aduse în braţe şi o aşeză lângă maşină, pe un prosop.

— Doamne, îmi pare rău dragă. Nu ştiam că eşti chiar aşa de speriată. Mă gândeam că o să-ţi dai seama că am înotat printr-o deschizătură în recif. Când ai început să ţipi, m-am ridicat să te liniştesc. Peg, nu mai tremura. Uită-te la mine!

Dar nu pentru că-i ceru el, îşi întoarse privirea. Mâna îi alunecă din întâmplare pe umărul lui până când ajunse în dreptul rănii pe care o văzuse în Zanzibar. Se întoarse către cealaltă parte, dar întâlni privirea lui cenuşie; cu un oftat uşor, o strânse în braţe şi-şi uni gura cu a ei. Sărutul o făcu să se simtă vinovată; era la fel de inevitabil ca fluxul.

Sări în picioare şi reuşi să ia hainele şi prosopul din maşină. Se schimbă, ascunsă de trunchiurile copacilor. Steve o aştepta în maşină.

— Mi-a luat destul de mult timp să iau coralul acela. Data viitoare când mai venim aici, aştepţi pe plajă.

Îi mai spuse câteva cuvinte în timpul drumului, dar Peg abia dacă le auzi.

— Aveam de gând să mergem la mine să luăm ceaiul, dar cred că ar trebui să te duci să-ţi scoţi nisipul din păr,

aşa că o să te las acasă. Bine?

Ea dădu din cap.

Ajunşi în faţa casei, Steve parcă maşina în spatele furgonetei lui Jim. Tatăl fetei era în sufragerie, citind ziarul.

— Eu mă duc să mă spăl. O să vă trimit nişte ceai, spuse Peg pe măsură ce urca scările.

Tatăl ei arăta ciudat şi pentru prima oară îi aruncă o privire lipsită de căldură. Oare îl dezamăgise domnul Gracey? Din uşa camerei ei, unde se oprise să audă discuţia, îl auzi pe Steve spunând:

— Am fost la Nabanui. Peg nu mai fusese acolo.

— Sunt multe locuri în care Peg n-a fost şi sunt o groază de lucruri pe care nu le-a făcut. Inocenţa ei probabil că te intrigă. Trebuie să ştii, însă, că nu e chiar aşa de tânără pe cât pare.

— Ba e tânără… o tânără foarte inteligentă.

— N-o să accept să te joci cu ea!

— Hei, Jim… n-aş răni-o niciodată pe Peg. Eşti într-o stare proastă, altfel n-ai fi sugerat ceva de genul ăsta.

— Ai putea-o răni numai prin faptul că nu e de tine. Poate că ar trebui să-ţi spun că nu e liberă.

— Nu e liberă? La vârsta ei?

— La vârsta ei, răspunse Jim cu voce scăzută. Este aproape logodită cu un bărbat din Anglia. E un băiat de treabă, şi o să-i ofere genul de cămin pe care-l merită. Are destui bani şi în câteva luni o să vină s-o ia de aici.

Se lăsă o tăcere jenantă şi tensionată. Apoi, Peg auzi vocea lui Steve mai puţin clar, de parcă ar fi vorbit de pe verandă.

— E bine. Peg nici n-ar fi putut face o alegere mai bună. Ne mai vedem, Jim. La revedere.

Peg intră în cameră. Era prea obosită ca să mai poată plânge.

Capitolul 4

I-a luat aproape o săptămână lui Jim Maldon să revină la starea sa normală. Peg descoperi cu bucurie că tatăl său putea acum să abordeze lejer problema cu vânzarea plantaţiei. Acceptase faptul că avea să fie singurul care nu va vinde şi asta într-un fel îl făcea să fie mai mândru. El, Jim Maldon, avea să lupte împotriva marii afaceri, oricare ar fi fost efectele. Dacă aveau de gând să refuze un contract cu el sau să-i îngreuneze transporturile, ar fi putut trimite articole la ziare faimoase pentru a atrage presa de partea sa. Peg nu vru să-i mai pună în vedere faptul că niciun ziar mare nu va fi interesat de problemele unui plantator de cocotieri de pe insula Motu.

Nu-l mai văzu pe Steve în aceste zile. îşi dădu seama, judecând lucrurile distant, că acesta voia doar să profite de tinereţea ei. îl iubea încă pe Paul Lexfield şi după ce acesta se despărţea de Vanessa, se va căsători cu el. Ce simţea pentru Steve era total diferit şi nu se simţea în niciun fel pregătită să pornească pe un drum cu el.

Peg îşi făcu curaj şi încercă să-l convingă pe tatăl ei să construiască o casă pentru Nosoap şi pentru familia lui.

— Nu pot să fac asta, micuţo. Dacă mă apuc să construiesc o casă pentru el, alţii, care trăiesc în condiţii la fel de proaste, or să se ridice cu pretenţii.

— Dar nu înţelegiau făcut şase camere într-o casă de două. Nu au niciun pic de intimitate şi nici nu e sănătos.

— Oamenii aceştia nu trăiesc în casele pe care şi le construiesc. Doar dorm în ele. Nu-ţi face atât de multe griji, oamenii de pe Motu sunt cei mai fericiţi din lume.

— Te-ar costa atât de mult să construieşti câteva case noi?

— Cimentul este scump; restul materialelor le-aş obţine de pe insulă. Şi tot ar trebui să plătesc oameni să le construiască.

— Da. Dar te-ar costa mult?

— Destul de mult, în momentul ăsta. Dacă o să fiu nevoit să-mi vând copra prin intermediul unui agent, o să primesc banii foarte târziu şi până când îi primesc trebuie să mă descurc cu banii din bancă. Oricum, oamenii de pe plantaţie trăiesc bine; n-ar putea să aibă un patron mai bun ca mine.

Peg nu mai insistă. Aparent, oamenilor de pe insulă le mergea bine şi nici Jim nu putea să facă nimic. Era totuşi bucuroasă că putea să-i ajute pe oameni cu micul ei cabinet medical. Acum îşi dădea seama foarte repede care copil trebuia trimis la clinică şi care nu. Câteodată, îi ducea chiar ea cu maşina lui Jim.

Primi, în decursul acestor zile o scrisoare de la Paul, care o mai înveseli. Cea de-a doua operaţie a Vanessei fusese un succes, dar acum trebuia să treacă printr-un program de fizio-terapie. „Deplâng suferinţele Vanessei, dar nu mai simt nimic pentru ea. Fiecare zi care trece e un pas mai aproape de tine. Mi se pare că Motu nu e un loc bun pentru tine şi-mi pare rău că te-am lăsat să pleci. Dar o să te iau înapoi şi o să am grijă de tine aici la Berners End. O să trăieşti comod şi în siguranţă toată viaţa”.

„Comod şi în siguranţă”. Peg reţeletă fugitiv asupra acestor cuvinte. „Oare asta să vreau?”. Gândul dură numai o clipă. În fond, Paul voia să-i dea tot ce avea şi asta i se părea o dovadă de iubire extraordinară.

Michael Foster aduse un bilet pentru Jim Maldon din partea lui Steve.

Tatăl ei era plecat când sosi băiatul; îi oferi o ceaşcă de ceai şi se aşezară la vorbă. Lui Michael, lucrurile i se păreau mult mai uşoare, acum când Steve se întorsese din concediu.

— Dar în curând o să fiu iarăşi ocupat. Sora mea o să vină din Singapore, să stea aici câteva săptămâni; după

aceea, o să plece în Europa, cu părinţii mei.

— Vine pentru prima oară aici?

— Da. S-ar putea să nu se mai întoarcă deloc în Asia, aşa că vrea neapărat să vadă Motu înainte să plece. E puţin mai în vârstă decât tine, dar cred că o să vă înţelegeţi bine.

— Sunt sigură de asta! Când ajunge?

— Abia peste două săptămâni.

— Şi nu e entuziasmată că pleacă în Europa?

— Probabil. În afară de câteva săptămâni, abia dacă a părăsit Singapore în ultimii trei ani.

După un moment de tăcere în care Michael nu mai putu găsi un alt subiect de conversaţie, se ridică în picioare.

— Mulţumesc penntru ceai! Trebuie să mă întorc la lucru. Să nu uiţi să-i dai biletul domnului Maldon de îndată ce ajunge.

— E de la Steve, nu? Ce e aşa urgent?

— Doi trimişi ai companiei o să sosească mâineun director tehnic şi un avocat. Or să stea la Clubul Guvernamental. Steve pregăteşte un banchet la care o să fie invitaţi toţi plantatorii cu soţiile… şi tu, desigur, adăugă el zâmbind nervos. Vrea să creeze o atmosferă amicală în care cei doi pot să spună ce au de spus. Până când nu se stabileşte ceva, Steve este la fel de neimplicat ca tatăl tău.

— Da? întrebă ea ironic. Atunci, de se ocupă de toate aranjamentele? Totuşi, cineva trebuia să o facă… la revedere Michael!

Rămasă singură, bău încă o ceaşcă de ceai. îl auzi pe tatăl ei deschizând uşa de la intrare şi mai turnă încă o cană; aduse şi o farfurie cu biscuiţi. Scrisoarea de la Steve era deschisă pe masă, dar Jim se uita cu o privire pierdută pe fereastră. Aşează ceaiul pe masă.

— Mulţumesc, Peg. Tu ai băut?

— Da. Am făcut mai devreme pentru mine şi Michael Foster.

— El a adus asta? întrebă arătând scrisoarea cu mâna. Citeşte-o!

Citi scrisoarea cu voce tare. Nu era nimic în plus faţă de ceea ce-i spusese Michael.

— Te rog să nu faci nimic care să te întristeze! Din unsprezece oameni, tu eşti singurul care se împotriveşte vânzării şi dacă începi să te cerţi cu reprezentanţii companiei, n-o să rezolvi nimic. Ţi-ar fi aşa de greu dacă te-ai duce acolo să-i asculţi doar?

— N-o să-i ascult pentru că nu mergem la petrecerea lor politicoasă. îi las pe cei care au acceptat să se bucure în felul lor. Noi o să rămânem unde ne e loculpe plantaţia pentru care mi-am dat cincisprezece ani din viaţă.

— Dacă nu te duci, scrie-i lui Steve şi spune-i.

— Steve? N-am nimic să-i spun! Oricum, nu cred că se aştepta să apar.

— E păcat că… toată problema asta o să te facă să-ţi distrugi prietenia cu ceilalţi.

Ridică din umeri.

— Cei mai bătrâni probabil că o să plece, iar celor tineri n-o să le pese. În ce-l priveşte pe Steve… o să fie interesant să văd cât de departe o să meargă când o să vină vorba să-mi pună beţe în roate. Ca director general al plantaţiei, o să poată să mă ajute sau să-mi îngreuneze lucrurile. Aşteptăm şi vedem ce se întâmplă. Sorbi puţin ceai şi puse ceaşca pe masă. Suntem amândoi implicaţi în asta, Peg. îmi pare rău că n-ai apucat să vezi Motu aşa cum îl ştiam eu dintotdeauna… dar schimbările astea au început fără să ştiu. Avem totuşi plantaţia, nu?

Peg îl îmbrăţişă şi-l sărută pe obraz.

— Şi-o să ţinem de ea, dacă asta vrei. Ce putem să facem, pentru început?

— O să începem chiar de mâine. O să căutăm transport şi sunăm un agent din Singapore. Aş vrea să fac rost de un cumpărător înainte să unească ei toate terenurile. Atunci chiar aş dovedi cât de hotărât sunt.

— Asta o să facem! exclamă ea bucuroasă.

O cuprinse cu braţul şi-i vorbi la fel de vesel:

— Asta voiam să aud de la tine. Eu nu-i scriu lui Steve, dar poţi să-i răspunzi tu. Mulţumeşte-i pentru invitaţie dar spune-i că ne pregătim şi noi pentru o petrecere în felul nostru.

Scrise un refuz formal pentru Steve şi i-l dădu lui Nosoap să i-l ducă. Era aproape imposibil pentru Peg să-şi dea seama ce simţea exact tatăl ei. Nu-i mai punea la îndoială niciuna dintre decizii; era hotărâtă să meargă cu el până la capăt.

A doua zi dimineaţă, vizitară împreună agentul de transporturi din Motu. Omul nu ştia multe, dar promise că o să caute un transportator mai mic printre cele care aveau drumuri prin mările din sud. O telegramă ticluită cu atenţie fu trimisă unui cumpărător de copra din Singapore. Răspunsul sosi relativ repede. Cumpărătorul îi informa că accepta copra cu un comision de cincisprezece la sută. Deşi procentul nu-i convenea lui Jim, el continua să se simtă încrezător. Peg n-avea de gând să-i strice buna dispoziţie, deşi în sinea ei era mult mai neliniştită decât lăsa să se vadă.

Trecuseră două săptămâni de la picnicul cu Steve până să-l întâlnească din nou. Era în faţa clinicii, aşteptând un copil de zece ani când acesta îşi opri maşina în spatele ei.

— Bună dimineaţa. Hai să bem ceva la club. Trebuie să-ţi vorbesc.

Peg îi răspunse distant:

— Dacă e vorba despre tatăl meu…

N-o lăsă să termine ce avea de spus; o luă de mână şi se îndreptă cu ea spre clădirea clubului.

— În mod normal, n-ai voie să intri aici în pantaloni scurţi, dar dimineaţa e mai puţină lume. Ia loc. Vrei sifon cu lămâie, presupun?

Un tânăr îmbrăcat în alb luă comanda şi aduse băuturile. Steve puse gheaţă în paharul lui Peg şi-l împinse în dreptul ei.

— Fumezi? întrebă el.

Făcu semn că nu. îl privi pe sub gene cum îşi aprinde ţigara; se gândi că nu mai ştie nimic despre ce se întâmplase cu două săptămâni în urmă: de sărut, de reacţia lui Jim când o adusese înapoi acasă. Gândul îi dădu curaj şi putu să-i înfrunte privirea.

— Dacă voiai atât de mult să-mi vorbeşti, mă puteai suna acasă.

— N-avea rost să-ţi vorbesc aşa. Ar fi fost şi tatăl tău prin jur. Iar dacă te-aş fi chemat la mine, n-ai fi venit. De fapt, am trecut de multe ori pe lângă plantaţie, în speranţa să te întâlnesc.

— Serios? Asta înseamnă mult, venind din partea unui director general.

— Tu şi tatăl tău… parcă sunteţi făcuţi din acelaşi aluat! Pe Jim îl înţeleg, dar nu şi pe tine. Trebuie să vezi ce i se poate întâmpla când o să fie pe cont propriu.

— Asta vrea să facă. Domnii aceia drăguţi trimişi de companie par să nu-şi facă atât de multe griji. Tu de ce te-ai îngrijora?

— Ba îşi fac griji. Situaţia asta mă întristează mai mult decă orice altceva. Le-am spus despre Jim şi-i înţeleg situaţia. Mi-au cerut să le stabilesc o întâlnire cu el.

— N-ar folosi la nimic. Oricum, am aranjat să vindem copra unui cumpărător din Singapore.

— Aţi aranjat?

— Toată lumea l-a părăsit. Ce era să fac? Ne vom descurca singuri cu transportul şi vândutul coprei; o să fie greu în primele luni, până când vin banii, dar e mai bine aşa decât să vindem terenul unor bogătani fără suflet.

— Printre care şi eu, presupun?

— Tu ştii mai bine!

— Hai să lămurim problema asta: le-am cerut celor de la companie să-i permită lui Jim să recolteze şi să vândă ca şi până acum, cu diferenţa ca atunci când iese la pensie să le vândă terenul la jumătate din preţul de acum. Dar n-au putut face asta.

— Cel puţin ai încercat!

El ridică tonul.

— Văd că nu te impresionează deloc, ce o să se întâmple cu Jim după ce pleci din Motu? La asta te-ai gândit?

— N-o să plec până când n-or să se rezolve lucrurile.

— Şi prietenul tău din Anglia, ce părere o să aibă?

— El nu e ca tine, Steve. O să înţeleagă. Se opri câteva secunde, analizându-i sprâncenele negre şi buzele subţiri. Am rămas puţin zdruncinată când m-ai sărutat la Nabanui, dar nu din motivele pe care le crezi tu. Am încercat să-mi închipui că era Paul…

— Continuă, se răsti el. Spune ce ai de spus; poate după aceea o să putem purta o discuţie normală.

— Atât aveam de spus. Voiam să ştii că dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat aşa de repede, ţi-aş fi spus că nu pot avea o relaţie.

— Nici nu poţi să ai una! Mi-am dat seama de asta încă de când te-am întâlnit în Zanzibar. Chiar crezi că-l iubeşti pe acest Paul?

— Ştiu că-l iubesc. îl iubesc de când eram mică.

— Câţi ani are?

— E de-o seamă cu tine. Poate cu un an mai mare.

Răspunsul îl înmărmuri. Aruncă paharul din mână şi se aplecă spre ea cu o privire furioasă.

— Fă-mi o favoare. Când o să recunoşti în faţa lui că ai sărutat un alt bărbat, uită-mi numele! Te simţi mai bine, acum că m-ai enervat?

— Puţin.

— Bine. Rosti cuvântul ca pe o înjurătură. Acum să vorbim despre Jim. L-am văzut acum o zi sau două în oraş. A trecut pe lângă mine fără să mă bage în seamă. Ţi-a spus ceva de asta?

— Nu. Probabil îl consideri un gest copilăresc.

— Cred că se simte singur şi asta nu e firea lui. Jim a fost întotdeauna un tip social. Înainte să vii tu aici, nu petrecea nicio după-amiază singur; la sfârşitul fiecărei săptămâni lua cina la mine şi jucam cărţi. Schimbarea asta mă îngrijorează.

— N-are nimic de-a face cu venirea mea aici. Credea că are prieteni printre plantatori, dar pentru că se gândeşte mai mult la plantaţie şi mai puţin la bani, toată lumea îl priveşte ca pe un ciudat.

Ştiu că nu e vina lor, dar nici pe tata nu-l poţi învinui că se simte dezamăgit. Şi poate că din cauza mândriei alege să se poarte în felul ăsta. Dacă ai vorbi cu el, ţi-ai da seama că nu e chiar aşa deznădăjduit.

— E bine, atunci. Oamenii companiei pleacă mâine şi mă gândeam că poate reuşesc să le stabilesc o întâlnire cu el.

— N-o să accepte, nu acum. Şi-a făcut deja planurile.

— Şi dacă nu-i merg?

Ochii ei se întunecară, dar vorbi la fel.

— Tu o să fii viitorul şef pe aici şi l-am întrebat pe tata dacă ne poţi ajuta. Mi-a zis că ai nişte principii pe care nu le poţi încălca şi că n-o să faci nimic împotriva deciziilor companiei.

— Nu e vorba despre asta. Jim se opune vânzării pentru că nu-şi poate imagina un alt mod de viaţă. Numai tu îl poţi ajuta să gândească altfel. Compania îşi mai păstrează oferta timp de o lună. Să-i spui asta; o să trec şi eu pe acolo când se linişteşte.

— Cred că ar fi mai bine dacă i-ai scrie.

— Şi să-mi răspunzi tot tu? Nu cred. Încă nu mi-am revenit după ultimul bilet pe care mi l-ai trimis.

— Devii sentimental, Steve! După ce văzu că Steve vorbise serios, continuă: bine, o să-i spun. Dar tot după planurile lui o să meargă.

— Să-i aminteşti în fiecare zi de răstimpul de o lună pe care-l mai are la dispoziţie… în fiecare zi. Trebuie să faci asta, Peg! O să fac tot ce pot să te ajut.

Împinse la o parte paharul din faţa ei şi-şi aşeză mâna pe ceafa ei, zâmbind.

— Am zis că o să încerc. Cred că ar fi mai bine dacă ai sta mai departe în următorul timp.

Steve tăcu o clipă; acceptând soluţia lui Peg, spuse:

— Bine. N-o să vă mai deranjez timp de o săptămână, dar trebuie să mă anunţi cum merg lucrurile. Dacă nu-l poţi convinge pe Jim să-mi facă o vizită, cel puţin dă-mi de veste cum stau lucrurile. Mai vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc.

— La clinică?

— Da. Un copilaş a avut probleme cu stomacul; l-am adus până aici.

— Tu te simţi bine?

— Da, bineînţeles.

— Să nu crezi că eşti imună la toţi microbii de aici. Ţi-ai făcut analize de când ai venit aici?

— Sunt bine, răspunse ea scurt, ridicându-se în picioare.

Ieşi înaintea lui din clădirea răcoroasă a clubului;

Steve o opriînainte să urce în maşină.

— Cum este acest Paul al tău? în afară de faptul că e foarte drăguţ şi prea bătrân pentru tine?

— E tot ce nu eşti tu, Steve.

— Interesant… şi cum se face că e încă burlac? De ce nu v-aţi căsătorit şi n-aţi rămas în Anglia? Nu eraţi siguri?

— Eram foarte siguri… amândoi.

— Şi aştepţi cu nerăbdare să te căsătoreşti cu el?

— Da.

Steve deschise portiera şi se aplecă spre urechea ei.

— Ai grijă, micuţo. La vârsta lui fie a avut relaţii de care nu ştii, fie e un amant slabiar asta nu s-ar potrivi deloc temperamentului tău.

Peg nu mai răspunse. Porni maşina şi făcu un gest dezinteresat cu mâna. În timpul prânzului, îi spuse tatălui ei despre întâlnirea cu Steve de la clinică şi despre luna răgaz pe care o mai lasă compania. Nu vorbiră despre asta; Jim îşi termină prânzul şi urcă în cameră să se odihnească. Două ore mai târziu, părea mai bucuros şi mai încrezător ca niciodată.

Peste două zile le făcu şi Michael Foster o vizită. Era îmbrăcat impecabil, purta haine albe şi avea părul aranjat la milimetru.

— M-am bărbierit de două ori azi, mărturisi el, râzând. Pentru sora mea, un bărbat trebuie să arate ireproşabil, chiar dacă e vorba de fratele ei.

— Deci vine astăzi? îţi fac un ceai?

— Mai bine nu. Dar poţi să-l bei pe-al tău. Am venit să te întreb dacă vrei să mergi cu mine până-n Motu, s-o întâlnim pe Lynn.

— Ar fi drăguţ. Eşti sigur de ora la care vine? Când am venit aici, vaporul nostru a întârziat două zile.

— Lynette e prea nerăbdătoare pentru a călători cu vaporul. Vine cu avionul de serviciu al guvernului.

— Călătorie de VIP… drăguţ. I-ai aranjat dormitorul?

— N-o să fie mulţumită de el, dar am făcut tot ce-am putut.

Am cumpărat un pat, iar Steve mi-a împrumutat lenjerie şi câteva pături. E o cameră curată şi aranjată.

— O să-i placă.

— M-am gândit să te chem pe tine să ne-ajuţi, dar Steve zicea că o să ai gusturi diferite de ale Lynettei.

Văzând că Steve tot apare în discuţie, Peg schimbă subtil subiectul.

— Trebuie să mă schimb în altceva ca s-o întâlnesc pe sora ta?

— Nu. Arăţi bine aşa. Ar trebui să ne grăbim; avioanele guvernului nu întârzie niciodată.

Părăsiră plantaţia; Peg se bucura de plimbarea răcoroasă.

— Soţiile oficialilor insulei or să organizeze câteva petreceri pentru Lynette. fac asta pentru oricine are legături cu guvernul şi cum tata e destul de cunoscut… mă-ntrebam dacă vrei să mă însoţeşti.

— Aş putea, dar a trebui să vezi mai întâi dacă familia Maldon e acceptată în asemenea cercuri. Sunt zvonuri că n-am mai avea loc printre ei pentru că nu vrem să vindem plantaţia.

— Nu e adevărat, protestă el. Pe ascuns, oamenii îl admiră pe tatăl tău pentru această împotrivire. îi irită, bineînţeles dar nu sunt împotriva lui.

— E bine de ştiut. Presupun că abia aştepţi să fii un fel de şef mai mic peste toată plantaţia?

— Să ştii… cu atât mai mult cu cât Steve o să fie directorul general. Mi s-a părut întotdeauna că Steve e englezul perfect la tropice.

— Mie mi s-a părut întotdeauna că e un egoist bădăran şi cu puţin farmec.

Michael râse.

— Are şi el câteva păreri mai deosebite despre tine…

— Ce păreri?

— Ultima dată zice că ar fi preferat să fii băiat. E mai uşor de convins… şi dacă nu acceptă, poţi întotdeauna să-i tragi o mamă de bătaie.

— Sună foarte prietenos. Sper că mi-ai luat apărarea.

— Desigur. Steve a fost foarte concis. Zicea că ar trebui să-mi văd de munca mea şi că tu poţi să ai grijă de tine.

— Mă bucur că ştie asta. Peg schimbă subiectul. Simţi mirosul de nucă de cocos? Tata îmi spunea că atunci când a venit prima oară aici, locuitorii uscau nuca la soare şi mirosul era îngrozitor. Acum, fac acelaşi lucru cu peştele. Ce părere o să aibă sora ta despre mâncarea de aici?

— Nu prea mănâncă… are grijă de siluetă. O să luăm cina în oraş, aşa că n-o să ştie ce se găteşte pe insulă. Uite acolo, arăta el brusc cu mâna înspre copaci. E un papagal albastru; nu prea i-am mai văzut în ultimul timp.

— Tata spune că erau o mulţime pe aici. Tata îmi povestea atât de multe când eram copil, încât acum mi se pare că ştiu locul ăsta de ani de zile.

— Asta simt şi eu. îl iubesc.

Pista de aterizare era în spatele oraşului.

Insula nu avea aeroport, doar o clădire mică de lemn în care se puteau odihni piloţii care opreau în Motu. Avionul guvrnului ateriză fără nicio întârziere. Trei bărbaţi şi o femeie într-o rochie fără mâneci coborâră din el.

— Aşteaptă aici, Peg. Mă duc înainte s-o întâmpin.

Peg îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să asculte sfatul lui Michael şi să se îmbrace totuşi mai elegant. Lynettte Foster avea statura şi corpul unui model. Între timp, o altă maşina opri lângă cea cu care veniseră ei. Era Steve. Se

întâlniră toţi patru lângă hangarul de lemn al pistei. Michael făcu prezentările.

— Sora mea, Lynette. Ea este Peg Maldon.

Ochii femeii se îndreptară şi spre Steve. Abia acum îşi dădu seama că-i mai văzuse pe cei doi undeva; era femeia de pe aeroportul din Zanzibar. Numai că acum nu mai sări la gâtul lui Steve, ci se salutară politicos.

— Salut, Lynette. îmi pare bine să te revăd.

— Trebuia să vin să-l văd pe Michael înainte să plec în Europa; S-ar putea să nu mă mai întorc în est. Şi mie îmi pare bine să te revăd, Steve. A trecut o groază de timp de când ai venit ultima dată în Singapore.

„Deci aveau de gând să se ascundă de Michael; de drăguţul de Michael”, se gândi Peg, în timp ce o studia cu atenţie pe femeia din faţa ei.

— Ţi-am lăsat un bilet în cameră, Michael. îţi scriam că o să vin şi eu s-o văd pe Lynette. Aştepţi aici de mult? întrebă Steve.

— Nu, dar am plecat mai devreme ca s-o iau pe Peg. Mă gândeam că lui Lyn i-ar plăcea o însoţitoare mai interesantă decât fratele ei.

Lynette zâmbi uşor şi-şi îndreptă privirea spre Steve. Era un zâmbet foarte expresiv pe care nu-l puteai înţelege dacă nu ştiai ce se întâmplă între cei doi. Michael continuă:

— Dacă e şi Steve aici, putem să mergem acasă doi câte doi. Cu cine vrei să mergi, Lyn?

Dar Steve alese în locul ei.

— Peg va merge cu tine, Michael. Eu am mai mult loc pentru bagajul surorii tale. Trebuie să mai aşteptăm câteva minute până le descarcă. Luaţi-o înainte.

Peg şi Steve nu schimbară niciun cuvânt. El o conduse la maşina lui Michael şi-i zâmbi la plecare.

— Cred că n-o să-mi mai fac griji pentru programul

lui Lyn, spuse Michael uşurat. Steve o să aibă grijă de asta, mai ales că se ştiu din Singapore. îi aruncă un zâmbet lui Peg, care stătea pe scaunul din faţă. Vrei să ne grăbim, să ajungem acolo înaintea lor?

— Cred că ar fi mai bine dacă m-aş duce direct acasă. Nu sunt îmbrăcată pentru o petrecere şi am venit cu tine fără să anunţ pe nimeni. O să trec pe la tine altă dată.

— Cina de la Clubul Guvernamental e sâmbătă. O să vii cu mine?

— O să te anunţ, Michael.

Maşina lui Steve nu trecu pe lângă ei. Conducea mai încet, probabil. Nu puteai să reiei firele unei aventuri şi să conduci repede în celaşi timp.

Capitolul 5

Aşa cum promisese, la exact o săptămână după ce vorbise cu Peg la clinică, Steve veni acasă la Jim Maldon. Jim stătea întins în sufragerie cu un pahar de whisky lângă el; Peg, care se schimba în dormitor, îi auzi pe cei doi bărbaţi vorbind.

— Salut, Jim. Ţi-am adus nişte reviste pe care le-am primit de la Londra. În ultimul timp nu ţi-am mai adus nimic de citit; sunt o mulţume.

— Mulţumesc, răspunse Jim la fel de natural. Toarnă-ţi ceva de băut.

Peg îşi încheie în grabă cămaşa albă şi se pregăti să iasă. Se opri însă chiar în uşă pentru a auzi ce vorbesc cei doi.

— Ţi-am simţit lipsa la jocurile de cărţi, Jim. Oamenii cred că ai ceva cu toţi, de când povestea asta cu vânzarea.

— Cred că nu prea am mai avut chef de socializare în ultimul timp. M-am gândit mult şi încep să înţeleg cum stau lucrurile. Înţeleg şi situaţia ta nu eram îndreptăţit să mă port aşa cu tine.

— Lasă asta. Vitorul contează…

— Nu şi pentru mine. Viitorul meu nu mai aşa depărtat ca să-mi fac probleme în privinţa lui cum îţi faci tu. Când aveam treizeci de ani, n-aş fi lăsat pe nimeni să se pună în calea a ceea ce vreau; de ce m-aş aştepta ca tu să renunţi la ce vrei să faci pentru mine? Dacă eram în locul tău, aş fi făcut acelaşi lucru.

— Nu mai contează asta acum, dar mă bucur că te-ai mai gândit.

Toată lumea îţi înţelege şi-ţi respectă sentimentele pentru locul acesta şi poţi să fii sigur că…

— Te duci prea departe. Încă n-am renunţat la idee, Steve.

Peg păşi în coridor. Inima ei bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de uşa sufrageriei, dar vocea lui Steve o ţinu şi de data asta pe loc.

— Ţi-a spus Peg de luna pe are o mai ai la dispoziţie să te răzgândeşti? Au mai rămas trei săptămâni, aşa că nu te grăbi. E mai important ca lucrurile să revină la normal. Ce-ar fi să facem o partidă de pocher în seara asta?

— Nu, nu în seara asta. Poate în weekend.

— Bine. Or să fie câteva petreceri la Club. Tu şi Peg sunteţi invitaţi la toate.

— Eu nu mă simt în stare, dar poate că lui Peg i-ar prinde bine puţină distracţie.

— O să vorbesc cu ea să te convingă să vii la una dintre ele. Te simţi în formă?

— Bineînţeles. M-am apucat iar de schi nautic…

Peg intră în cameră, zâmbind mecanic.

— Salut! Pot să iau ceva de băut?

Steve o studie cu o privire ironică.

— Nu prea te maturizezi, Peg. Ce vrei, o cola?

— Nu avem. O să iau ce beau de obicei, lămâie cu sifon şi dacă vrei, poţi pune şi puţin gin.

— Ei, poate chiar te maturizezi! Pregăti băutura

pentru ea şi i-o aduse. Passfield mi-a spus că ai făcut o treabă exclentă cu nou-născutul acela pe care l-ai dus la incubator.

— Se născuse de o oră când l-am găsit. L-am îngrijit puţin şi l-am dus la clinică într-o cutie.

— Ar fi murit dacă nu făceai asta. De unde ai ştiut ce să faci?

— Am citit undeva, spuse ea zâmbind. E aproape ora prânzului. Vrei să rămâi la masă?

— Poţi cel puţin să te prefaci că vrei să rămân?

— În trecut, interveni tatăl ei, Steve lua adesea prânzul cu mine.

— Nu-i nimic, n-ar fi trebuit să comentez. Trebuie să mă întorc, oricum. De când a venit sora lui Foster, am mâncat împreună. Mulţumesc pentru băutură. O să te aştept la jocul de cărţi de vineri. Poţi s-o aduci şi pe Peg; o să fie şi Lynette acolo. La revedere.

Se îndreptă spre maşină. Peg începu să aranjeze masa, iar tatăl ei se aşeză înapoi pe scaun, privind-o.

— Sper că atitudinea mea faţă de Steve nu te-a făcut şi pe tine să-l displaci!

— Nu, dar nu voiam să rămână cu noi la prânztu voiai? Oricum, e încă de partea cealaltă.

— Ştiu, dar nu vreau să-ţi faci probleme din cauza asta. Steve cunoaşte toată lumea de pe aici şi cu el poţi să te distrezi. Am fost egoist când m-am retras săptămânile acestea. Vreau să-mi promiţi că o să te duci oriunde eşti invitatată.

— Promitmai puţin la jocurile de cărţi. Sunt sigură că n-am nimic în comun cu Lynette Foster.

— Cum poţi să ştii asta? Cu fratele ei te înţelegi bine!

— Nu e ca el, şi prefer să n-o cunosc.

De fapt, Peg voia să se ţină cât mai departe de Lynette Foster. Dacă tatăl ei n-ar fi avut atât de multe pe

cap, i-ar fi spus ce ştia despre Lynette şi Steve. Dar probabil că Jim i-ar fi reproşat că se amestecă prea mult în viaţa privată a oamenilor. Peg încerca să nu se gândească la Steve mai mult decât era necesar. Intuitiv, ştia că el şi Jim nu se vor mai putea întoarce la prietenia dinainte. Chiar dacă Jim şi-ar fi vândut plantaţia, tot ar fi crezut că e din cauza celorlalţi oameni. Peg nu-i purta pică lui Steve pentru problema tatălui său. Ce o durea pe ea, era relaţia pe care acesta o avea cu sora lui Michael. Şi nu era vorba doar despre sila pe care o simţea pentru această intrigă, ci de o durere ca o rană adâncă de cuţit.

Când Jim se duse la jocul de cărţi de vineri, o lăsă şi pe Peg la casa doamnei McTeale; şi aici se jucau cărţi. Lynette Foster era noul subiect de interes; doamna McTeale se gândea să pregătească un picnic în cinstea ei. Cele patru femei erau deja în toiul discuţiei.

— Nu se întâmplă prea des pe aici ca o fată să treacă de douăzeci de ani şi să nu se mărite. Probabil că e foarte pretenţioasă.

— Sau poate că umblă după vreun bărbat care se lasă prins mai greu! interveni o femeie în discuţie. Michael e aici de aproape doi ani. Mă-ntreb de ce nu l-a vizitat până acum.

— A venit aici ca să-şi ia rămas-bun înainte să plece în Europa. Am auzit că nu se mai întoarce aici.

— N-a venit ca să-şi ia rămas-bun, credeţi-mă pe cuvânt! Ar fi destul de interesant să avem un director general cu o soţie aşa de tânără.

— Ţi l-ai închipuit vreodată pe Steve însurat? Eu nu… poate numai dacă-şi găseşte pe cineva care să-i semene. Fata asta e foarte atrăgătoare, dar o cunoaşte de mult timp şi tot n-au făcut nimic.

— Părerea mea, spuse doamna McTeale, e că Lynette a venit aici ca să ducă lucrurile până la capăt sau să

termine totul. Ea nu vrea o aventură, ea vrea o căsnicie. L-a văzut atât de puţin pe Steve; probabil că de data asta o să stea aici câteva săptămâni.

Mi se pare destul de romantic.

Peg nu scoase nicio vorbă. Era bucuroasă că tatăl său îi lăsase furgoneta; putea să plece mai devreme. Când părăsi compania doamnei McTeale, nu se duse direct acasă. Se îndreptă spre ţărm; opri maşina pe o porţiune înverzită de pământ, deasupra plajei. Noaptea era atât de liniştită, încât putea auzi valurile cum se lovesc de ţărm; locuitorii insulei se auzeau cântând în depărtare. Căldura aerului de noapte al insulei o linişti. Insula o prinsese în mrejele ei. Ştia că oriunde o va mâna viitorul, o parte din ea va rămâne întotdeauna pe insula aceasta, verde şi neîmblânzită. I se părea că nicăieri noaptea nu va putea depăşi în frumuseţe nopţile calme şi curate de pe Motu.

Îi luă mult timp până să se poată despărţi de ţărm şi de gândurile care-i veniseră dintr-odată în minte. Tatăl său o aştepta treaz, plimbându-se de la un capăt la altul al verandei cu paşi neliniştiţi. Ea îşi ceru repede scuze.

— Ştiam că cineva te va aduce acasă, dar intenţionam să ajung aici înaintea ta.

— N-ar trebui să pleci de una singură!

— Simţeam că trebuie să plec. îmi pare rău. Cum te-ai distrat?

— Aşa şi aşa. Domnişoara Foster a fost singura femeie de acolo şi Steve părea să fie destul de supărat pentru că n-ai venit.

— Nu-mi pasă ce crede Steve, spuse ea, deşi ştia că nu era aşa. Mai vrei ceva înainte de culcare?

— Nu. Nu uita să închizi uşa. Noapte bună, Peg!

Părea obosit şi n-avea de gând să se mai ducă la petrecerea din ziua următoare. Peg se duse însă, însoţită de Michael. Se împrieteni cu unul dintre oficialii

guvernamentali pe care-l ştia doar din vedere şi bucurându-se de atmosfera permisivă, flirtă puţin, acceptă o invitate la tenis şi dansă de fiecare dată cu alt partener. Modul în care se obişnui cu mediul şi zâmbetele pe care le observa cu coada ochiului o făcură să se simtă mai bine. Era destul de bine dispusă încât să-l poată ignora pe Steve de fiecare dată când acesta îşi îndrepta privirea spre ea.

Era şi Lynette Foster invitată, dar abia dacă putură să se întâlnească în sala cea mare a Clubului. Seara era pe sfârşite când Steve îşi puse mâna în jurul taliei ei şi-o trase spre mijlocul ringului. Începuseră deja să danseze când îi zise:

— Îmi acordaţi acest dans, domnişoară Maldon?

— Nu e cam târziu să vă mai refuz? Sunteţi cam despotic, domnule Cortland!

— Ce părere ai despre Club? E prima oară când vii aici, nu?

— E chiar fermecător. E prima mea petrecere, de când am plecat din Anglia.

— Asta pentru că n-am fost eu aici când ai venit!

Dacă eram, îţi pregăteam o petrecere specială de bun venit.

— E mai bine aşa… prefer să cunosc oamenii în timp.

— Serios? şi aşa procedezi cu toţi oamenii pe care-i întâlneşti?

— Da. Şi mai ales cu tine… dacă asta vrei ştii.

— De ce? Am fost prea direct când ne-am întâlnit în Zanzibar?

— A trecut atât de mult timp, încât nu mai contează. Am început să te accept aşa cum eşti.

— Să nu-mi spui cum crezi că sunt; nu aici, unde ne poate vedea toată lumea. S-ar putea să-ţi închid gura cu un sărut!

Îşi ţinea mâna caldă şi puternică pe spatele ei. Peg se

străduia să rămână indiferentă.

— Foarte bine, n-o să-ţi spun cum cred că eşti. Dansezi bine, adăugă cu nepăsare.

— Mulţumesc. Nici tu nu te mişti prost. N-ai obosit încă?

— Puţin. Se termină totul la miezul nopţii, nu?

— Cam aşa ceva. După aceea mergem cu toţii să facem baie.

— Nu mi-am luat costumul de baie şi oricum ar fi mai bine dacă m-aş duce acasă. Tata o să mă aştepte.

— Putem să sunăm să-ţi aducă cineva costumul de baie şi-i spunem lui Jim că o să mai întârzii.

— Să fiu sinceră, nu prea am chef de mers la baie. Pot să aştept până mâine dimineaţă.

Dansară în tăcere timp de un minut.

— Ţi-a spus Jim că aseară nu prea am jucat pocher? Ceilalţi au jucat, dar el şi cu mine am vorbit. Mi-a spus despre bărbatul acela cu care vrei să te căsătoreşti, Paul Lexfield. Nu m-aş fi gândit că eşti capabilă să furi un bărbat de lângă logodnica lui; deşi se spune că dragostea ne face pe toţi tâlhari.

Peg rămase uimită de subiectul discuţiei.

— şi eu ar trebui să-ţi răspund?

— Nu-ţi stă în fire să nu răspunzi la acuzaţii.

— şi care e acuzaţia? Că l-am furat pe Paul unei alte femei? Ei bine, n-am făcut-o. N-a fost niciodată al ei.

— Dacă n-ai fi fost tu acolo, s-ar fi căsătorit cu ea. Melodia era pe sfârşite; făcu un semn spre una din uşi. Hai să ieşim puţin la aer.

Ieşiră pe terasă dar ea rămase lângă uşă. El îi întinse o ţigară şi-apoi vorbi din nou:

— Nu mi te imaginez încurcată într-o situaţie ca asta. Mi-ai spus că-l ştii pe acest Paul de când erai copil şi că-l iubeşti de ani de zile. Eu nu cred că aşa ceva e posibil, un

copil nu poate iubi în felul ăsta. Te-ai îndrăgostit de el copilăreşte; s-a întâmplat de un milion de ori până acum şi când s-a întors după doi-trei ani, tu erai deja femeie. Şi acum, când puteai să iubeşti matur, ţi-a fost mai uşor să te simţi legată de el.

— Nu-i adevărat! se răsti ea. E ceva ce n-ai putea să înţelegi. Ţi-am mai spus cât de diferit…

— Sigur, ai spus-o atât de des, încât o să ajung să te cred.

Paul este unul dintre acei indivizi complicaţi care are nevoie de o femeie, dar nu ştie pe care să o aleagă. A văzut întotdeauna în tine un copil minunat, cum probabil că erai, şi în timpul în care a lipsit s-a îndrăgostit de cineva care-i semăna şi a cerut-o în căsătorie. O aduce acasă pe logodnică să-i arate vila în care vor locui…

— Este o fermă, nu o vilă!

— Şi asta te ajută să treci mai repede peste înşelătorie?

Ea izbucni brusc:

— Să nu cumva să mai îndrăzneşti să mă acuzi de aşa ceva. Eu n-am căutat să mă apropii de Paul; de fapt, după ce Vanessa a ajuns la Berners End, mi-am dorit să se căsătorească cât mai repede ca să pot să trec şi eu peste… dar Paul şi-a dat seama că făcuse o greşeală. Tot timpul acela, n-am vorbit deloc de noi sau de dragoste.

El ridică mâinile în aer şi exclamă ceva de neînţeles. Se linişti şi continuă:

— Nici nu trebuia să vorbiţi despre asta. Nu e nimic mai evident decât atracţia dintre sexe. Făcu o pauză. Cum te-ai simţit când cealaltă femeie a căzut de pe cal?

— Foarte prost!

— Şi ţi-era milă de ea sau de tine?

— Peg aruncă ţigara în grădina de sub terasă.

— Îmi părea rău pentru ce păţise, dar mi-era milă de

Paul.

Îmi spusese cu câteva zile înaintea accidentului că făcuse o greşeală şi că avea de gând să se despartă de ea.

— ţi-apoi trebuia să aştepte până să se vindece. De ce a mai aşteptat? De ce nu i-a spus imediat?

Ochii lui Peg erau întunecaţi şi reci când îl privi.

— Nu l-am întrebat, dar ştiu de ce. Paul detestă să facă oamenii să sufere şi poate că aştepta ocazia potrivită.

— Interesant: se logodeşte cu o femeie şi-apoi îşi dă seama că n-o să meargă relaţia, dar n-are curaj să-i spună… şi tu ai crezut toate astea.

— Desigur, dar…

— Chiar a fost înşelat, dar nu ţi-ai dat seama. N-o voia pe Vanessa, te voia pe tine; iar tu i-ai promis că o să-l aştepţi…

— Promisiune pe care am de gând s-o îndeplinesc.

O privi o clipă în tăcere.

— Ce ţi-a spus ultima dată când ţi-a scris?

— Că Vanessa face terapie şi că o să-şi revină în următoarele două luni.

— Eşti asistentă medicală. De ce nu te duci acolo să ai grijă de ea? O să puteţi să-i spuneţi amândoi de dragostea voastră.

— Eşti foarte amuzant, Steve. Nu ştiu de ce a vorbit tata cu tine despre asta, dar cu siguranţă nu e problema ta. Ar trebui să-ţi vezi de ale tale.

— A avut motivele lui. Crezi că ai putea să trăieşti într-un loc ca Berners End după ce ai stat în Motu? ţi crezi că o să te mulţumeşti cu un bărbat care a vrut să se căsătorească cu cineva şi s-a răzgândit? Mă îndoiesc.

Răspunse răspicat, pentru a-şi ascunde durerea pe care i-o provocaseră cuvintele lui:

— Cred că un bărbat care nu s-a logodit cu cine trebuie, e mai uşor de înţeles şi de iertat decât un bărbat

care face avansuri fiecărei femei care-i iese în cale.

Steve zâmbi forţat.

— Nu-ţi cer să mă ierţi, drăguţă; păstează asta pentru Paul. O să aibă nevoie. O să-l chem pe Foster să te ducă acasă, ai depăşit deja ora de culcare.

Deşi discuţia nu se încheia tocmai bine, Peg se linişti. După ce intră în club, Michael apăru în câteva minute şi-i spuse că e pregătit s-o ducă acasă.

— Mi-a plăcut mult, îi mărturisi băiatului pe drumul spre casă. Am cunoscut câţiva burlaci cu care pot să-mi perfecţionez flirtul.

— Şi eu sunt liber, să ştii!

— Îmi placi prea mult ca să flirtez cu tine, Michael. La revedere, ne mai vedem.

— Sâmbăta viitoare? O să fie o petrecere mare…

— Mai vorbim, Michael! spuse ea râzând. Noapte bună!

Peg fu ocupată în următoarele zile. Tatăl ei, un contabil nepriceput, se hotărî să-şi pună în ordine registrele. În cazul în care ar fi rămas în pană de bani are să fie nevoie să se împrumute la bancă până când agentul din Singapore va începe să le achite marfa. Starea registrelor o uimi pe Peg.

— Ştiam că nu te pricepi prea mult la asta, dar trebuie să ţii hârtiile cât de cât ordonate. Sunt grămezi întregi aici. Pot să arunc bileţele astea pe care e scris de mână?

— Nu!, spuse Jim speriat. E o dată şi o cifră pe fiecare; toţi băieţii care lucrează pentru mine.

— N-ai nicio agendă de salarii?

— Ba e una pe undeva. Dar nu e chiar aşa de complicat, ca să fiu nevoit să ţin o agendă. Plătesc taxele pe hectar şi pe muncitor. Rar absentează câte cineva.

— Oricum, o să-i adun pe toţi şi-o să-i trec în agendă,

dacă o găsesc. Ai vreun registru pentru conturi?

După ce cotrobăi prin toate sertarele biroului, îl ridică cu amândouă mâinile şi i-l întinse:

— Tu îl aranjezi, micuţo; eu îl analizez. Şi vezi dacă poţi găsi şi ultimele chitanţe de la plata taxelor. Cei de la bancă vor vrea să le vadă şi pe acelea.

— Sunt hotărâtă să ordonez toate hârtiile astea cumva. Ne putem oare descurca fără un alt împrumut?

— Numai pentru o lună sau două. Eu nu prea am fost dintre cei care păstrau bani sau îi investeau. A trebuit să ţin două case în două ţări diferite; oricum, o plantaţie e o garanţie sigură pentru bancă.

Peg îşi plimba mâinile peste teancurile de hârtii.

— Deci Steve nu te-a convins să te răzgândeşti?

— Pentru mine, varianta cealaltă nu înseamnă nimic. Dacă aş vinde, aş da o viaţă frumoasă pe nimic.

Peg înţelese. era aici abia de trei luni şi deja îi părea rău când se gândea că trebuie să plece. Nu putea să-şi imagineze plantaţia fără Jim. Găsi agenda şi scrise acolo pe toţi cei de pe bileţele. Puse în ordine toate chitanţele şi făcu toate calculele necesare. Deşi detesta munca de birou, Jim o ajută şi el pe Peg să descurce dulapul întreg plin de hârtii, unele vechi de zece ani. Toată munca dură trei zile; în cea de-a patra zi ieşiră pe malul mării să se relaxeze. După-amiaza pe care o petrecu cu tatăl ei fu una dintre cele mai frumoase pe care le petrecuse vreodată cu el. Stătură amândoi aşezaţi pe scaunele din sufragerie şi discutară despre tot felul de lucruri. Peg râse la glumele lui şi ascultă cu mult interes poveştile lui despre insulă. Vorbi cu uşurinţă şi despre mama lui Peg, care rămăsese frumoasă, chiar după ce ea crescuse mare.

— Ce viaţă am fi putut avea aici… toţi trei. Acum, ai fost căsătorită cu unul dintre tinerii de aici. Mă-ntreb dacă şi soţul tău m-ar fi lăsat să mă descurc singur şi şi-ar fi

vândut terenul ca ceilalţi. Mai bem un pahar înainte de culcare?

— Ai băut cam mult. O să fac nişte ceai.

— Nu, o să beau nişte whisky. Nu-ţi face griji pentru mine. Beau whiskyul ca pe apă. Pune mai multă gheaţă.

Îşi spuseră noapte bună şi Peg se urcă liniştită în cameră. Relaţia dintre ea şi tatăl ei intrase într-o nouă fază.

Dimineaţa următoare, Peg fu din nou ocupată. Doctorul Passfield îi făcu o vizită şi pentru că mai avea nevoie de încă un om, Peg îl însoţi în vizita medicală de pe plantaţia învecinată. Când se întoarse, găsi toţi muncitorii de pe plantaţie adunaţi la un loc; la prânz, Nosoap divulgă scopul întâlnirii. Muncitorii aflaseră de scopurile companiei şi de salariile mai mari pe care le-ar putea oferi şi voiau să ştie dacă şi pe plantaţia lui Jim Maldon se vor întâmpla aceleaşi lucruri. Peg îi spuse lui Nosoap să mai aştepte. Avea să mai treacă ceva timp până când toate plantaţiile să fie unite într-una singură.

Nu-şi făcea griji pentru pierderea muncitorilor. Auzise de construcţia unei fabrici pentru extragerea uleiului de cocos şi îşi dădea seama că firma nu va avea nevoie de o foarte numeroasă mână de lucru. Se vor găsi destui muncitori şi pe plantaţia tatălui ei. Imediat după masa de prânz se duse în oraş să facă cumpărături. Oraşul era pustiu, singura mişcare fiind cea a palmierilor bătuţi de briza caldă. Trecu pe lângă micul golfuleţ şi îşi aduse aminte de Nabanui. Îi era foarte greu să uite locul acela. Se întoarse acasă. Pe când descărca plasele de cumpărături, o maşină opri în faţa casei. Lynette Foster, îmbrăcată într-un impecabil costum de tenis, păşi în umbra verandei.

— Cerule, încă nu eşti gata? I-am spus lui Dick Fellows că o să te iau eu, ca să-l scutesc pe el de drumul

încoace.

În ciuda marii antipatii pe care o avea pentru Lynette, Peg îi răspunse zâmbind:

— Am fost atât de ocupaţi săptămâna aceasta, încât am uitat pur şi simplu de partida de tenis. Nu prea mă pricep, dar am promis că o să vin. Poţi să mai aştepţi cinci minute?

— Da… bine, dar grăbeşte-te.

Peg se spălă şi se schimbă rapid într-un costum normal de tenis. Când se întoarse în sufragerie cu racheta în mână, Lynette era încă la intrare, aşteptând-o.

— Am luat maşina lui Steve. El şi fratele meu au plecat pe plantaţie cu maşina supraveghetorului. Râse. Poate că ar fi trebuit s-o iau pe a lui Mike, dar tentaţia a fost prea mare când am văzut maşina lui Steve chiar în faţa casei. Aş vrea să-i văd reacţia când o să vadă că nu mai e acolo.

— Sper că ştii să conduci bine.

— Da, nu-ţi face griji; n-ai putea să ai o şoferiţă mai bună decât mine. Hai să mergem.

În timp ce mergeau, Lynette îşi îndreptă privirea insistentă asupra lui Peg.

— Ultima ta remarcă a sunat puţin cam ironic. Vreau să ştii că ţin la Steve şi că nu vreau să încep nicio discuţie împotriva lui.

— Nu intenţionez să vorbesc despre el şi dacă aş face-o, nu l-aş bârfi.

— Mă gândeam doar că ar fi bine să ştii. Am auzit povestea ta şi-a tatălui tău despre hotărârea voastră de-a nu ceda. Michael e destul de impresionat, dar el e tânăr. Iar Steve n-a zis nimic nimic împotriva acestui lucru, pentru că încă speră că o să vindeţi…

— Aş prefera să nu discutăm despre asta.

— Nu discutăm, îţi spun, răspunse femeia tăios. Motu

e o insulă paşnică, întotdeauna a fost aşa. După ce compania va cumpăra toate plantaţiile, insula o să devină mai prosperă. Crezi că tu şi tatăl tău, cu amărâtul vostru de teren… izbucni într-un râs batjocoritor. Nici nu ştiu de ce-mi bat capul cu asta. Poate că sunt foarte entuziasmată pentru Steve. Scuze!

Îşi ceruse scuze într-un mod fals şi prea târziu ca Peg s-o mai ia în seamă. Ştia de ce n-o place pe Lynette Foster, dar încă nu înţelegea de ce femeia se purta atât de urât cu ea. Abia dacă se cunoşteau.

La început, Peg jucă prost; nu mai folosise o rachetă de tenis de când terminase şcoala. Dar pe parcurs îşi reveni şi dacă ar fi avut un partener mai bun, ar fi putut câştiga. Când se întoarse, după al treilea meci, pe marginea terenului, Steve stătea pe un scaun din apropiere, cu Lynette. Purta pantaloni scurţi şi-un tricou alb şi proba o rachetă pentru a-şi încălzi încheietura. O salută absent pe Peg, iar ea îşi aşeză scaunul în aşa fel încât să fie cu spatele la el. Din când în când, râsul gingaş al Lynettei era urmat de un comentariu de-al lui Steve. Nu putea să audă ce se vorbeşte şi nici n-ar fi vrut. Spre mirarea ei, îşi dădu seama că lacrimile stăteau să-i năvălească pe obraji. Soţia gazdei, doamna Fellowes, se aşeză lângă ea pentru a o întreba cum se simte. Discuţia o ajută să treacă peste moment dar n-o făcu să uite de prezenţa enervantă a celor doi. Îşi ridică privirea deasupra terenului de tenis, privind vârfurile înalte ale cocotierilor. Simţi căldura ecuatorială şi închise ochii pentru câteva momente. Cum întreruperea unuia dintre simţuri le face pe celelalte mai puternice, putu să audă clar cuvintele Lynettei:

— Eşti batjocoritor şi câteodată mă înnebuneşti, dar sunt îndrăgostită de tine, Steve. În întregime şi absolut.

Peg îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului şi-n

câteva secunde fu în picioare, nevenindu-i să creadă ce auzise. Intensitatea şocului deveni mai puţin puternică; Michael o prinse din urmă şi o invită la o partidă de tenis.

— Am jucat destul, răspunse ea.

— Şi eu, sincer. Unde pleci?

— Vreau să fac o scurtă plimbare prin împrejurimi; nu le-am văzut până acum.

— O să ţi le arăt eu.

Ziua era pe sfârşite aşa că plimbarea fu scurtă.

— Hai să ne întâlnim diseară la cină, spuse careva. O să aranjăm ca unul dintre noi să treacă să-i ia pe ceilalţi cu maşina.

În maşină cu Michael, îi spuse acestuia că n-o să vină. Putea să mai aştepte petrecerea de sâmbătă.

O petrecere pe săptămână era de-ajuns.

— O să vină şi tata. La revedere, Michael. Noapte bună.

Se urcă în dormitor, îşi dezbrăcă hainele şi reuşi să se liniştească sub duşul călduţ. Înainte să coboare în sufragerie, fumă o ţigară. Se chinui să mănânce ceva şi înainte de culcare bău un păhărel de whisky ca să poată adormi mai repede.

Când se trezi a doua zi, reuşise să acopere ziua de ieri. Steve sună în timpul după-amiezii dar n-o găsi acasă. Stătu pe plajă toată ziua până când apuse soarele. „Sâmbăta asta, se gândi, n-o să mai vorbesc cu el despre lucrurile care mă privesc. Nu pot să-l evit, dar cel puţin, pot să nu-i vorbesc”.

Nu se mai preocupă atât de mult pentru rochia pe care avea de gând să o îmbrace. Era puţin obosită, dar se gândi că e mai bine, pentru că oboseala aducea cu sine nepăsarea. Când fură pregătiţi, Jim mai turnă încă două pahare de tărie.

— Simt că am nevoie de asta, tu nu? spuse el. O să

petrecem o noapte întreagă cu oamenii ăia!

— O să te descurci. Spune-le câteva poveşti de-ale tale.

Jim zâmbi obosit.

— Tu eşti auditoriul meu cel mai de seamă, micuţo!

— Eşti sigur că vrei să vii? M-aş putea duce singură şi aş veni acasă mai devreme.

El dădu din cap în semn că nu.

— N-am mai văzut Clubul Guvernamental de când a avut loc toată vorbăria aia cu vânzarea plantaţiei.

Vin şi eu să le arăt că nu m-am schimbat deloc…

— Şi-o să plecăm de-acolo de îndată ce ne-am săturat. Eşti gata?

Se îndreptară spre furgonetă; Jim se aşează la volan şi Peg lângă el. După un scurt moment de ezitare, porni maşină. O picătură de ploaie căzu pe parbriz. Jim spuse că nu mai are cum să plouă; sezonul se încheiase.

— Trebuie să ne facem planuri pentru… vopsitul casei. Fac… în fiecare an… timpul ăsta.

Peg se aplecă spre el speriată:

— Eşti bine? Pune frâna!

Nu mai avu timp să pună frâna. Pe o parte înclinată a drumului, maşina prinse viteză. Tatăl ei îşi trecu aproape inconştient mâna peste faţa transpirată, deschise gura şi leşină. Inima lui Peg bătea cu putere. Se aplecă, prinse volanul şi întinse braţul după frâna de mână. Dar corpul solid al tatălui ei îngreuna totul. Căzuse peste volan şi o lovise peste mână. Ea îl strigă disperată, văzând că pierduseră controlul maşinii care se îndrepta spre podul de lemn de peste râu. Cu o putere uimitoare, reuşi să întoarcă volanul cât să evite râul; maşina încetini puţin în contactul cu terenul denivelat, dar continuă drumul fără să se oprească. Peg se chinui să-l împingă pe Jim la o parte pentru a putea ajunge la frână dar în ultima secundă,

înainte ca maşina să lovească un copac, ea îşi dădu seama că tatăl ei murise.

Capitolul 6

Vaza mamei ei era aşezată pe masa de lângă patul de spital al lui Peg. Azi era plină de magnolii. Netta Fellowes, soţia ofiţerului însărcinat cu educaţia, avusese grijă să pună în fiecare zi flori în vază. Steve Cortland îi ceruse să facă asta.

Steve fusese cel care, neliniştit pentru că niciunul dintre ei nu apăruse la petrecere, pornise spre casa lor şi găsise maşina lovită de copac, cu un om mort în spatele volanului şi cu fata leşinată şi plină de răni pe celălalt scaun. O dusese pe Peg la clinică şi-l sunase pe doctorul Passfield. Peg aflase totul acum. Trecuseră deja trei săptămâni de la accident şi acum, pentru că scăpase şi de durerile de cap putea să-şi aducă aminte totul. Linişte, politeţe şi nu mai mult de doi vizitatori pe zi; era drăguţ din partea lor, dar Peg ar fi vrut să rămână singură. Nu mai voia nimic care să aibă legătură cu sentimentele.

Poate că tocmai din cauza asta se simţea inconfortabil când îl văzu pe Steve intrând pe uşă. Era îmbrăcat în pantaloni şi cămasă albă şi avea pe faţă zâmbetul lui obişnuit. Se aşează pe scaunul pe care doamna Fellowes îl lăsa mereu lângă pat.

— Salut, spuse el încet. Cum îţi merge?

— Mi-e bine, îi răspunse ea pe un ton obosit. Ar fi bine dacă m-ai crede. Nu trebuie să vii aici în fiecare zi.

— În afară de faptul că îmi face plăcere să vin să te văd, mi-am asumat această sarcină singur. Oricum, dimineaţa asta e diferită. Trebuie să semnezi câteva hârtii.

— Pentru vânzarea plantaţiei?

— Da. Scoase un plic din buzunar. Ai văzut testamentul tatălui tău şi ştii că m-a desemnat pe mine să acţionez în locul lui dacă e necesar. Prima hârtie e doar o

chestie legală; trebuie să scrii că eşti Peg Maldon, fata lui Jim Maldon şi tot aşa. Cealaltă este actul de vânzare şi trebuie să-l semnăm amândoi.

— Acum?

— Uite un stilou. Îţi tremură mâna? Fă-ţi semnătura pe plic de câteva ori. Trebuie să te şi ridici, din păcate.

El mai puse o pernă în spatele ei şi făcu loc pe noptieră. Se aplecă şi completă totul cu un scris de şcolăriţă, fără să mai citească conţinutul actelor; după ce termină, se lăsă pe pernă şi închise ochii. Steve puse plicul înapoi în buzunar.

— Am vorbit cu doctorul Passfield aseară. Spunea că o să poţi ieşi de aici cam într-o săptămână.

— Nu mai am casă unde să mă duc. Aş prefera să stau aici.

— Ai putea să stai cu familia Fellowes până când te hotăraşti să te aşezi undeva. Ai bani, Peg şi prieteni mai mulţi decât crezi. Cu toţii vrem să te faci bine şi…

— Gata, pentru Dumnezeu… ai obţinut plantaţia, acum lasă-mă în pace!

— O să te las în pace când o să fii din nou în stare să te certi cu mine ca înainte. Muncitorii de pe plantaţie au fost foarte supăraţi când au auzit de accident. Nosoap a adus câteva ofrande zeului lui ca să te însănătoşeşti mai repede; vrea să muncească pentru tine oriunde te-ai hotărî să locuieşti. Oficial, plantaţia a intrat în proprietatea companiei încă de ieri. Dar mai continuăm aşa vreo două săptămâni, până când se stabilesc toate detaliile. Eu o să stau tot în casa veche până când o să-mi construiască una nouă. Au ales un loc la marginea oraşului…

Peg nu reuşise să fie atentă, aşa că se bucură când în cele din urmă Steve plecă. În mod normal, cel de-al doilea vizitator al zilei era întotdeauna altul. Netta nu se mai punea la socoteală; ea ieşea şi intra fie pentru a-i aduce un

coşuleţ cu fructe, fie pentru a-i aduce tava cu mâncare. Ea era aceea care venea şi o anunţa pe Peg de o nouă vizită şi o întrebă dacă vrea să primească pe cineva sau nu. Toată lumea era exagerat de politicoasă. Faptul că stătuse trei săptămâni în acelaşi loc, fără să iasă măcar o clipă afară o făcuse pe Peg să se închidă mai mult în sine.

În fiecare dimineaţă se scula, făcea o baie, îmbrăca o pijama curată şi se întorcea în pat. În unele după-amiezi îmbrăca o rochiţă şi se aşeza pe fotoliul din balcon. Doctorul Passfield o obliga să fie în pat la ora şase, iar dacă până la ora zece nu adormea, i se dădea un sedativ.

Steve fu acela care încercă să o readucă la starea normală iar măsura pe care o luă fu una drastică. Peg era deja de cinci săptămâni în apartamentul pustiu al spitalului, pentru care acum plătea o chirie săptămânală. Durerile de cap erau mai rare şi Netta mai trecea pe la ea doar o dată pe zi.

În acea zi, Steve nu mai veni la unsprezece. Ea se uită la ceas şi rudică din umeri. Probabil că s-a plictisit să tot vină. Se plimbă de-a lungul camerei, moţăi puţin pe balcon şi se întoarse în pat. Când auzi obişnuitele bătăi în uşă, nici nu se ridică şi nici nu-şi întoarse privirea. Ştia deja cine e. Dar când uşa se deschise şi nu auzi salutul prin care Steve îi atrăgea de fiecare dată atenţia se întoarse să vadă ce se întâmplă. În uşă stătea Paul, holbându-se la ea, neştiind ce să facă.

— Peg, draga mea! spuse el cu o voce răguşită.

— Paul! Cum ai ajuns aici?

El îşi puse uşor braţele în jurul ei.

— O, scumpa mea. Sunt aici cu tine şi asta e tot ce contează. Sărăcuţa de tine! M-am temut pentru tine încă de când am primit telegrama lui Cortland; n-am putut ajunge mai devreme. Arăţi atât de obosită şi de bolnavă, Peg. Abia dacă te-am recunoscut când am intrat. Dar acum

totul e bine. O să am eu grijă de tine.

Peg nu voia să fie îmbrăţişată, nu voia să fie atinsă. Se depărtă de el.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Trebuia să-mi spui că o să vii.

— I-am telegrafiat lui Cortland. A aranjat să pot lua avionul guvernamental din Singapore şi m-am întâlnit cu el abia acum o jumătate de oră. Mi-a spus că… s-a gândit că vizita mea aici o să-ţi facă bine.

— O să mă zdruncine, adică. Îmi pare rău că sunt aşa neprimitoare, Paul. Trebuie doar să mă obişnuiesc cu faptul că eşti aici. Stai jos, te rog.

El nu-i urmă sfatul şi se apropie şi mai mult de ea.

— Ştiu cum te simţi, îi spuse tandru. Ai trecut printr-o experienţă oribilă şi genul ăsta de accidente lasă răni adânci. Cortland mi-a explicat totul şi a fost foarte amabil. Mi-a rezervat o cameră la hotel şi mi-a închiriat o maşină pentru a te scoate în oraş. Înainte să aflu ce s-a întâmplat, am avut câteva bănuieli că ceva nu mergea. Nu-mi mai răspunseseşi la scrisori şi când am sunat la biroul guvernamental de aici, nimeni nu ştia nimic. Peg, nu te da bătută! N-o să te las!

Toată întâmplarea o nelinişti. Paul Lexfield ar trebui să fie la Berners End, să facă acte de caritate şi să se ocupe de problemele consiliului local. Acolo era locul lui. Purta un costum negru şi greoi, cu cămaşa închisă până sus. Nimic din el nu se potrivea cu mediul de aici.

— Nu ştiu ce să zic, Paul. Dac-aş fi ştiut că Steve avea de gând să te cheme, ţi-aş fi telegrafiat chiar eu. Nu te-aş mai fi pus să călătoreşti jumătate de lume.

— Dar draga mea, am venit să te iau acasă.

— Acasă? spuse ea privindu-l întrebător. Nu mai am casă, acum. N-aş mai putea trăi în casa din Kent, va trebui să o vând.

— O să locuieşti cu mine. Ne căsătorim imediat ce ajungem în Anglia, spuse el trecându-şi degetele subţiri peste obrajii ei.

— N-aş putea să mă căsătoresc, nu acum. Te-ai despărţit de Vanessa?

— N-aş folosi aceste cuvinte, dar da. Reuşeşte să meargă, dar mai are de petrecut mult timp în scaunul cu rotile. I-am spus că vin aici să te văd şi a părut să fi înţeles. Nu mai are nevoie de mine acum.

Peg nu încercă să analizeze nimic din cele ce auzi.

— Spre binele tău, îmi doresc să nu fi venit. Nu pot să mă întorc în Anglia încă şi ţie n-o să-ţi placă dacă rămâi. Nu vreau să păţeşti ceva, Paul.

— N-o să păţesc nimic. Lucrurile vor reveni la normal, acum că suntem împreună. O să vezi. Îşi desfăcu ultimul nasture al cămăşii. Cum poţi suporta căldura asta?

— Te obişnuieşti.

— Aş face bine dacă mi-aş cumpăra ceva mai subţire de îmbrăcat. Mergi la o plimbare cu mine în după-amiaza aceasta? O să poţi să-mi arăţi şi insula.

Un sentiment straniu o cuprinse. Să părăsească apartamentul după cinci săptămâni în care întrerupsese aproape total contactul cu lumea de afară? Dar el făcuse atâta drum. Îşi umezi buzele.

— Da, bine. După patru se mai răcoreşte. Vino la patru şi jumătate.

— Da. Patru şi jumătate, răspunse el oarecum încurcat, neştiind cum s-o părăsească.

După ce plecă, Peg se rezemă de peretele balconului şi închise ochii. „Steve şi ideile lui nebune!” se gândi ea obosită.

Insula nu-i făcea bine lui Paul. Conduse maşina pe drumuri denivelate, într-o căldură exagerată. Îşi păstră totuşi cumpătul şi făcu tot posibilul ca s-o readucă pe ea la

vechea stare de bucurie. Ieşiră la un picnic, înotară împreună şi îl duse să vadă cum se desfăşoară lucrurile pe o plantaţie de cocotieri.

— Îmi doresc atât de mult să te fac să râzi şi să fi din nou fericită. Nu putem să facem aici nimic din ce ne-am propus. Probabil că urăşti locul ăsta mai mult decât mine. Ţi-a luat tatăl şi te-a rănit adânc. Draga mea, vino cu mine… te rog.

Aşteptă o minimă reacţie din partea ei, dar ea nici măcar nu-şi ridică privirea.

— De câte ori te privesc, îmi doresc să nu fi venit. Nu ştiu dacă te iubeam în Anglia – probabil că da – dar pe Motu e greu să iubeşti pe cineva. Nu sunt ce vrei tu, Paul. Părinţii mei au fost nonconformişti şi la fel sunt şi eu. Încep să cred că aici mi-e locul.

— Dar e absurd. Ce înseamnă câteva luni petrecute aici pe lângă o viaţă petrecută în Kent? Locul ăsta a fost important pentru tatăl tău. Asta nu face să fie important pentru tine. În plus, eşti femeie şi plantaţia nu mai este a ta. Nu mai e nimic care să te ţină pe Motu.

— Uiţi că gândurile mele au fost aici cu mult înainte de venirea mea. Tata avea dreptate: insula asta te prinde. N-o să pot suporta un nou început în Anglia. Nu încă.

— Şi cât intenţionezi să mai stai?

— Un an… poate doi.

— Doi ani? Nu poţi să vorbeşti serios.

— Mi-e teamă că pot.

M-am hotărât să închiriez o casă aici şi să-l reangajez pe băiatul care avea grijă de casa tatii. Şi n-o să mă răzgândesc, Paul.

Timp de zece zile întregi încercă totuşi; în această perioadă, Peg nu-l văzu deloc pe Steve, dar ştia că acesta se întâlnise cu Paul. Acum, după ce făcuse atâtea pentru ea, nu mai ştia ce să creadă despre el.

Într-una din zile o zări pe Lynette Foster de la balcon. Aproape că uitase de sora răutăcioasă a lui Michael, dar nu o miră prezenţa ei pe insulă. Relaţiile nu se sting atât de repede, iar Steve era fără îndoială capabil să menţină interesul unei femei. În cea de-a zecea zi, Paul nu mai apăru. În timpul dimineţii, ea n-avu stare iar seara devenise de-a dreptul îngrijorată. La ora şase trimise băiatul de serviciu cu un bilet la hotel.

— Domnul este bolnav. Febră insulară… află ea când acesta se întoarse.

Peg nu mai stătu pe gânduri şi se îndreptă spre hotel. Paul era palid şi tremura.

— Stai departe de mine. Ai fost prea bolnavă ca să poţi să-ţi asumi riscuri.

— Febra insulară nu e contagioasă. Ţi-ai făcut analizele?

— Da. Trebuie să stau în pat şi să transpir mult. Scuze că n-am putut să-ţi dau de veste.

— Vrei ceva de băut?

— Chiar te rog. După ce-şi potoli setea se întinse înapoi în pat. Este oribil. Nu m-am simţit niciodată aşa de slăbit.

— Nu-ţi face griji. Şi tata a avut-o când a ajuns prima oară aici.

— După ce mă însănătoşesc, mă duc direct acasă şi tu vii cu mine. Vorbesc serios, Peg.

— O să treci peste asta. Relaxează-te. Rămân eu cu tine. Rămase la hotel până la ora zece, iar când plecă, aranjă ca o menajeră să-l supravegheze pe timpul nopţii.

A doua zi, Paul scăpase de temperatură, dar era încă slăbit. Nu vru să-i răspundă la telefon. Vorbiră abia după trei zile, când Paul o sună să-i spună ora la care va pleca avionul său. Peg ajunse la aeroport cu doar câteva minute înainte de plecare. Palid şi neliniştit, Paul o aştepta în

baraca mică de lângă pistă.

— Credeam că n-o să vii, c-o să mă faci să pierd avionul.

— Nu-mi plac despărţirile, dar mai ales nu-mi place să-mi iau rămas-bun de la tine. Îmi pare rău că a trebui să vii aici pentru nimic.

— Ei, nu chiar nimic, spuse el cu amărăciune. Am luat o febră.

— De-acum încolo, ai face bine să stai în Anglia.

— Încă ai putea să vii cu mine, Peg. Nu e prea târziu. Spune-mi un singur cuvânt şi am să te aştept.

— Nu. E mai bine aşa.

Călătorie plăcută, Paul şi… ai grijă de tine.

Era timpul să plece. Se aplecă uşor, o sărută pe obraz şi întinse aproape în acelaşi timp mâna, către o persoană din spatele ei: Steve. Avionul decolă.

Steve o luă de mână.

— Te duc eu înapoi, îi spuse.

— Nu e nevoie. Mă aşteaptă o maşină.

— O să-l plătesc să plece. Ce-ai zice să iei prânzul cu mine şi după aceea să trecem pe la Club?

— Nu, mulţumesc.

— Vreau să-ţi vorbesc şi nu intenţionez să fac asta în apartamentul de la clinică. Nici nu ştiu cum ai putut să stai atâta timp acolo.

— Trebuia să stau undeva. Şi în fond, e convenabil.

— Deci s-a terminat totul, nu? Mi-am imaginat că aşa o să se întâmple de prima dată când l-am văzut pe tip. Nu vă potriveaţi deloc.

— Mi-aş fi dorit ca lucrurile să se fi întâmplat altfel. Dacă l-aş fi iubit îndeajuns în Anglia, l-aş fi vrut acum. Dar nu mai vreau pe nimeni. Nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu mine. Întotdeauna am avut nevoie de cineva pe care să-l iubesc. Mai întâi a fost mama, apoi tata şi Paul

„pe undeva.

— Adică, atunci când ţi-ai pierdut mama şi nu-l ştiai destul de bine pe Jim. Tocmai atunci te-ai ataşat de Paul. Cum nu-ţi era nici părinte, nici frate, ai crezut că e vorba de iubire.

Li s-a întâmplat şi altora.

Merseră în tăcere timp de câteva minute.

— Ar fi trebuit să mă întrebi înainte să-i telegrafiezi lui Paul să vină aici.

— Asta ar fi stricat totul. Vizita asta te-a ajutat cu câte ceva – te-a făcut să ieşi din casă.

— Ştiam că o să-l refuz dacă-mi cere să mă întorc cu el în Anglia. Tu ai ieşit cu el de câteva ori, nu?

— Bineînţeles. Doar eu l-am chemat aici, aşa că mai treceam ocazional pe la hotel, să văd ce face.

— Şi ce ţi-a spus despre mine?

— Nu prea mi-a putut spune multe. De fapt, ştiam eu mai multe decât el.

— Cel puţin te-a scutit de timpul pe care erai nevoit să-l petreci lângă mine.

— Crezi că mie mi-au plăcut ultimele două săptămâni? Dar s-au sfârşit cu bine.

Acum poţi să începi să trăieşti.

— Nu prea vreau asta…

— Ba vrei. Netta mi-a spus că îţi cauţi casă.

— Am vorbit cu ea despre asta acum o săptămână. Mi-a spus că pot să stau la ei.

— Şi de ce nu stai?

— O să fiu un încurcă-lume şi o companie nu prea veselă.

— O să treci peste astea, Peg.

Deja ai făcut primul pas; dacă iei prânzul cu mine o să ne gândim la o modalitate prin care poţi să depăşeşti şi restul. Ea respiră adânc.

— Ai fost foarte drăguţ, Steve. Ştiu asta şi îţi sunt recunoscătoare. Numai că… totul e mult mai dificil acum. Aş vrea să pot simţi din nou.

— Ai încercat să ţipi? sugeră el zâmbind. Nu e răspunsul la orice problemă, dar s-ar putea să te ajute să mai scapi de tensiune.

Cum rămâne cu prânzul?

— Da, mi-ar face plăcere. Nu vreau să fiu singură.

Nu mai vorbiră de loc până când ajunseră la Club. Steve o conduse în restaurantul aproape pustiu. Găsiră o masă ferită de privirile celor din jur. Fără să o mai întrebe ce vrea, comandă creveţi în sos avocado, o salată şi un vin uşor. Peg se obişnuise să mănânce puţin. Cerură cafeaua şi-şi aprinseră amândoi câte o ţigară.

— Şi… te interesează să afli ceva anume?

— Să mă intereseze? O, te referi la cel de-al doilea pas pe care o să mi-l uşurezi? Nu fi atât de insistent, Steve. Tot ce vreau e să fiu lăsată în pace.

— Ce s-ar întâmpla dacă te-aş lăsa în pace? Nu e nicio casă liberă despre care să ştiu şi dacă n-o să vrei să te muţi la familia Fellowes, o să fii nevoită să stai la hotel.

— M-am gândit şi la asta.

O să fie suportabil pentru un timp. Cred că mi-ar fi mai bine aşa decât să stau cu un cuplu în aceeaşi casă.

— Mai bine? Sau mai puţin rău?

Ea ridică din umeri şi răspunse cu indiferenţă:

— Nu mi-e nici bine şi nu mi-e nici foarte rău. Mi-e… indiferent.

— Încetează, spuse el răstit. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să ţip la tine, dar n-ai niciun motiv să gândeşti aşa. Lui Jim nu i-ar plăcea să audă că spui asta.

— Da, ştiu… n-o mai repeta.

Îşi ridică ochii albaştri spre el.

— Şi ce sugerezi?

Steve se gândi câteva momente înainte să răspundă.

— Eşti tristă din cauza lui Paul Lexfield?

— Sunt tristă pentru el. A bătut atât de mult drum, iar venirea sa nici măcar nu m-a impresionat.

— Ai mai fost îndrăgostită de cineva în afară de Paul?

Zâmbetul ei deveni mai cald.

— De fapt, îmi cam căzusei cu tronc acum câteva săptămâni. Probabil că mă gândeam prea mult la tine pentru că-l supuneai pe tata la toate acele lucruri.

— Şi acum?

— Oricum nu ţi-aş spune dacă încă aş simţi asta.

— Nu, presupun că nu. Şi, cum te simţi cu mine în preajmă?

Zâmbetul îi dispăru şi îşi plecă privirea.

— O să fiu sinceră. Nu ştiu ce simt, dar sunt bucuroasă că eşti aproape.

— E şi asta ceva. Făcu o pauză. Noi doi o să ne căsătorim, Peg. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ea scăpă ţigara pe masă. Steve o luă şi o puse în scrumieră. Puse mâna peste a ei şi-i zâmbi.

— Nu e altă încercare de a te şoca. Am avut asta în minte încă dinainte să-l chem pe Paul Lexfield aici. Dar el a venit şi a plecat exact aşa cum mă aşteptasem. Simplul fapt că l-ai respins şi că intenţionezi să mai rămâi aici, înseamnă că locul tău e pe Motu.

Peg îl privea năucită.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi urmat pe Paul?

— Eram sigur că n-ai fi făcut asta. Vezi tu, eram la fel de conştient ca şi tine că între noi există o atracţie. Ştiam de asemenea că ai găsit ceva aici pe care Paul n-ar fi putut niciodată să ţi-l ofere. Dar încă nu puteai să tragi toate concluziile astea; erai în siguranţă şi te simţeai bine alături de Jim. Ce părere ai despre propunerea mea?

— A sunat mai degrabă ca o afirmaţie. Nu te înţeleg.

Tu nu vrei să te căsătoreşti.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine. Cum ţi se pare?

Ochii ei sclipiră.

— N-am nimic de oferit, Steve. Am nevoie de o casă şi de simpla prezenţă a unui bărbat… dar asta nu e de-ajuns.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji.

Mi-eşti foarte dragă şi vreau să am grijă de tine şi să te aduc la normal. O să vorbim despre celelalte lucruri când o să fii în formă.

— Pari foarte… lipsit de sentiment.

Ochii lui Steve se îngustară, dar îşi păstră zâmbetul.

— Dacă aş începe să fiu pasional, te-ai ridica şi ai pleca şi aşa s-ar sfârşi totul. Acum îţi ofer doar ce-ai spus că ai nevoie: o casă şi o prezenţă masculină. Nimic mai mult până nu ţi se schimbă dorinţele.

— Şi tu, cu ce te alegi din aranjamentul ăsta?

— Cu destule, atâta timp cât sănătatea şi moralul tău se îmbunătăţesc. Şi-o să am grijă să se întâmple aşa. Să te fac pe tine bine şi fericită, înseamnă mult. Nu sunt un băieţel care are idealuri de neatins. Sunt un bărbat care cunoaşte multe şi ştie ce vrea. Şi tu eşti o fată care credea că e îndrăgostită, dar a descoperit că nu e. Nu te-ai mai fi gândit atât de mult la mine dacă ai fi fost îndrăgostită de Paul. Dar nu asta e important acum.

Mai importantă e atitudinea ta faţă de viaţă. Vino să trăieşti cu mine în casă, Peg. O s-o luăm încet la început. Şi o să-mi fie de un milion de ori mai bine cu tine acolo, decât dacă ar fi trebui să vin în fiecare zi la hotel să văd cum te descurci.

Îşi retrase mâna din a lui.

— Nu pot să-ţi răspund acum. Trebuie să mă mai gândesc.

— Nu prea sunt multe de gândit. Ai fost pe jumătate

îndrăgostită de mine şi dacă Paul Lexfield n-ar fi fost la mijloc, probabil că ai fi mers până la capăt.

— Dar tu n-ai fost niciodată îndrăgostit de mine.

— Dar eu te iubesc, spuse el accentuând fiecare cuvânt. Doar că nu cred că este înţelept sau necesar să vorbim despre ce simţim unul pentru altul. Te vreau în casa şi în grija mea. Tu ai nevoie de mine şi într-un fel pe care nu poţi să-l înţelegi, şi eu am nevoie de tine. Aşa că, ce să mai aşteptăm?

Ea se ridică în picioare şi îşi luă poşeta de pe scaunul alăturat.

— Nu pot să-ţi dau un răspuns încă. Te rog să mă conduci înapoi la clinică.

Peg nu i-ar mai fi spus nimic altceva decât noapte bună, dar Steve o luă de mână şi o reţinu.

— Vin diseară să te iau la cină. O să mergem la mine.

— Steve… nu. Nu vreau să merg acolo… doar dacă…

— În regulă. Nu te speria. O să vin totuşi în jur de nouă, să te scot la cină. O să ne căsătorim, Peg.

— Nu ştiu… te rog, lasă-mă să plec.

O lăsă.

Să se căsătorească cu Steve, să trăiască împreună cu el în aceeaşi casă… oare era posibil? Cum ar fi putut să aibă nevoie de ea? Ce ar avea ea de dat, mai ales în starea în care era acum? Începuse să îşi amintească acum toate lucrurile pe care le credea uitate. De toată energia tatălui ei, din ultimele zile, de dorinţa lu' de a-şi pune în ordine registrele. Nu consultase doctorul, dar trebuia să fi ştiut că-şi supralicitează inima.

Era moartă de oboseală şi speriată îngrozitor de singurătate. Dar să se căsătorească…

Capitolul *1*

Când se trezi în dimineaţa zilei de miercuri, nu-şi dădu seama imediat că e ziua nunţii ei. De fapt, timp de

cinci minute nu se gândi la nimic; privi pereţii albi ai camerei şi ascultă zgomotele care veneau de afară. Abia când îşi întoarse privirea şi văzu cufărul deschis de pe podea, îşi aduse aminte. Se ridică repede în picioare; avea să fie ultima ei zi în apartamentul clinicii, ultima ei dimineaţă ca Peg Maldon. „Margaret Cortland” repetă de mai multe ori cu voce tare… suna a altcineva.

Se duse să privească în oglindă; văzu o faţă palidă şi o gură urâtă care se chinuia să zâmbească. Oare Steve chiar şi-o dorea ca soţie? i-o spusese de atât de multe ori în ultimele zile, şi pentru că avea mare nevoie să-l creadă, nu-i mai pusese la îndoială cuvintele. Acum ar fi fost prea târziu.

ţăvea nevoie de Steve mai mult ca niciodată.

Luă micul dejun, făcu o baie, şi când se întoarse în cameră, Netta Fellowes era deja acolo, aşezând un buchet de flori în vază. Femeia era bucuroasă că Peg o să se mărite cu un bărbat care va avea grijă de ea.

— Ei bine, azi e o zi minunată! Îţi plac florile? Le-am cules la răsăritul soarelui, ca să nu se ofilească până diseară. Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să porţi alb.

— Tu m-ai hotărât, îi spuse Peg zâmbind. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi purtat ceva învechit şi colorat.

Peg privi pentru o clipă faţa rotundă şi vioaie a femeii.

— Nu m-aş fi putut descurca săptămânile astea fără tine. E amuzant, cât de puţin te cunoşteam înainte şi cât de dragă mi-ai devenit acum. O să vii să ne vizitezi, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Păcat că tu şi Steve n-o să aveţi o lună de miere. Poate o să te ducă undeva când or să vină ploile. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, Netta? Tu şi Dick veniţi să mă luaţi la unsprezece fără un sfert, nu?

— Eu o să ajung aici mai devreme…

— Toată lumea este atât de drăguţă. Mi-aş dori să-şi dea seama cât de mult îi apreciez pentru asta.

— Îşi dau seama, draga mea. Eu mă duc să-mi văd de treabă. O să trimit pe cineva să vină să ia cufărul de aici şi să-l ducă acasă la Steve. Îmi pare bine că ai început să te calmezi.

E un semn bun.

Motivul calmului său era simplu: voia să-i aparţină lui Steve. La ora zece, începu să se îmbrace. Îşi puse lenjeria albă şi îmbrăcă rochia făcută de una din croitoresele insulei. Nu era deloc extravagantă, dar pe corpul ei subţire, venea tocmai bine. Se hotărî să mai amâne machiajul, aşa că îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe liniştită prin cameră. Un băiat veni după cufăr şi o asistentă îi pregăti o cafea rece. După ce bău cafeaua, decise că e timpul să se machieze. Căuta prin sertare când auzi nişte paşi în spatele ei. Se întoarse uşor pentru a întâlni privirea rigidă a Lynettei Foster.

— Vai, vai – mireasa, spuse ea cu o voce pe care reuşa cu greu s-o ţină sub control. Michael mi-a spus că te-ai schimbat şi se pare că avea dreptate. Deci, aşa l-ai cucerit pe Steve… cu imaginea asta de fată rănită. Ai profitat din plin de cele câteva cucuie după accident!

În situaţii ca aceasta, Peg găsea de obicei replicile potrivite. De data asta însă, rămase uimită.

— Credeam că ai plecat din Motu. Nu l-am mai văzut pe Michael, în ultimul timp şi m-am gândit că…

— Nu te-ai gândit la nimeni altcineva decât la tine… şi la cum să-l cucereşti pe Steve. Dar eu plec chiar acum. Eram în drum spre aeroport şi i-am zis lui Michael să oprească puţin ca să-mi iau la revedere de la tine. Am aflat nici mai mult nici mai puţin, că eşti ocupată cu nunta. Cu nunta? ţipă Lynette cu un tremur în glas. E foarte

amuzantă această nuntă. Tu nu-l iubeşti pe Steve. Din câte am auzit nu poţi să iubeşti pe nimeni. Şi el se foloseşte de tine, ştii asta?

— Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca, zise Peg încercând să-şi controleze mânia. Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea dar am crezut că ai plecat de mult. Te-am văzut o dată de la fereastră, dar am uitat. Memoria mea a fost foarte înceţoşată în ultima vreme. Ai fi putut, totuşi, să vii să mă vizitezi.

— De ce? Să stau să mi se scurgă ochii după tine cum s-a întâmplat cu toţi ceilalţi, inclusiv cu idiotul de frate-meu? Mă vezi pe mine făcând asta? Văd că ai avut o mulţime de avantaje din accidentul tatălui tău. Ai reuşit să scoţi o sumă frumuşică pe plantaţie, datorii n-ai şi o să te căsătoreşti cu un bărbat frumos care pe deasupra e şi bogat. Ţi-ai aranjat toată viaţa; şi asta pentru că tatăl tău a murit şi pentru că ai avut câteva cucuie. Am rămas aici pentru că ştiam că Steve mă iubeşte mai mult decât pe oricare altă femeie pe care a cunoscut-o. Nu simte niciun fel de dragoste pentru tine; doar milă. Crede că trebuie să aibă grijă de tine pentru că eşti fetiţa fostului lui amic. Atât!

Peg începu să respire mai greu.

— După toate astea cred că ar trebui să pleci. Îmi pare rău că eşti amărâtă, dar nu mai pot să fac nimic.

— Ai grijă cu toate părerile astea de rău. S-ar putea să-ţi stric rochia asta frumoasă pe care o porţi. Nu accept să fiu luată de sus de o mică escroacă, incapabilă să câştige inima unui bărbat decât prin milă.

— Ai… spus destule. Foarte urât din partea ta să vii aici cu gândurile astea.

— Urât? Lynette râse zgomotos. Eu cred că ar trebui să afli întreaga mea părere. Totul mergea bine între mine şi Steve până când ai intrat tu cu maşina în pom. Apoi

dintr-odată, ai devenit importantă. Nu mai răspundeai la tratament, aveai şocuri nervoase pentru că fuseseşi lângă tatăl tău când murise…

— Încetează!

— Te şochează, nu-i aşa? Şi asta nu e tot. Pentru noua slujbă, Steve are nevoie de o soţie; îi place atât de mult, încât acceptă să plătească preţul ăsta. El ştie că-l iubesc, dar ştie de asemenea că dacă s-ar căsători cu mine, nu l-aş lăsa niciodată să călătorească singur.

Peg se sprijini cu mâna de dulap, ca să-şi revină.

— Pleacă, te rog. Nu mai suport.

— O să asculţi, se răsti Lynette. N-am nici principii, nici sentimente nobile. Mi-ai distrus speranţele şi planurile şi n-am de gând să te las să te bucuri de ce ai câştigat. Acum câteva seri, eu împreună cu fratele meu am luat cina acasă la Steve. I-am spus atunci că sunt pregătită să mă căsătoresc cu el, oricând îmi va cere asta. Restul îl ştii… te-a cerut pe tine în căsătorie.

Peg nu mai scoase niciun cuvânt.

Îşi mişcă puţin capul.

— Acum ştii de ce a vrut să se căsătorească aşa de repede cu tine. Ca să scape de mine. Aşa este Steve întotdeauna când vine vorba de femei.

Peg stătea acum rezemată de noptieră.

— Devii ridicolă. Steve n-ar cere în căsătorie o femeie pentru a scăpa de alta. Sunt sigură că nu l-ar deranja de loc prezenţa ta, în continuare, pe insulă.

— Chiar crezi? Mai e ceva ce nu ţi-am spus. Până aseară nu ştiam că o să plec azi. El a aranjat ca un avion guvernamental să vină să mă ia astăzi la zece şi jumătate. Prostuţă mică, poţi să-ţi păstrezi şi rochia asta frumoasă şi inelul de logodnă şi bucuria de a purta numele lui… dar astea sunt singurele lucruri pe care le vei obţine dintr-o căsătorie cu Steve. Steve Cortland cu o soţie bolnavă – e

hilar.

Dacă ar fi putut, Peg s-ar fi dus până la uşă şi i-ar fi cerut vizitatoarei să iasă. Dar îşi simte corpul paralizat. Faptul că nu zise nimic, o înfurie pe Lynette care se apropie de ea.

— Uită-te la tine! Chiar crezi că te-ar putea dori? Şi uită-te la mine! Hai să facem un pariu. Eu spun că Steve va căuta în următoarele luni un prilej să vină în Singapore. Eu o să mai stau acolo un timp şi…

Peg n-o mai asculta. Îşi pusese mâinile peste obrajii fierbinţi şi închisese ochii. Capul o durea îngrozitor. Apoi, fluxul de cuvinte se sfârşi şi Lynette plecă în fugă din cameră, nu înainte să trântească vaza şi buchetul de flori.

Netta şi doctorul o găsiră în aceeaşi poziţie douăzeci de minute mai târziu.

— Ai vreo idee cum s-a întâmplat asta? întrebă el. Credeam că-i e bine.

— Chiar nu ştiu, doctore. Părea în ordine când am vorbit cu ea mai devreme. Probabil că a trântit vaza din greşeală. Fusese a mamei ei, ţinea foarte mult la ea.

— E neliniştitor, spuse doctorul. Şi-a revenit, dar nu în totalitate. Când o s-o ştiu lângă Steve, o să mă simt mai uşurat.

Peg nu-şi aminti prea multe lucruri din următoarele ore: drumul cu maşina până la Club, Steve îmbrăcat în alb, martorii care o priveau ca pe o bolnavă, semnăturile, jurămintele – toate trecuseră ca prin ceaţă. După toast, Steve o duse la casa de pe plantaţie unde aveau să locuiască probabil şi în următoarele luni.

Casa lui Steve, veche de opt ani, fusese construită pentru un confort durabil. Din sufragerie, prin peretele de sticlă, puteai vedea marea. Peg nu rămânea niciodată singură acasă. Netta venea aproape în fiecare dimineaţă să bea cafeaua împreună, iar doamna McTeale venea şi ea o

dată la câteva zile. Chiar şi

Michael mai trecea din când în când. Steve pleca în fiecare dimineaţă, dar nu înainte să treacă prin camera ei ca s-o sărute pe obraz. În mod normal, ziua lui de lucru se încheia la cinci, dar erau unele zile când ajungea acasă, mult după lăsarea întunericului. Foarte puţine lucruri îi mai aduceau acum aminte de trecut. Din când când zâmbetul copilăros a lui Michael îi aducea aminte de sora acestuia. Într-o zi, domnul McTeale, reveni tocmai când Peg îşi proba noua rochie de plajă.

— Arăţi fabulos, spuse el cu un accent de scoţian. Viaţa în doi îţi prieşte, dar pari încă slăbită. Steve e pe-aici?

— Nu, e plecat în după-amiaza aceasta.

— Păcat. A vorbit cumva cu tine despre fosta ta casă?

Peg îşi puse mâninile în poală.

— Nu, n-a vorbit, în afară de faptul că mi-a spus că a păstrat câteva lucruri mai vechi. Ce vă interesa?

— Păi, nimic care să fie foarte urgent, dar aş fi vrut să obţin acceptul pentru modificarea ei. Ultima dată când am vorbit cu Steve despre asta, mi-a spus că trebuie să vezi tu locul mai întâi. Mă gândeam că dacă vinzi nu vei mai fi interesată de ea, dar el a zis că trebuie să te aşteptăm pe tine. Nu prea înţeleg, dar în fine…

Peg înţelegea. Nu mai văzuse casa din ziua accidentului. Nu mai rămăsese nimic de valoare acolo şi trebuia să fie împărţită în două între doi şefi de plantaţie şi familiile lor.

Peg fusese de acord.

— O să vorbesc cu Steve despre asta îndată ce se întoarce, domnule McTeale. Doriţi o ceaşcă de ceai?

— Mi-ar plăcea, dar nu pot să stau. Vii să ne mai vizitezi?

— Cu mare plăcere.

— Atunci, vă aşteptăm pe amândoi sâmbătă la cină. La revedere.

După ce bărbatul plecă, Peg se întoarse la probatul rochiei. O călcă atent, şi când Steve se întoarse acasă, îl întâmpină îmbrăcată cu ea.

— Arăţi ca fetele acelea de pe panourile publicitare pentru Riviera. Te duci undeva?

— Domnul McTeale ne-a făcut o vizită. Sunt pregătiţi cu modificările pentru casă şi se gândea că o să vreau s-o mai văd o dată înainte să se apuce de lucru.

— Da, bine. N-am vrut s-o schimbe până când apucai s-o vezi.

— Vrei să mă duci acolo?

— Acum?

— Te rog!

— Mergem. Dar eşti sigură că asta vrei?

— Da.

— Bine, dar dacă te răzgândeşti pe drum, să-mi spui. Îşi puse un braţ în jurul umerilor ei şi traversară terasa, îndreptându-se spre maşina care aştepta la intrare. Te-ai simţit bine astăzi?

— Foarte. Am făcut baie de două ori.

În loc să pornească spre oraş, maşina luă drumul invers, cel care lega toate plantaţiile între ele. Lui Peg i se părea încă foarte cunoscut. Trecură peste cele două poduri; Steve conducea destul de încet, povestindu-i despre noile divizări ale terenurilor, dar după ce trecură de ultimul pod, ea întrebă cu tristeţe:

— Aici s-a întâmplat, nu? În care copac am intrat noi, Steve?

— În acela de acolo, spuse el arătând cu mâna spre un palmier a cărui scoarţă era încă zgâriată.

— Şi maşina? Cum arăta?

— Nu chiar aşa de rău; a cumpărat-o cineva de pe

insulele din apropiere. Ţi-am făcut comandă pentru o maşină mai mică pentru tine, dar o să ajungă săptămâna viitoare. Uite şi plantaţia ta.

Ieşiră de pe drum, conducând maşina pe poteca ce ducea la plantaţia lui Jim Maldon. Peg siimţi o mică durere în suflet, dar nimic mai mult. Când văzu că se îndreaptă spre casă, Steve o luă de mână.

— Nu e nimic înăuntru. Nu te duce decât dacă e neapărată nevoie.

— Cred că ar trebui. Pot să intru singură? întrebă puţin temătoare.

— Dacă e nevoie… doar câteva minute.

Intră în casă, lăsându-l pe Steve lângă maşină.

Se plimbă prin camerele sărăcăcioase şi pline de praf şi nu simţi decât tristeţea cauzată de gândul că tatăl ei muncise atât de mult pentru lucruri care acum aveau să cadă în mâinile altora.

Întoarsă în maşină, nu mai scoase nicio vorbă decât când ajunseră aproape de casă.

— Credeam că o să-mi fie mult mai greu… într-un fel, chiar aş fi vrut să-mi fie.

Steve nu-i răspunse; îi aruncă o privire de încurajare.

Cina o luară singuri pe terasă, iar când vântul de seară începu să bată mai tare, intrară în casă. Ca de obicei, în jur de nouă jumătate, Peg se uită la ceas:

— Am făcut baie de două ori şi probabil de asta mă cuprinde somnul aşa devreme. Mă duc să mă culc.

Steve aprinse lampa în camera ei, strânse plasa de ţânţari în jurul ferestrei şi se uită să nu cumva să fi intrat vreun alt animal în cameră. Peg încerca să desfacă fermoarul din spatele al rochiei.

— Stai, nu te chinui aşa; lasă-mă pe mine!

I-l desfăcu înainte ca ea să-i poată interzice. Spatele ei fin şi dezgolit până la talie, stătea acum în faţa lui.

Îi cuprinse umerii cu mâinile calde şi-i atinse încheietura gâtului cu buzele. Ea începu să tremure dar el nu-i dădu drumul dintr-odată.

Mai ţinu mâinile câteva momente pe umerii ei.

Nu încerca să-şi întoarcă faţa spre el.

— Noapte bună, Peg, spuse la un moment dat şi dispăru brusc.

Pentru prima dată de când se căsătoriseră, Peg rămase trează jumătate de noapte, privind stelele.

Capitolul 8

În cele cinci săptămâni ale mariajului lor, cei doi nu ieşiseră niciodată în oraş şi nu făcuseră nicio vizită. Pentru Peg, asta făcea parte din planul lui Steve de a avea grijă de ea. Dar acum, când stabilise deja că au să se ducă la cină la familia McTeale, Steve o refuză categoric:

— O să-l sun pe McTeale şi-o să-i spun ca nu putem veni. O să înţeleagă.

— Dar, Steve, nu te pot ţine departe de prieteni, protestă ea. Şi mi-ar plăcea şi mie să ies. Mi-ar face bine să nu mă mai culc întotdeauna la nouă şi jumătate!

— Poţi să te culci târziu şi acasă. Nu mergem.

— Dar nu e corect. Mă simt de parcă aş sta între tine şi prietenii tăi. Nu vreau să fac asta.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lor.

Ştiu cu toţii prin ce-ai trecut, că ai fost bolnavă când ne-am căsătorit.

— Dar acum nu mai sunt bolnavă. Sunt absolut normală!

— Chiar aşa? Crezi că le-ai putea convinge pe toate bârfitoarele de pe insulă de asta?

Simţi cum i se înflăcărează obrajii şi cum inima începe să-i bată mai repede.

— Aş putea să încerc. Nu mă pot ascunde la nesfârşit doar pentru că nu ştiu ce femeie vorbăreaţă m-ar putea

vedea.

— Nu înţelegi deloc din punctul meu de vedere. Se întâmplă să fiu şeful oamenilor ăstora... ştii câte bârfe aduce cu sine lucrul ăsta?

— Şi asta înseamnă că trebuie să stăm în casă?

După o perioadă scurtă de tăcere, ridică din umeri şi remarcă:

— Contactul social nu e aşa de important pentru noi, acum. Şi eu sunt nerăbdător, dar după alte lucruri. Să lăsăm în pace lumea din afară un timp. N-o să se supere.

— Se pare că pe tine nici nu te deranjează că mă cred pe jumătate invalidă!

— E mai bine decât alte lucruri pe care le-ar putea crede, spuse el încercând să încheie discuţia.

În zile ca acestea, singura salvare a lui Peg era Netta Fellowes. Femeia aceasta veselă şi blândă, reuşea s-o liniştească întotdeauna. Venea în vizită de vreo două ori pe săptămână, dar erau dăţi în care ieşeau amândouă în oraş. Toate aceste mici distracţii însă, nu putea să-i ia total mintea de la Steve şi de la problemele care ei i se păreau esenţiale. Simţea că nu-şi găseşte locul în casa aceea; nu putea să treacă peste gândul că stă acolo doar din bunătatea lui. Ar fi vrut să poată să facă şi ea câte ceva. Îi propouse să se ocupe de bolile mărunte care mai puteau apărea pe plantaţie, dar Steve refuză. Compania le oferea toată asistenţa medicală de care aveau nevoie. Nu mai aveau nevoie de amatori.

Într-o după-amiază, ajunse acasă după ce se plimbase cu Netta prin cele câteva magazine ale oraşului şi găsi pe masă un teanc de scrisori. Majoritatea erau înştiinţări de la bancă sau de la companie. Una i se păru diferită şi o ridică să vadă despre ce e vorba. Era trimisă din Singapore şi era evident scrisă de o mână de femeie. Mâinile lui Peg începură să tremure. Puse scrioarea la loc în teanc încât

Steve să nu-şi dea seama că trecuse prin ele.

Căutând să se calmeze, plecă pe malul mării; zăbovi, privind marea, încercând să nu se gândească la… prea târziu însă. Lynette şi ameninţarea ei dinainte să plece îi stăruiau în minte. Oricât de sigură ar fi fost că Steve n-ar mai fi scris unei alte femei de îndată ce se căsătorise, era îngrijorată.

Dacă Lynette spusese adevărul în discuţia pe care o purtaseră cu ceva timp în urmă? Peg continuă să se plimbe de-a lungul ţărmului. De ce se mai căsătorise Steve cu ea când avea atâtea? Câteva secunde mai târziu, auzi vocea cuiva care o chema dinspre casă. Recunoscu statura lui Steve.

— Ce faci aici? întrebă el speriat. Am tras o sperietură zdravănă când Nosoap nu te-a mai văzut de la prânz.

— Ce credeai că am făcut? că am plecat înot?

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

— Trebuie întotdeauna să se fi întâmplat ceva? Răscoli nisipul cu piciorul. Mearsul pe plajă mă ajută să gândesc. Vreau să plec de-aici pentru un timp.

El se opri pe loc, nedumerit.

— De una singură? Şi ce ai rezolva cu asta?

— Cred că ne-ar ajuta pe amândoi să vedem altfel lucrurile. După accident, am fost atât de apropiaţi şi te-ai purtat atât de frumos cu mine, încât am început să mă gândesc dacă merit sau nu. Vreau… să plec undeva unde să pot să fiu eu însămi.

— De acord, spuse el scurt. O să vorbim despre asta la cină.

Dar cina trecu fără nicio rezolvare. Michael veni să-l ia pe

Steve chiar în timpul mesei.

— Steve e o bătaie între băieţii din tabără. Doi dintre

ei sunt beţi şi se ameninţă unul pe celălalt cu cuţitele. Steve plecă fără să mai stea pe gânduri.

— N-o să dureze mult, Peg.

Rămase şi-şi bău cafeaua, fumă o ţigară şi se urcă în camera ei. Se dezbrăcă de hainele de zi, îşi îmbrăcă pijamaua şi lăsă fereastra deschisă, respinând aerul curat al nopţii.

Îl auzi pe Steve întorcându-se. Era ora zece, aşa că avea probabil de gând să vină până sus, să-i spună noapte bună şi să se întoarcă pe terasă. Discuţia lor avea să fie amânată pe altă dată. „În fond, se gândi ea, nu erau chiar aşa multe de spus”. Respiră adânc, mai luă ţigară din cutia de la capătul patului şi şi-o aprinse.

Steve bătu la uşă şi intră fără să aştepte răspuns.

— Eşti obostită? întrebă el.

— Nu, mă duc la culcare la ora asta, dar de obicei mai stau să citesc.

— Azi ai de gând să faci acelaşi lucru?

— E cam târziu să discutăm, nu? Şi nici nu prea arăţi ca şi cum ai putea să faci asta. Ce s-a întâmplat cu băieţii aceia?

— Nu mai contează. El înaintă în cameră, oprindu-se la capătul patului.

— Ce te-a făcut să te decizi aşa brusc că vrei să pleci de una singură?

— N-a fost o decizie bruscă. Noi… am făcut o greşeală. Căsătoria asta a noastră nu prea merge.

— Mie mi se părea că merge destul de bine. Dacă mai aşteptam puţin, ar fi mers şi mai bine.

— Am ajuns la concluzia că nici unuia dintre noi nu-i mai convine această căsătorie.

— Nu trage tu concluzii pentru mine, pot s-o fac şi singur. Eu nu m-am schimbat cu nimic.

— Nu mă poţi învinovăţi că nu simt cum trebuie

pentru toată situaţia asta. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine; acum ştiu asta. M-am agăţat de tine pentru că rămăsesem singură şi aveam nevoie de cineva puternic.

— Ce ieşire uşoară ţi-ai găsit, spuse el încruntându-se. La ce fel de viaţă te aşteptai de la această relaţie?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, dar speram că o să apară nişte sentimente… fireşti între noi.

— Şi după aceea ai descoperit imediat că n-ai niciun sentiment din acesta pentru mine?

— Sigur că nu, Steve, spuse ea repede. Nimeni nu a mai făcut pentru mine ce ai făcut tu…

— Nu mă interesează recunoştinţa.

— Recunoştinţa joacă un rol mare în asta. Îşi ridică ochii mari spre el. Nu trebuie să ajungem la ceartă. Fiecare ştim cum simţim şi ne dăm seama de lucrurile care ne lipsesc. Dac-aş putea să plec, doar pentru câtva timp, poate când ne-am întâlni din nou ar fi bine.

— Poate! Ăsta era ultimul lucru la care mă aşteptam de la tine. Mă gândeam că eşti destul de curajoasă să continui, până când descoperim o modalitate mai bună de a ne împăca.

— Nu vreau să trăiesc ani de zile într-o căsătorie de mântuială. Şi nici tu nu vrei asta. Vreau să fiu liberă să mă întorc la cum eram odată şi mi-e teamă că asta nu se poate întâmpla aici, în casa ta.

Nu descoperi niciun fel de gravitate în vocea lui, dar nici vreun semn de înţelegere.

— S-a întâmplat ceva chiar înainte să ne căsătorim, nu-i aşa? Nu te-am întrebat atunci, pentru că nu am vrut să te supăr. Despre ce era vorba?

Ar fi vrut să-i spună despre vizita Lynettei Foster, din dimineaţa nunţii. Dacă ar fi vorbit cu o zi sau două în urmă, i-ar fi spus, dar acum, ştiind că o scrisoare de la ea era în casă şi văzând că Steve nu spune nimic despre asta,

nu mai voia să-i mai povestească întâmplare.

— Ai aflat de vaza mamei mele? întrebă ea în schimb.

— Da, păcat… spune-mi că nu vrei să cred că o vază spartă ţi-a schimbat viaţa.

— Nu, nici nu ştiu de ce m-a făcut vorba despre asta.

— Eu cred că ştiu de ce.

— Da? întrebă ea curioasă.

— Vaza aceea făcea parte din fosta ta viaţă, cea pe care ai petrecut-o în Kent. Te-ai agăţat de orice urmă a trecutului pentru că ţi-e frică de viitor. Spune-mi, cât de des te mai gândeşti la Paul Lexfield în ultimele zile?

— Nu prea des. Îmi apare din când în când în minte. Asta e normal. M-am gândit chiar să-i scriu, să-i explic ce s-a întâmplat. Cred că ar înţelege.

— Deci, asta este. Ai început să te gândeşti cum ar fi fost dacă te-ai fi căsătorit cu Paul! Poţi să-ţi iei gândul de la asta.

N-o să-ţi înapoiez liberatea. Înţelegi?

Îi era frig şi tremura, dar reuşi să-şi păstreze vocea foarte calmă.

— Da, înţeleg. Tocmai ai acceptat o slujbă pentru o companie care te preferă însurat. Sunt puţin cam învechiţi şi nu agreează divorţurile, mai ales când e vorba de cel mai de seamă reprezentant al lor de pe insulă. Ai avut o mulţime de motive să te căsătoreşti cu mine, dar acesta era cel mai important.

— Gata! Asta e prea de tot. Recunoşti că te-ai gândit la Paul Lexfield, îmi cer să te las să pleci şi acum foloseşti şi locul meu de muncă împotriva mea. Ce Dumnezeu ai păţit?

Mâinile sale se încleştară pe braţele fotoliului şi bărbia ei se ridică.

— O să-ţi spun. Mi-am revenit din toate problemele şi sunt capabilă să îmi planific viaţa. Nu mai pot continua în

felul acesta. Nu e… normal şi ne face pe amândoi nefericiţi. Poate pentru tine e altfel că deoarece ai un nou loc de muncă. Nu mai ştiu. Tot ce ştiu e că nu mai suport. Am încercat, dar am descoperit că nu pot. Dacă ar mai fi ceva şanse să rămânem împreună, aş rămâne, dar nu mai e niciuna. Trebuie să te părăsesc.

— Nu pleci, se răti el, începând să râdă. Ştii de ce am insistat să vorbim astă-seară? Am auzit că directorul general al companiei vine aici din Singapore cu noul om de legătură.

Directorul îşi aduce şi soţia şi mă gândeam că ne-am putea înţelege înainte să vină ei.

— Dar ne înţelegem.

— Nu în felul ăsta. Eşti soţia mea, Peg, dar când un bărbat are o soţie care nu-i aparţine în întregime, devine foarte sensibil. Înţelegi? Se apropiase de ea.

— Da, ştiu. Vrei să fiu soţia mică şi fericită, care să vegheze la bunăstarea marelui şef. Dacă vrei, pot să interpretez acest rol.

— Nu poţi să fii ceea ce nu eşti. Se îndepărtă încet de Peg şi, ajungând lângă uşă, o încheie cu cheia. Timp îndelungat îi privi faţa palidă şi corpul subţire. O strânse apoi cu puterec în braţe.

Capitolul 9

Timp de trei zile, casa rămase tăcută. Peg şi Steve se urau şi nu pierdeau nicio ocazie să-şi facă observaţii răutăcioase. Noaptea, Peg încuia uşa şi Steve nici măcar nu venea să-i spună noapte bună. În vizită nu mai venea decât Netta, deşi era dată peste cap de vizita importantă a lui George Templeton, managerul general al companiei. În cea de-a patra zi, familia Templeton sosi, avură loc întâlniri şi se ţinu o cuvântare de bun venit. Doamna Templeton, o blondă palidă, era fermecată de insulă. De asemenea, era plăcut surprinsă de Peg.

— Mă bucur că te-ai obişnuit aici fără niciun fel de problemă. Majoritatea bărbaţilor se căsătoresc cu fete care au crescut aici; am fost foarte mirată să aud că ai sosit cu câteva luni în urmă. Peg nu vorbi mult. Era permanent intimidată de prezenţa lui Steve. Soţii Templeton urmau să stea pe insulă doar trei zile. În ultima seară, luară cu toţii cina împreună. Nu fu un eveniment plictisitor. Doamna Templeton era foarte vorbăreaţă şi destul de curioasă privitor la insulă. La ultimul pahar de băutură al serii, George Templeton zise:

— Vrem să vii în Singapore pentru câteva săptămâni, Steve. Asta e politica firmei: să aibă contact direct cu cei care iau deciziile în teritoriu. Şi cum lucrurile merg atât de repede aici, ar trebui să vii cât mai devreme.

— Trebuie să vorbesc cu ofiţerul districtual pentru un avion. Ştiu că voiau să ofere un zbor lunar companiei.

— Îmi pare bine să aud asta. Templeton se gândi o clipă. N-ai putea să vii cu noi mâine, împreună cu soţia ta?

Peg rămase înmărmurită în timp ce asculta.

— Soţia mea?

— Da, sigur, interveni doamna Templeton. Oricum n-aţi fost nicăieri în luna de miere. Şi în afară de câteva întâlniri de afaceri, o să ai timp berechet să faci ce vrei în Singapore. O să-ţi placă, Peg!

Steve răspunse în locul ei.

— Nu pot să plec aşa de curând. Mai ales acum când a venit şi omul de legătură aici. O să vin într-o săptămână.

— Şi o s-o aduci şi pe Peg?

— Puţin probabil. A avut un accident acum câtva timp şi călătoria cu avionul s-ar putea să-i reducă durerile de cap.

Pe Peg n-o mai duruse capul de câteva săptămâni bune, dar tăcu.

— Cere şi părerea doctorului Passfield. Directorii din

Singapore vor să cunoască şi soţiile.

Oferă o imagine întreagă a unui om. Mi se pare că doamna Cortland arată foarte în formă.

Steve îi conduse înapoi la Club şi Peg se duse la culcare. A doua zi dimineaţă erau amândoi la aeroport, urându-le soţilor Templeton călătorie plăcută.

— Abia aştept să te întâlnesc la Singapore, Peg. Mai ales că totul o să fie nou pentru tine.

Când se apropiară de casă, el îi spuse:

— O s-o rog pe Netta să vină să doarmă aici cât sunt eu plecat.

— Vorbeşti despre Singapore?

— Da, mi-am amintit că e un avion care pleacă vineri. Probabil că pot să merg cu acela.

— Şi eu nu merg cu tine?

— Nu, credeam că ţi-ai dat seama de asta.

— Cum să-mi dau seama? Templetonii ziceau că o să merg.

— Poate data viitoare. De data asta mă duc singur.

— Am făcut ceva greşit?

— Nu, te-ai descurcat foarte bine.

— Şi nu crezi că m-aş mai putea descurca încă două săptămâni acolo?

— Ai vrut să pleci. Acum plec eu şi tu poţi să rămâi aici să te relaxezi. Dar cum intrară în casă, Peg îşi aminti cuvintele lui Lynettei: „Când Steve o să plece, n-o să te ia cu el”. Lynette ar fi putut fi încă în Singapore.

Poate că asta însemna scrisoarea pe care o văzuse. Ar fi avut destul timp să ia legătura cu ea.

O zi întreagă trecu înainte ca Peg să se hotărască să plece din Motu înainte ca el să se întoarcă din Singapore. A doua zi vizită agenţia de voiaj din oraş şi se interesă de călătoriile disponibile; spuse că şi-ar dori o călătorie pe mare.

— Poate până la Penang.

— Dus – întors, desigur, spuse agentul care ştia de căsătoria ei cu Steve. S-ar putea să-ţi găsesc un loc, totuşi.

— Atunci, te sun eu în câteva zile pentru informaţii. Lucrurile se liniştiseră. Steve era plecat majoritatea timpului, inspectând terenurile plantaţiei. Zilele de marţi şi joi trecură fără prea multă bătaie de cap. Vineri însă, întreaga insulă fu cufundată în ceaţă. Peg fu nevoită să rămână în casă. Soarele nu mai apăru şi ceaţa rămase şi în timpul prânzului. Nosoap pregătise deja masa, dar Steve nu ajunsese. Asta nu se întâmplase niciodată. Se făcuse unu, apoi unu şi jumătate şi Steve încă nu venise.

— Memtuan, lăsăm prânzul? întrebă Mălai.

— Nu, luaţi-l.

— Dar doamna n-a mâncat.

— Nu mi-e foame. Păstraţi mâncare în frigider pentru tuan. Peg se uită la ceas şi începu să se plimbe neliniştită dintr-o parte în alta a camerei. Steve nu întârziase niciodată fără să-i dea de ştire. Servitorul intră în camera sa cu un plic.

— Pentru doamna. Un băiat a adus-o.

Luă plicul şi-l desfăcu repede; erau doar fluturaşi cu oferte turistice.

— Mălai, ştii cumva unde ar trebui să fie tuan acum?

— Nu, doamnă.

— Du-te până la domnul McTeale pe bicicletă şi întreabă-l dacă ştie ceva.

— O să mă duc, dar n-o să ştie.

— Cum de eşti aşa sigur?

— Noi am şti primii, nu domnul McTeale. Noi suntem casa lui tuan.

Avea dreptate, dar Peg începea să-şi facă griji.

— Trebuie să facem ceva. N-aveţi nicio idee?

— E ceaţă. N-ar trebui să fiţi aşa nerăbdătoare.

Cu toate astea, şi Mălai era nerăbdător.

— Cred totuşi că ar trebui să te duci la McTeale. Cineva… un bărbat trebuie să ne ajute. Du-te acum.

Mălai plecă. Peg mai fumă o ţigară. Faptul că trebuia să aştepte fără să facă nimic, o enerva şi mai mult. Îşi aprinse o a doua ţigară, dar n-o fumă decât până la jumătate. La trei şi douăzeci de minute, Mălai se întoarse. Era ud leoarcă şi răsufla din greu.

— Îmi pare rău, doamnă. Nicio veste despre tuan. A urcat pe râu.

— Asta e bine sau rău?

— Nu ştiu. Multă ceaţă pe râu.

— Unde şi-ar fi lăsat maşina?

— Lângă pod, drumul mai scurt.

Ieşi repede afară. După un moment de ezitare, traversă poteca nevoioasă şi luă una dintre bicicletele băieţilor. Pedală prin ceaţă pe drumul principal şi făcu stânga spre pod. Ceaţa era atât de deasă, încât abia putea să vadă la cinci metri în faţă. Ştia drumul pe de rost aşa, că nu avu nicio problemă de orientare. Ajunse la pod şi-apoi porni pe potecă, de-a lungul râului. Picioarele o dureau de atâta mişcare. Văzu la câţiva metri în faţă maşina şi era cât pe ce să se lovească de ea. Era goală. Sprijini bicicleta de un tufiş şi porni pe jos spre debarcader. Sandalele îi îngreunau mersul aşa că şi scoase. Atunci, îl văzu şi se opri brusc. Stătea pe debarcader cu spatele dezgolit spre ea. Jacheta o avea alături şi văzu o pată mare de sânge pe gât. Stătea cu o bucată de pânză în mână şi încerca să-şi oprească sângerarea. El îi auzi paşii şi-şi întoarse rapid capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine aici? Eşti udă leoarcă.

— Ce… ce s-a întâmplat cu tine? Vocea ei crescu. Steve, ce s-a întâmplat cu tine?

— Calmează-te. Nu e nimic. Întotdeauna sângerez mult.

— Dar... dar... Steve, aproape înnebunisem. E ora patru.

— N-ai primit biletul meu? Nu, se pare că nu. Nenorociţii ăia de băieţi. Haide să mergem acasă. Nu mai are rost să mă ascund de tine acum că ai văzut tot spectacolul.

— Ţi-ai uitat jacheta.

— Oricum e făcută franjuri. Urcă-te în maşină.

Se urcă în maşină ţinând pânza presată în continuare pe rană.

— Lasă-mă pe mine să conduc.

— Nu prin ceaţa asta. Aruncă apoi cârpa plină de sânge.

Ai vreo batistă în buzunar?

— Nu. Dar se aplecă şi-şi rupse o bucată mare de bumbac din fustă. Lasă-mă pe mine, îi şopti.

El îi smulse materialul din mână. Buzele lui Peg tremurau, îşi simţea ochii plini de lacrimi. Când el se aşează bine la volan, ea luă cârpa şi o trecu din nou pe deasupra tăieturilor.

— Spune-mi cum s-a întâmplat. Vreau să ştiu.

— Un nebun care se jucase cu cuţitul.

— Un nebun?

O privi atent.

— Nu vreau să te văd speriată. N-a fost grav.

— Nu-mi mai spune asta. Spune-mi ce s-a întâmplat de fac pentru

El ezită şi avu grijă să nu se mişte brusc, să nu pornească din nou hemoragia. Vorbi cu voce scăzută.

— Sunt vreo doi malaezieni pe care vremea îi afectează foarte rău. Aproape pe toţi îi sperie, dar ăştia doi, nu ştiu cum fac, dar sfârşesc prin a se lua întotdeauna

la bătaie. Unul dintre ei lucra la noile locuinţe. Am fost pe-acolo azi de dimineaţă şi era haos. Tipul ăsta se încuiase în depozit şi tăia cu maceta toţi sacii de zahăr, de sare şi toate conservele. Încuiase uşa pe dinăuntru. Am încercat să-l conving să înceteze şi se mai liniştise.

După câteva minute începuse din nou să ţipe şi să distrugă tot ce găsea în depozit. Trebuia să-l scoatem afară prin alte măsuri.

— Şi ce-ai făcut?

— Puteam să sparg uşa, dar mi-era teamă să nu fie în spatele ei şi să-l rănesc.

— De parcă ar mai fi contat după tot ce ţi-a făcut.

— N-a fost conştient. E acelaşi om care s-a luat la ceartă acum două nopţi, când a venit Foster să mă cheme.

— Şi cum l-ai scos din depozit?

— Am înmuiat o cârpă în parafină, i-am dat foc şi am aruncat-o înăuntru. A ieşit în câteva secunde. Am încercat să-l prind, dar m-a lovit cu cuţitul de câteva ori înainte ca ceilalţi să i-l poată lua.

— Şi sângerezi de atunci?

— Nu, sângerarea a început din nou acum.

Se lăsă o lungă tăcere. Ea văzu cicatricea de pe umărul celălalt şi ar fi vrut să se aplece s-o sărute, dat nu-ndrăzni.

— Steve, şopti ea, ia-mă cu tine mâine la Singapore!

— O să te iau, scumpo. Hai să mergem acasă.

Amânară împachetatul pentru a doua zi. Steve fu nevoit să se ducă să stabilească ultimele detalii cu McTeale, iar Peg, care n-avea chef să facă bagajele, stătu toată dimineaţa în pat, gândindu-se la mica lor vacanţă în Singapore.

— Dar n-ai făcut nimic de când am plecat, îi reproşă Steve când se întoarse. Mai avem o oră. Braţele lui erau în jurul corpului ei.

— Fără atingeri încă, dragule. Vreau să-ţi mai pun câteva întrebări.

El îşi duse mâinile la spate şi-i atinse vârful nasului cu buzele.

— Bine, dar grăbeşte-te. Miroşi delicios. Eşti sigură că nu pot să mai aştepte aceste întrebări?

— Da; vreau să le las în urma mea când plec. Ştiu că nu e treaba mea ce-ai făcut înainte să ne căsătorim, dar ai avut o relaţie cu Lynette?

El se strâmbă.

— Ceva în genul ăsta. E un fel de lipitoare.

— Ea a venit la tine atunci în Zanzibar, nu?

— Da, dar eu nu m-am dus la ea.

— Dar tu ai invitat-o.

— O, nu. Am sunat la Singapore să spun familiei Foster că o să plec pentru câteva săptămâni în Zanzibar. Lynette a aflat şi m-a sunat să-mi spună că n-a fost niciodată acolo. Mi s-a părut o idee destul de bună să am o fată cu mine în timpul celor trei săptămâni.

— Şi ea a venit. Şi când v-aţi despărţit?

— Geloasă?

— Acum nu, dar vreau să ştiu.

— Am pus-o într-un avion o săptămână mai târziu şi după aceea am văzut-o când a ajuns aici.

— Şi aveaţi de gând să mergeţi mai departe?

— N-a fost niciodată o relaţie adevărată. Te-ntâlnisem pe tine în Zanzibar şi mi-am pierdut tot interesul pentru Lynette. Acum, nu mai contează.

— Ţi-a scris? întrebă Peg cu îndrăzneală.

El făcu semn că da.

— Chiar mă-ntrebasem dac-ai văzut scrisoarea. Într-un fel, am crezut că asta e cauza pentru care vrei să ne despărţim.

— Ce-ţi spunea în ea?

— Că vrea să mă mai vadă o dată înainte să plece în Europa. Am rupt-o. Lynette e una dintre acele femei cu probleme.

Peg îşi aminti vizita pe care i-o făcuse Lynette în dimineaţa nunţii. Nimic din toate astea nu mai conta. Singurul lucru care o bucura acum, era privirea plină de dragoste a lui Steve. Începu să râdă.

— Sunt foarte fericită, Steve. Nu-mi imaginam că poate fi aşa.

— Ştiam că odată şi-odată o să trecem printr-o zi ca cea de ieri. Dar nu mă aşteptam ca două înjunghieri să ne aducă aşa de aproape. Mi le-aş fi făcut mai devreme.

O sărută, apoi se uită speriat la ceas.

— Naiba să te ia, Peg Cortland. O să te urc în avionul acela chiar dacă voi fi nevoit să te duc în braţe aşa cum eşti acum!

— Ştii ceva? Nu cred că mi-ar păsa.

Dar în timp ce el împacheta, se îmbrăcă în grabă într-o fustă verde, îşi puse pantofii şi o pălărie albă. Ochii străluceau. Nu putea să se gândească la altceva decât la viitorul ei cu Steve.

Sfârşit